

BURMESE
CLASSIC
.com

တောင်ကြီး

အမှန်းရှိသူ

ပထမပိုင်း

ဘုန်းကြွယ်

အမုန်းနိဂုံး

(ပထမပိုင်း)

BURMESE
CLASSIC
.com

သူရဲကောင်း

လုံဟွီးကျေးရွာ...။

လုံဟွီးကျေးရွာသည် သိုင်းလောက၌ တဖြည်းဖြည်းထင်
ရှားကျော်ကြားလာသော ကျေးရွာတစ်ခုဖြစ်သည်။

ကောင်းသတင်းဖြင့် ကျော်ကြားခြင်းတော့ မဟုတ်ပါ။

မကောင်းသတင်းဖြင့် ကျော်ကြားလာခြင်းဖြစ်လေသည်။

လုံဟွီးကျေးရွာသည် ထူးချွန်သော သိုင်းသမားများပေါ်
ထွက်လေ့ရှိသော ကျေးရွာတစ်ခုဖြစ်သည်။

လုံဟွီးကျေးရွာမှ ထွက်ပေါ်လာသော သိုင်းသမားများ
သည် အများအကျိုး၊ သိုင်းလောကအကျိုး သည်ဝိုးဆောင်ရွက်ကြ
သော အဖြူရောင်သိုင်းသမားများ ဖြစ်ခဲ့ကြလေသည်။

၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သို့သော်...

ကျို့ကျို့ချင်းဆိုသူ၏လက်ထက်သို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ လုံဟွီးကျေးရွာ၏ ရပ်တည်မှုမှာ ယခင်ကနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်အသွင် သို့ တမဟုတ်ချင်း ပြောင်းလဲသွားခဲ့တော့သည်။

ရွာပိုင်ရှင် ကျို့ကျို့ချင်းသည် လုံဟွီးကျေးရွာမှ သိုင်းသမား များ၊ လူငယ်များကို စည်းရုံးသိမ်းသွင်းကာ ကိုယ်တိုင်ဦးဆောင်ပြီး ထင်ရာခိုင်းခဲ့လေသည်။

လူသတ်၊ ဓားပြတိုက် မကောင်းတာ အကုန်လုပ်ခဲ့လေ သည်။

သူက အများနောက်ကွယ်၌ မကောင်းမှုများ ကျူးလွန်ခဲ့ ပြီး အများရှေ့တွင် လူကြီးလူကောင်းအသွင် နေထိုင်ခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့်...

သိုင်းလောကသားများသည် လုံဟွီးရွာပိုင်ရှင် ကျို့ကျို့ချင်း နှင့်နောက်လိုက်များက ဒုစရိုက်မှုများ ကျူးလွန်နေကြောင်း သိထား ကြသော်လည်း လက်ဆုပ်လက်ကိုင် သက်သေမပြနိုင်ခဲ့သဖြင့် လက် ပိုက်ကြည့်နေခဲ့ကြရလေတော့သည်။

လုံဟွီးကျေးရွာပိုင်ရှင် ကျို့ကျို့ချင်းကလည်း သူ့အား ရုတ် တရက် အရေးမယူနိုင်သည်ကို နားလည်ထားပြီး အခွင့်အရေးရသည် နှင့် ထင်တိုင်းကျဲလေတော့သည်။

သို့ဖြင့်...

အမုန်းနိဂုံး(ပ) ❖ ၇

ကျူးလွန်ခဲ့သည့် ဒုစရိုက်မှုတစ်ခုကြောင့် ကြမ္မာရဟတ်တစ် ပတ်လည်သည့်အလား လုံဟွီးကျေးရွာ ပြန်လည်ဒုက္ခရောက်ရန် အကြောင်းဖန်လာခဲ့လေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

လုံဟွီးကျေးရွာပိုင်ရှင် ကျို့ကျို့ချင်း၏မျက်နှာ တည်ကြည် လေးနက်နေသည်။

သူ၏ရှေ့၌ ဦးညွှတ်အရိုအသေပြုနေသူအား စိုက်ကြည့် လိုက်သည်။

“ကောက်ပူး...မင်းကြားခဲ့ရတဲ့သတင်းက အမှန်ပဲနော်”

ကောက်ပူးဆိုသူ ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“သေချာပါတယ် သခင်ကြီး၊ သူဌေးသားလီရှစင်းဟာ သူ့ အဖေ ဝှက်ထားခဲ့တဲ့ ရတနာပစ္စည်းတွေကို တူးဖော်ပြီး သိုင်းဂိုဏ်း တစ်ခုထူထောင်ဖို့ စီစဉ်နေပါတယ်”

ရွာပိုင်ရှင်ကျို့ကျို့ချင်းက...

“ဒါ တကယ့်ကို တန်ဖိုးရှိတဲ့သတင်းပဲ၊ သူဌေးသားလီရှစင်း က ထိုက်ကျုံးရွာကို ပြန်ရောက်နေပြီလား”

“သူ ပြန်ရောက်လာတာ ဆယ်ရက်လောက်ရှိသွားပါပြီ၊ သခင်ကြီး”

❖ ဘုန်းကြွယ်

“ကောင်းပြီ၊ တို့လူတွေကို လိဂ္ဂစင်းကို စောင့်ကြည့်နေဖို့ တာဝန်ပေးလိုက်ပါ။ တစ်ခုခုထူးခြားတာနဲ့ ကျုပ်ဆီကို သတင်းပို့ခိုင်းပါ”

“အမိန့်အတိုင်းပါ သခင်ကြီး”

ကျို့ကိုချင်းက လက်ငွေယမ်းပြလိုက်လျှင်ကောက်ဝှားလည်း ဦးညွတ်ကာ ထွက်သွားလေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

ကောက်ဝှား ထွက်သွားပြီဖြစ်သည်။

ကျို့ကိုချင်းက မလှမ်းမကမ်း၌ ရှိနေသော သူ၏ညာလက် ရုံးချုံးယားကို ကြည့်လိုက်သည်။

“လိဂ္ဂစင်းက ထိုက်ကျုံးရွာ ပြန်လာရတာ နည်းတဲ့သတ္တိမ ဟုတ်ဘူး”

ဟုလည်း ပြောလိုက်လေသည်။

ညာလက်ရုံးချုံးယားက....

“သူက သိုင်းလောကထဲကို ထွက်သွားပြီး သိုင်းပညာသင် နေတယ်လို့ ကျုပ်တို့ သတင်းကြားခဲ့ရတယ်၊ ခုတော့ သည်သတင်း မှန်နေတယ်ဆိုတာ ထင်ရှားပါတယ် သခင်ကြီး”

ကျို့ကိုချင်းက...

❖ အမုန်းနိဂုံး(ပ) ❖ ၉

“သူက ဇာတိကျေးရွာကို ပြန်လာပြီး သူ့အဖေရဲ့ရတနာ တွေကို တူးဖော်မယ်၊ ပြီးတော့ သိုင်းဂိုဏ်းတစ်ခု ထူထောင်မယ်ဆို တော့ အတော်ကို ကြီးမားတဲ့ရည်ရွယ်ချက်ပဲ”

ချုံးယားက...

“သူ့အဖေ ဝှက်ထားတဲ့ရတနာတွေကို ရသွားရင်တော့ သူ့ ရည်ရွယ်ချက် အောင်မြင်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်မှာ သေချာပါတယ်၊ သူ့အဖေ သူဌေးလီဟာ သည်နယ်တဝိုက်မှာ ပြိုင်ဘက်ကင်းအောင် ကျိုကျိတက် ချမ်းသာကြွယ်ဝခဲ့တဲ့သူဌေးကြီးတစ်ဦးဆိုတာ လူတိုင်း သိကြပါတယ်”

ထိုစကားကြားလျှင် ကျို့ကိုချင်း၏မျက်နှာ ခက်ထန်တင်း မာသွားလေတော့သည်။

လက်သီး ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ကာ ပြောလိုက်သည်။

“သူဌေးလီဟာ သေသာသေသွားတယ်၊ ငါ့ကို လှည့်စား သွားတာ ငါ ဘယ်တော့မှ မေ့နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

ချုံးယား ပြုံးလိုက်သည်။

“သူ့ရဲ့သား လိဂ္ဂစင်းကတော့ သခင်ကြီးကို လှည့်စားနိုင် တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ထိုစကားက ကျို့ကိုချင်း၏ဒေါသကို ချက်ချင်း ပြေ ပျောက်သွားစေတော့သည်။

ကျို့ကိုချင်း၏မျက်နှာ ချက်ချင်းပြောင်းလဲသွားလေသည်။

၁၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသော အပြုံးများလည်း ဖြစ်ပေါ်လာ
လေသည်။

“မင်းပြောတာ မှန်တယ်၊ သူဌေးကြီးလီ ဝှက်ထားတဲ့ ရတနာဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာကို လီရှစင်းက လမ်းညွှန်ပေးမှာပေါ့လေ”

ထို့နောက် သဘောကျစွာဖြင့် တဟားဟားရယ်မောလိုက်
လေတော့သည်။

အမုန်းနိဂုံး(ပ) ❖ ၁၁

သူဌေးလေး

ထိုက်ကျုံးကျေးရွာ...။

ထိုက်ကျုံးကျေးရွာသည် အေးချမ်းသာယာပြီး လယ်ယာ
ဥယျာဉ်ခြံမြေလုပ်ငန်းများဖြင့် စီးပွားရေးကောင်းမွန်သော ကျေးရွာ
ဖြစ်လေသည်။

ထိုက်ကျုံးကျေးရွာ တောင်ပိုင်း၌ အလွန်ကျယ်ဝန်းသောခြံ
ဝင်းကြီးတစ်ခုရှိသည်။

ထိုခြံဝင်းအတွင်း၌ မြို့စား၊ နယ်စားများ၏ရဲတိုက်များပင်
လိုက်မမီနိုင်လောက်သော အလွန်ခန်းနားထည်ဝါသည့် ရဲတိုက်ကြီး
တစ်ခုရှိသည်။

၁၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ထိုရဲတိုက်ကြီးမှာ ကျိကျိတက် ချမ်းသာကြွယ်ဝသော သူဌေးကြီးလီ ပိုင်ဆိုင်သည့် ရဲတိုက်ကြီးဖြစ်လေသည်။

တစ်နေ့တွင်...

လူဆိုးဓားပြများက သူဌေးကြီးလီ၏ ရဲတိုက်ကြီးကို စီးနင်းတိုက်ခိုက်ကာ ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့ခြင်းကြောင့် သူဌေးလီသေဆုံးသွားပြီး ရဲတိုက်ကြီးလည်း ပျက်စီးသွားခဲ့ရလေတော့သည်။

တစ်ချိန်က ခန်းနားထည်ဝါခဲ့သော ရဲတိုက်ကြီးမှာ ယခုတော့ ပြိုကျပျက်စီးကာ အဆောက်အဦးပျက်ကြီးတစ်ခုကဲ့သို့ ရှိနေသည်။

ခြံဝင်းအတွင်း၌လည်း ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများက လူတစ်ရပ် ခန့်အထိ ဖုံးလွှမ်းပေါက်ရောက်လျက် ရှိနေသည်။

လူဆိုးဓားပြများ၏ တိုက်ခိုက်ဖျက်ဆီးခံရပြီးနောက် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်မည့်သူ မရှိသကဲ့သို့ လူသူစွန့်ခွာသွားခဲ့သည်မှာ နှစ်အတန်ကြာခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။

လေ ဝေ့ယမ်းတိုက်ခတ်နေသည်။

မြက်ပင်ရှည်ကြီးများ၊ ချုံပုတ်များမှာ တရဲရဲမြည်ကာ လှုပ်ယမ်းသွားလေသည်။

အမုန်းနီရုံး(ပ) ❖ ၁၃

သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်၏ သစ်ကိုင်းထက်၌ နားခိုနေသော ငှက်ကလေးတစ်ကောင်သည် ဘာသာဘာဝတေးသီကြွေးနေရာမှ ထိတ်လန့်စရာတစ်ခုခု ကြုံတွေ့လိုက်ရသည့်အလားရုတ်တရက် အဝေးသို့ ထပြုသွားလေသည်။

ငှက်ကလေး ပျံသန်းသွားပြီး မရှေးမနှောင်းမှာပင် မြက်ပင်ရှည်ကြီးများကို တိုးဝှေ့ကာ လူနှစ်ယောက် ထွက်လာလေသည်။

အသက်နှစ်ဆယ်ကျော် လူငယ်တစ်ဦးနှင့် အသက်သုံးဆယ်ခန့်ရှိ လူငယ်တစ်ဦးတို့ ဖြစ်လေသည်။

နှစ်ယောက်သား မြက်ပင်ရှည်ကြီးများအားတိုးဝှေ့ကာ လျှောက်လာကြရင်း ရဲတိုက်ပျက်ကြီးရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာကြလေသည်။

လူငယ်က ရဲတိုက်ပျက်ကြီးရှေ့၌ ခြေအစုံရပ်လိုက်လေ၏။ ရဲတိုက်ပျက်ကြီးကိုကြည့်ရင်း သူ၏မျက်ဝန်းအစုံ၌ မျက်ရည်များရစ်ဝဲလာလေသည်။

မျက်နှာပေါ်၌လည်း ဝမ်းနည်းကြေကွဲသည့် အရိပ်အရောင်များလွှမ်းမိုးနေသည်။

လူငယ်သည် ရဲတိုက်ပျက်ကြီးကို မမှိတ်မသုန် ကြည့်နေရာမှ နှုတ်ခမ်းများလည်း တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်လာပြီးလျှင်...

“ဖေဖေရယ်...ကျွန်တော် အိမ်ကိုပြန်ရောက်လာခဲ့ပါပြီ”

ဟုရေရွတ်လိုက်လေသည်။

ထိုလူငယ်က သူနှင့်အတူ လိုက်ပါလာသည့်လူရွယ်ဘက်သို့ လှည့်ကာ ပြောလိုက်သည်။

“အစ်ကိုကြီး ဖုံးရှိ ရဲတိုက်ကြီးကို ကျုပ်ပြန်ပြီး ပြုပြင်မယ်၊ ထိုက်ကျုံးနယ်မှာ ထင်တိုင်းကျနေတဲ့ လူဆိုးဓားပြတွေကို ဆုံးမဖို့ ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်းကို ထူထောင်မယ်၊ အများပြည်သူကောင်းကျိုး သည် ပိုးဆောင်ရွက်သွားမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်၊ အစ်ကိုကြီး ကူညီမယ် မဟုတ်လား”

ဖုံးရှိဆိုသောလူရွယ် ရယ်မောလိုက်သည်။

“ငါ့ညီရယ် ပြောနေစရာလိုသေးသလား၊ ငါ့ညီရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကိုသိထားလို့ ကူညီဖို့ သည်နေရာအထိတောင် လိုက်လာပြီးပြီ ပဲ”

လီရှစင်းလည်း ပြုံးလိုက်သည်။

“အစ်ကိုကြီးလိုက်လာတာ ကျုပ်သိပ်အားရှိတာပဲဗျာ”

ဖုံးရှိက...

“ကဲ ငါ့ညီ မင်းရဲ့ရည်ရွယ်ချက်တွေ အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ ခြံဝင်းကိုရှင်းရမယ်၊ ရဲတိုက်ကြီးကို ပြုပြင်ရမယ်၊ လက်နက်လူသူ စုဆောင်းရမယ်၊ ဒါကြောင့် အချိန်မဖြုန်းဘဲ သည်ကနေပဲ စပြီး အကောင်အထည်ဖော်ကြတာပေါ့”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

လီရှစင်း သဘောတူလိုက်သည်။

ထို့နောက်...

ပျက်စီးယိုယွင်းနေသည့် ရဲတိုက်ကြီးအား ပြုပြင်ဖို့စီစဉ် လိုက်ကြလေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

သူဌေးသားလီရှစင်းက ဇာတိကျေးရွာသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာလေသည်။

ခြံဝင်းကိုရှင်းသလို ရဲတိုက်ကြီးကိုလည်း ပြုပြင်ခဲ့လေသည်။

လီရှစင်းက ငွေအားလူအားသုံးကာ နေကောညပါ ကြိုးစားအားထုတ်ခဲ့ခြင်းကြောင့် ရဲတိုက်ကြီးမှာ ပြုပြင်ပြီးစီးသွားပြီး ယခင်ကဲ့သို့ ခန့်ညားထည်ဝါသော ရဲတိုက်ကြီးပြန်ဖြစ်လာသည်။

ခြံဝင်းတစ်ခုလုံးလည်း သန့်ရှင်းကာ သစ်ပင်ပန်းမာလ်များဖြင့်ဝေဝေဆာဆာ ဖြစ်လာသည်။

ရက်ပိုင်းလပိုင်းအတွင်း အခြေအနေအရပ်ရပ် ပြောင်းလဲသွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ရဲတိုက်ကြီးနှင့် ခြံဝင်းကို ပြုပြင်ပြီးနောက် ထိုက်ကျုံးသိုင်းဂိုဏ်းကို ထူထောင်ရန် လီရှစင်းက ခြေလှမ်းပြင်လေသည်။

သူ၏အကြံအစည်ကို အကောင်အထည်ဖော်ရန် ဖုံးရှိကပင် တာဝန်ယူခဲ့ရလေသည်။

၁၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လိရူစင်းသည် သိုင်းလောကထဲသွားပြီး သိုင်းဆရာကြီး တစ်ဦးထံ၌ သိုင်းပညာသင်ကြားခဲ့လေသည်။

ထိုသိုင်းဆရာကြီးထံ၌ ပညာသင်ကြားနေသော အခြား တပည့်တစ်ဦးဖြစ်သည့် ဖုံးရှိနှင့်တွေ့ဆုံကာ ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့ကြသည်။

နှစ်အတန်ကြာ အတူတကွနေထိုင်ခဲ့ကြပြီးနောက် လိရူစင်း နှင့်ဖုံးရှိတို့မှာ ညီရင်းအစ်ကိုပမာ သံယောဇဉ်တွယ်တာမိခဲ့ကြလေ သည်။

ထို့ကြောင့် လိရူစင်း ပညာစုံ၍အိမ်ပြန်သွားသောအခါ ဖုံးရှိက ကူညီရန် လိုက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ဖုံးရှိသည် မိဘမဲ့တစ်ကောင်ကြွက်ဖြစ်သလို ဘဝအတွေ့အ ကြုံပိုမိုရင့်ကျက်သူလည်း ဖြစ်လေသည်။

လိရူစင်းနှင့်အတူ နေထိုင်သွားရန် လိုက်လာခဲ့ခြင်းလည်း ဖြစ်လေသည်။

ဖုံးရှိသည် ရဲတိုက်ကြီးကို ပြုပြင်ပြီးနောက် ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်း ကိုထူထောင်ရန် လိုအပ်သည့်လက်နက်၊ လူသူစုဆောင်းရန် ခရီး ထွက်သွားလေသည်။

ထို့ကြောင့်...

ရဲတိုက်ကြီး၌ လိရူစင်းသာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့သည်။

အမုန်းနိဂုံး(ပ) ❖ ၁၇

နေဝန်းနီမှာ အနောက်ဘက်၌ ငုတ်လျှိုးပျောက်ကွယ်သွား ပြီဖြစ်လေသည်။

ရဲတိုက်ကြီး၌ မီးရောင်များ ထိန်ထိန်လင်းအောင် ထွန်းညှိ ထားလိုက်ပြီဖြစ်သည်။

အစောင့်အကြပ်များက ရဲတိုက်ပတ်ဝန်းကျင်၌ စောင့်ကြပ် နေကြပြီး အိမ်ဖော်များ၊ အလုပ်သမားများကလည်း လိရူစင်း၏ဝေ ယျာဝစ္စများကို လိုလေသေးမရှိ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ပေးကြလေ သည်။

လိရူစင်းသည် ညစာစားသောက်ပြီး စောစောစီးစီး အိပ်ရာ ဝင်မည်ဟု စိတ်ကူးထားသော်လည်း အိပ်ရာပေါ်ရောက်လျှင် ရုတ်တ ရက် အိပ်မပျော်ဘဲ မျက်စိကြောင်နေသဖြင့် မအိပ်တော့ဘဲ ဧည့်ခန်း ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

ဧည့်ခန်းဆောင်ကြီးကား ခန်းနားကျယ်ဝန်းလှပေသည်။

ဧည့်ခန်း အရှေ့ဘက်နံရံ၌ ကြီးမားသော ပုံတူပန်းချီကား ကြီးတစ်ချပ် ချိတ်ဆွဲထားသည်။

လိရူစင်း၏ဖခင် သူဌေးလီ၏ပုံတူပန်းချီကားဖြစ်လေသည်။

လိရူစင်းက ပုံတူပန်းချီကားရှေ့၌ ရပ်တန့်ကာ ဖခင်ကြီး၏ ရုပ်သွင်ကို ငေးမောကြည့်မိလေသည်။

သူဌေးလီကား ဥပဓိရုပ်ကောင်းသကဲ့သို့ စိတ်နှလုံးကောင်း သူဖြစ်လေသည်။

၁၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

မည်သူ့ကိုမဆို ကူညီရန်ဝန်မလေးသူလည်း ဖြစ်လေသည်။

အလှူအတန်း၊ အပေးအကမ်း ရက်ရောသူ၊ သနားကြင်နာတတ်သူလည်း ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း လူတိုင်းလူတိုင်းက သူဌေးလီကို ကြည်ညိုလေးစားပြီး ချစ်ခင်ကြခြင်းဖြစ်လေသည်။

သို့သော်...

သူဌေးလီ၏စည်းစိမ်ဥစ္စာကို မက်မောသူများကား ကြင်နာသနားမှု လုံးဝမရှိခဲ့ကြပေ။

သူတို့၏လောဘစိတ်ဖြင့် သူဌေးလီအား အကြီးအကျယ် ဒုက္ခပေးခဲ့ကြသည် မဟုတ်ပါလား။

လိဂ္ဂစင်းသည် ဖခင်ကြီး၏ ပုံတူပန်းချီကားကိုကြည့်ရင်း အတိတ်မှဖြစ်ရပ်များကို ပြန်လည်မြင်ယောင်ကာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲလာလေတော့သည်။

တစ်ချိန်က...

အမုန်းနီဂုံး(ပ) ❖ ၁၉

သာသာယာယာရှိသော နေ့တစ်နေ့ဖြစ်သည်။

မြေလတ်ပိုင်းမှ ဧည့်သည်တစ်ယောက်သည် သူဌေးလီ၏ ထိုက်ကျုံးရတိုက်သို့ လာရောက်လည်ပတ်ခဲ့လေသည်။

ထိုဧည့်သည်မှာ မြေလတ်ပိုင်းသိုင်းသမားဟန်ကြိုးဟု နာမည်ရနေသူဖြစ်သည်။

ဟန်ကြိုးသည် သူဌေးလီထံသို့ လာရောက်လည်ပတ်ရာ သူဌေးလီက ကြိုဆိုရင်း နှစ်ယောက်သား စကားလက်ဆုံကျခဲ့ကြလေသည်။

“မိတ်ဆွေဟန်ကြိုး...ဘယ်ကဘယ်လို မျက်စိလည်လမ်းမှားပြီးရောက်လာတာလဲဗျာ”

စားသောက်ဖွယ်ရာများဖြင့် တည်ခင်းဧည့်ခံရင်း သူဌေးလီက ရယ်ရယ်မောမော မေးလိုက်သည်။

ဟန်ကြိုးသည် မကောင်းသူပဲဟယ်၊ ကောင်းသူကယ် အဖြူရောင်သိုင်းသမားတစ်ယောက် မဟုတ်ပါလား။

ဟန်ကြိုးသည် သိုင်းလောကအကျိုး၊ အများအကျိုးသည် ပိုးဆောင်ရွက်ရင်း မအားမလပ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသူမဟုတ်ပါလား။

ဟန်ကြိုးကလည်း ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်က မျက်စိလည်လမ်းမှားလာတာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ မိတ်ဆွေလီဆီကို တမင်လာခဲ့တာပါ”

သူဌေးလီက...

၂၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ကျုပ်ကို အားနာမနေပါနဲ့လေ၊ ခင်ဗျားဟာ ထိုက်ကျုံးဒေသမှာ သောင်းကျန်းနေတဲ့ လူဆိုးဓားပြတွေကို ဆုံးမနှိမ်နင်းဖို့ လာခဲ့တယ်ဆိုတာ ကျုပ်သတင်း ကြားပြီးပါပြီဗျာ”

သူဌေးလီက...

“လူဆိုးတွေ သောင်းကျန်းနေတာ အမှန်ပဲ၊ ကစ်နေတခြား ပိုပြီးသောင်းကျန်းလာကြတာ၊ ကျုပ်တို့ ထိုက်ကျုံးဒေသတစ်ခုလုံး ကျိုးလန့်စာစားဖြစ်နေတာ”

ဟန်ကြိုးက သူဌေးလီအား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“တစ်နေ့တစ်ချိန်ချိန်မှာ မိတ်ဆွေဟာ လူဆိုးဓားပြတွေ ချဲ့ပစ်မှတ်ဖြစ်လာနိုင်တယ်ဆိုတာကော တွေးမိရဲ့လားဗျ”

ဟု ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပင် မေးလေသည်။

သူဌေးလီ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်တွေမိပါတယ်ဗျာ၊ ဒါကြောင့် လူဆိုးဓားပြတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရရင် ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် ကာကွယ်စောင့်ရှောက်နိုင်အောင် ကြိုတင်အစီအမံတွေ ပြုလုပ်ထားပါတယ်”

ဟန်ကြိုးက...

“သည်စကားကြားရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ၊ အင်း မိတ်ဆွေဟာ ဉာဏ်ပညာအမျှော်အမြင်ရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုတော့ ကိုယ့်အန္တရာယ်ကိုယ်သိပြီး ရှောင်ရှားဖို့ကြိုတင်စီစဉ်ထားနိုင်မယ်ဆိုတာ ကျုပ်တွေးမိပြီးသားပါ”

အမုန်းနီရုံး(ပ) ❖ ၂၁

သူက ဦးခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် စကားဆက်လိုက်လေသည်။

“ထိုက်ကျုံးနယ်ကို ကျုပ်ရောက်လာတော့ ဆိုးသွမ်းသောင်းကျန်းနေတဲ့ လူဆိုးဓားပြတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သတင်းတစ်ခုကြားခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် ‘လုံဟီး’ကျေရွာကိုတောင် ရောက်ခဲ့သေးတယ်”

“ဟင်”

ဟန်ကြိုး၏စကားကြောင့် သူဌေးလီ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားလေသည်။

“လုံဟီးကျေးရွာကို ရောက်ခဲ့သေးတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

“လုံဟီးကျေးရွာက အတော်ကိုနာမည်ကြီးနေတာ၊ သူတို့က ခင်ဗျားကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆက်ဆံရဲ့လား”

ဟန်ကြိုး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ရွာပိုင်ရှင်ကျို့ကိုချင်းကိုယ်တိုင်က လိုလေသေးမရှိ ဧည့်ဝတ်ပြုခဲ့တာပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် သူဟာ အင်မတန်ဟန်ဆောင်ကောင်းတဲ့လူတစ်ယောက်ဆိုတာ ကျုပ်သိထားပါတယ်ဗျာ”

သူဌေးလီ သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

“မိတ်ဆွေကြီး...သည်လိုနားလည်ထားတော့ တော်သေးတာပေါ့ဗျာ၊ တကယ်တော့ ထိုက်ကျုံးမှာ ဆိုးသွမ်းနေတဲ့လူဆိုးဓားပြတွေဆိုတာ ‘လုံဟီးရွာက’ ထွက်လာတာချည့်ပဲ၊ ရွာပိုင်ရှင်ကျို့ကိုချင်း

၂၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ကိုယ်တိုင် ဓားပြခေါင်းဆောင်ဖြစ်နေတာ၊ သက်သေအထောက်အထားမရှိလို့ သူ့ကိုအရေးယူဖို့ ခက်နေတာ”

လုံဟွီးကျေးရွာနှင့်ပတ်သက်ပြီး သူဌေးလီ အတော်ပင် စိတ်ကုန်နေဟန်ရှိသည်ကို ဟန်ကြီး နားလည်လိုက်လေသည်။

“ကျုပ်က သူတို့အကြောင်းကို ဖော်ထုတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ။ ခုတော့ သွားဦးမှာဖြစ်ပေမယ့် မကြာခင် ကျုပ်ပြန်လာခဲ့ပါမယ်။ ကျုပ်တို့အားလုံး ဝိုင်းပြီးကြိုးစားလိုက်ကြရင် ကျို့ကိုချင်းရဲ့မကောင်းတဲ့လုပ်ရပ်တွေကို သက်သေအထောက်အထားနဲ့တကွ ဖော်ထုတ်နိုင်မှာ သေချာပါတယ်”

သူဌေးလီ အားတက်သွားလေသည်။

“မိတ်ဆွေ ထိုက်ကျုံးကို အမြန်ဆုံးပြန်လာနိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ်ဗျာ”

“စိတ်ချ၊ ကျုပ်ပြန်လာခဲ့မှာပါ။ ဒါထက် ခင်ဗျားကို မေးစရာရှိသေးတယ်”

“ဘာများလဲ၊ မေးပါ..မေးပါ”

“မိတ်ဆွေကြီးရဲ့သားဟာ သိုင်းပညာဝါသနာပါတယ်ဆိုတာ သိရတယ်၊ အဲဒါ..”

သူဌေးလီ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်ဗျို့၊ ကျုပ်သား လီရှစင်းဟာ သိုင်းပညာဝါသနာကြီးလွန်းတယ်၊ မြို့ပေါ်က သိုင်းဆရာတစ်ဦး ငှားပြီးသင်ပေး

အမုန်းနိဂုံး(ပ) ❖ ၂၃

သေးတယ်၊ သူက အခြေခံသိုင်းပညာကိုတော့ ကောင်းကောင်းကြီးရနေပါပြီ၊ အခြေအနေပေးတဲ့တစ်နေ့ကျရင် သိုင်းလောကထဲလွှတ်ပြီး ထိပ်တန်းသိုင်းပညာတွေ သင်ခိုင်းမယ်လို့ ကျုပ်စိတ်ကူးထားပါတယ်”

ဟန်ကြီးက...

“ကောင်းတာပေါ့ဗျာ”

လီရှစင်းအား သိုင်းလောကသို့လွှတ်မည်ဆိုလျှင် မည်သူ့ထံသို့ လွှတ်သင့်ကြောင်းလည်း အကြံပေးလေသည်။

လီရှစင်း သိုင်းပညာသင်ကြားရေးကိစ္စ၊ လုံဟွီးကျေးရွာကို ဆုံးမဖို့ကိစ္စနှင့် အခြားကိစ္စများကို ဆက်လက်တိုင်ပင်ဆွေးနွေးပြီး ဟန်ကြီးက သူဌေးလီကိုနှုတ်ဆက်ကာ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားခဲ့လေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

ဟန်ကြိုး ထွက်သွားပြီဖြစ်သည်။

လိရှစင်းသည် ဖခင်ကြီးနှင့်ဟန်ကြိုးတို့ ပြောဆိုခဲ့သည့် စကားများကို ကောင်းစွာကြားခဲ့သည်ဖြစ်ရကား ဟန်ကြိုး ပြန်သွားသည်နှင့် ဖခင်ကြီးအား သွားရောက်တွေ့ဆုံလိုက်လေသည်။

သူဌေးလီသည် သူ၏ရှေ့သို့ရောက်လာသည့် သားဖြစ်သူ လိရှစင်းကိုကြည့်ပြီး ပြီးလိုက်သည်။

“ငါ့သားက သိုင်းပညာသင်ဖို့ကိစ္စကို ပြောချင်လို့ မဟုတ်လား”

လိရှစင်းက...

“ဖေဖေ ရိပ်မိနေတာကိုး၊ ဟုတ်ပါတယ်ဖေဖေ၊ ဦးလေးဟန်ကြိုး ပြောခဲ့တဲ့စကားတွေကို ကျွန်တော်ကြားခဲ့ပါတယ်၊ သူပြောတဲ့ သိုင်းဆရာကြီးဆိုကိုသွားပြီး သိုင်းပညာသင်ချင်ပါတယ် ဖေဖေ”

သူဌေးလီ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ငါ့သား သင်ရမှာပါ၊ ဒါပေမယ့် ခုတော့မဟုတ်သေးဘူး၊ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ စိတ်ရှည်ရှည်ထားရလိမ့်မယ်”

လိရှစင်းက မေးလိုက်သည်။

“အကြောင်းတစ်ခုခု ရှိလို့လားဖေဖေ”

သူဌေးလီက...

“ဟုတ်တယ်သား၊ လုံပွီးကျေးရွာပိုင်ရှင် ကျို့ကိုချင်းက ဖေဖေရဲ့ပစ္စည်းဥစ္စာတွေကို မျက်စောင်းထိုးနေတာ ကြာပြီ၊ အခွင့်အ

ရေးရတဲ့တစ်နေ့ ဒုက္ခပေးမှာ သေချာတယ်”

လိရှစင်း မကျေမနပ်ဖြစ်သွားလေသည်။

“တော်တော်ဆိုးတဲ့ လူကြီးပဲ”

သူဌေးလီက...

“ဖေဖေရဲ့ပစ္စည်းဥစ္စာတွေကို လုယက်ချင်တဲ့ လူဆိုးဓားပြတွေ ရှိခဲ့ဖူးတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဖေဖေက လူဆိုးတွေရဲ့သတင်းကို အမြဲနားစွင့်နေခဲ့တယ်၊ ရဲတိုက်လုံခြုံရေးအတွက် အစီအမံကောင်းတယ်၊ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေကို လုံလုံခြုံခြုံသိမ်းဆည်းသိုဝှက်ထားတယ်၊ ရဲတိုက်ကို စီးနင်းနိုင်တယ်ဆိုရင်တောင် သူတို့လိုချင်တဲ့ပစ္စည်းဥစ္စာတွေကိုရဖို့ မလွယ်မှန်းသိလို့ လူဆိုးဓားပြတွေက မကြိုးစားဘဲလက်လျှော့ထားခဲ့တာ”

သားဖြစ်သူကို ရှင်းပြရင်း သူ၏မျက်နှာ တည်ကြည်လေးနက်လာလေသည်။

“အရင်က ထိုက်ကျုံးနယ်မှာ လုံပွီးကျေးရွာကို အားထားလို့ရခဲ့တယ်၊ ရွာပိုင်ရှင်တွေက လူဆိုးဓားပြတွေဆိုရင် ချမ်းသာမပေးဘဲ ပြတ်ပြတ်သားသား ဆုံးမနှိမ်နင်းပစ်တတ်တာကြောင့် တော်ရုံ လူဆိုးဓားပြတွေ ထိုက်ကျုံးကို ခြေဦးမလှည့်ရဘူး၊ အားလုံးအေးချမ်းသာယာနေတာပေါ့၊ ဖေဖေတို့လည်း လူဆိုးဓားပြအန္တရာယ်ကို သိပ်ပြီးစိုးရိမ်စရာမလိုခဲ့ဘူးလေ၊ ခုတော့..”

သူက စကားတစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်ထားလိုက်သောအခါ

၂၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လိမ္မစင်းက ဝင်ပြောလိုက်လေသည်။

“လုံပဦးရွာပိုင်ရှင်ကိုယ်တိုင်က လူဆိုးစားပြုဖြစ်သွားတော့ အားလုံး ဒုက္ခရောက်ဖို့ပဲ ရှိတော့တာပေါ့”

သူဌေးလီ ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

“ဒါပေါ့သားရယ်၊ ကျို့ကိုချင်းဟာ တစ်နဲ့ကျရင် ဖေဖေကို ဒုက္ခပေးမှာ သေချာတယ်၊ သူက ဖေဖေရဲ့အစောင့်တွေချထားပုံနဲ့ ရတနာပစ္စည်းတွေ သိမ်းဆည်းထားတဲ့နေရာကို စုံစမ်းနေပုံပဲ”

လိမ္မစင်း အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် သိုင်းပညာသင်ယူပြီးတာနဲ့ သူ့ကို ဆုံးမမှာပဲ”

သူဌေးလီ ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါပေါ့ သိုင်းပညာသင်ပြီး မကောင်းသူပယ်၊ ကောင်းသူ ကယ်ရမယ်၊ ဒါပေမယ့် ခုတော့ မဟုတ်သေးဘူး”

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ ကျွန်တော့်ကိုပြောပြပါလားဖေဖေ”

လိမ္မစင်းက မေးလိုက်လေသည်။

သူဌေးလီက အသံနိမ့်ကာ...

“ဖေဖေက အန္တရာယ်ပေါ်ပေါက်လာရင် ရဲတိုက်ကနေ ရှောင်ထွက်သွားနိုင်အောင် မြေအောက်ဥမင်လိုက်ခေါင်းလမ်းတစ်ခု ဖောက်နေတာ မပြီးသေးဘူး”

ထိုစကားကြားလျှင် လိမ္မစင်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွား၏။

“သည်ကိစ္စကို ကျွန်တော် ဘာမှမသိရပါလား”

အမုန်းနိဂုံး(ပ) ❖ ၂၇

သူဌေးလီက...

“ဖေဖေက လျှို့ဝှက်ထားတာလေ၊ သားဦးလေးနဲ့ဖေဖေ နှစ်ယောက်ထဲသိတာ၊ ဖေဖေတို့နှစ်ယောက်ပဲ ညအချိန် ဘယ်သူ မှမသိအောင် လိုက်ခေါင်းဖောက်ခဲ့ကြတာ”

“ဪ...ဖေဖေ လျှို့ဝှက်ထားတာကိုး”

“ဟုတ်တယ်သား၊ လုံပဦးရွာပိုင်ရှင်လိုလူစားမျိုးတောင် လူ ဆိုးစားပြုဖြစ်သွားသေးတယ် မဟုတ်လား၊ ကျို့ကိုချင်းက ကြောက် စရာကောင်းတယ်၊ ဉာဏ်များတယ်၊ သူဟာ ဖေဖေရဲ့အစောင့်အ ကြပ်တွေကို စည်းရုံးသိမ်းသွင်းထားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ဘယ်သူ့ ကိုမှ စိတ်ချလို့မရတော့ဘူး”

ဖခင်ကြီးမှာ အကြပ်အတည်းနှင့်ရင်ဆိုင်နေရပြီဖြစ်ကြောင်း လိမ္မစင်း နားလည်လိုက်လေသည်။

သူဌေးလီက...

“ဥမင်လိုက်ခေါင်းက မပြီးသေးဘူး၊ ဖေဖေရဲ့ပစ္စည်းဥစ္စာ တွေကိုလည်း ရွှေ့ပြောင်းနေတာ မပြီးသေးဘူး၊ ဒါကြောင့် သားကိုမ လွှတ်နိုင်သေးတာ”

လိမ္မစင်းက...

“အားလုံးပြီးသွားပြီဆိုရင် ကျွန်တော့်ကို လွှတ်မှာလားဖေ ဖေ”

“ဒါပေါ့ ဖေဖေပစ္စည်းတွေကို စိတ်ချရပြီဆိုရင် ဘယ်နေရာ

၂၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

မှာ သိမ်းဆည်းသိုဌက်ထားတယ်ဆိုတာ ငါ့သားကိုပြောပြမယ်။
သည်အချိန်မှ သားက သိုင်းလောကထဲဆင်းသွားရင် ဖေဖေပိုပြီး
စိတ်အေးနိုင်မယ်။ သည်မှာနေရင် လူဆိုးဓားပြတွေလက်ချက်နဲ့ ဒုက္ခ
ရောက်မှာကိုတောင် စိုးရိမ်ရသေးတယ်”

လိရှစင်းက သိုင်းပညာသွားသင်မည့်ကိစ္စမှာ သူဌေးလီအ
တွက် တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ် ကောင်းသောကိစ္စဖြစ်လေသည်။

သူဌေးလီက...

“ဖေဖေရဲ့ကိစ္စက ပြီးစီးတော့မှာပါ။ ငါ့သား သိပ်မစောင့်ရ
တော့ပါဘူး”

လိရှစင်းလည်း ကျေနပ်သွားလေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

အမုန်းနိဂုံး(ပ) ❖ ၂၉

သတင်း

တစ်ရက်။

နှစ်ရက်။

သုံးရက်။

အချိန်များ တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွားလေသည်။

လိရှစင်းက ဖခင်ကြီး၏အလုပ်ကိစ္စများ ပြီးပြတ်သွားရလေ
အောင် စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့သည်မှာ အတော်ကြာသွားပြီဖြစ်လေသည်။

ဖခင်ကြီး၏ လျှို့ဝှက်ကိစ္စများကို ကူညီဆောင်ရွက်လိုပါ
သော်လည်း ဖခင်ကြီးက လက်မခံဘဲ ခရီးထွက်ဖို့သာ အသင့်ပြင်ထား
ရန်ပြောလေသည်။

ထို့ကြောင့် လိရှစင်းက ဖခင်ကြီး အနှောက်အယှက် မဖြစ်
စေရန် အလိုက်တသိ နေခဲ့လေတော့သည်။

၃၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သို့ဖြင့်....

သိုင်းလောကသို့ ပြန်သွားသည့်ဟန်ကြိုးပင်လျှင် သူဌေးလီ
၏ရဲတိုက်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာလေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

ဟန်ကြိုးက သူဌေးလီအတွက် အရေးကြီးသောသတင်း
တစ်ခု သယ်ဆောင်ကာ ရောက်လာခြင်းဖြစ်လေသည်။

ခရီးရောက်မဆိုက်ပင် ကြိုဆိုလာသော သူဌေးလီကို ပြော
လိုက်သည်။

“ကျုပ်က သည်ကိုလာတဲ့လမ်းမှာ သိုင်းသမားဆိုးတစ်ချို့
လှုပ်ရှားနေတာကို တွေ့ခဲ့ရတယ်၊ စုံစမ်းကြည့်လိုက်တော့ လုံဟီးကျေး
ရွာက ဖိတ်ခေါ်ထားလို့ ရောက်လာကြတာလို့ သိရတယ်ဗျ”

သူဌေးလီ မျက်နှာပျက်သွားသည်။

“ကျို့ကိုချင်းဟာ အနက်ရောင်သိုင်းသမားတွေ၊ ကြေးစား
သိုင်းသမားတွေနဲ့ ပတ်သက်နေတယ်လို့ သတင်းကြားထားတာ မှန်
နေပြီပေါ့”

ဟန်ကြိုးက...

“အခု သည်နယ်ထဲရောက်လာတဲ့ ကြေးစားတွေဟာ အ
တော်ကြောက်စရာကောင်းတယ်၊ လုံဟီးရွာပိုင်ရှင်က ခင်ဗျားကို

အမုန်းနိဂုံး(ပ) ❖ ၃၁

တိုက်ခိုက်တော့မယ်ထင်တယ်”

သူဌေးလီ သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

“ကျို့ကိုချင်းက ကျုပ်ကို ဒုက္ခပေးချင်နေတာ ကြာပါပြီဗျာ
ခုတော့ သူ့ဘက်က သေချာပြီလို့ ယူဆလိုက်ပြီထင်တယ်”

ဟန်ကြိုးက အားပေးနှစ်သိမ့်လိုက်လေသည်။

“မိတ်ဆွေကြီး...သိပ်လည်း စိတ်ပျက်မနေပါနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်ကူ
ညီသွားမှာပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

သူဌေးလီက ကျေးဇူးတင်စကား ပြောလိုက်လေသည်။

ဟန်ကြိုးက...

“ကျုပ် သည်မှာနေတာထက် လုံဟီးကျေးရွာကိုသွားတာ
ပိုကောင်းလိမ့်မယ်၊ ကဲ ကျုပ်ကို ခွင့်ပြုဦး”

သူဌေးလီ အံ့သြသွားသည်။

“မိတ်ဆွေ ခုမှရောက်လာတာ၊ အနားယူလိုက်ပါဦးလားဗျာ
ချက်ချင်းကြီး သွားတော့မလို့လား”

ဟန်ကြိုး ပြုံးလိုက်သည်။

“အရေးကြီးနေပြီ မဟုတ်လားဗျာ၊ ကျုပ်က လုံဟီးကျေးရွာ
ကိုသွားပြီး ကျို့ကိုချင်းနဲ့တွေ့မယ်၊ သူ့ကိုတားဆီးဖို့ ကြိုးစားရမှာပေါ့၊
ကဲ ကျုပ်သွားမယ်”

သူဌေးလီအား နှုတ်ဆက်ပြီး ချက်ချင်းထွက်သွားလေတော့

၃၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သည်။ သူဌေးလီလည်း ဟန်ကြိုးအား ရဲတိုက်တံခါးဝသို့တိုင် လိုက်
လံပို့ဆောင်ပေးလိုက်လေသည်။

သူဌေးလီ၏ ရဲတိုက်မှာ အနောက်ဘက် အတော်ဝေးဝေး၌
ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

မြင်းခွာသံများ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်နေ၏။

ဟန်ကြိုးက တောလမ်းအတိုင်း မြင်းကို ဒုန်းစိုင်းနှင်လာခဲ့
လေသည်။

သူက လုံဟီးကျေးရွာသို့ သွားမည်ဖြစ်သည်။

လုံဟီးရွာပိုင်ရှင် ကျို့ကိုချင်းသည် ယခင်ကျေးရွာပိုင်ရှင်များ
နှင့်မတူဘဲ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းအောင် ဆန်ကျင်ဘက်အသွင် ပြောင်း
လဲသွားခဲ့လေသည်။

ကျို့ကိုချင်းသည် သိုင်းလောကအကျိုး၊ အများအကျိုးကို
သည်ပိုး ဆောင်ရွက်ခြင်းမရှိသည့်အပြင် အများသူငါကို နှောက်ယှက်
ဒုက္ခပေးသူဖြစ်လာသည်။

လူဆိုးလူမိုက်များကို မွေးမြူကာ ဒုစရိုက်ခေါင်းဆောင်ဖြစ်

အမုန်းနီဂုံး(ပ) ❖ ၃၃

လာသည်။ သိုင်းလောကမှ အနက်ရောင်သိုင်းသမားများ၊ ကြေးစား
သိုင်းသမားများနှင့် မဟာမိတ်ဖွဲ့ခဲ့သည်။

ထိုက်ကျုံးနယ်တစ်ခုလုံး ထိတ်လန့်ချောက်ခြားရအောင်ပင်
ထင်တိုင်းကျခဲ့လေတော့သည်။

သို့သော်...

ကျို့ကိုချင်းမှာ အလွန်ပါးနပ်သူဖြစ်ရကား သူ၏မကောင်း
မှုများကို အရေးယူ၍မရနိုင်စေရန် စီမံဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့သဖြင့် ဒုစ
ရိုက်မှုများ ကျူးလွန်နေသည်ဖြစ်သော်လည်း သက်သေအထောက်
အထားမရှိအောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့သည်။

သက်သေအထောက်အထား မရှိသဖြင့် သူ့အား အရေးယူ
၍မရတော့ပေ။

ဟန်ကြိုးက ကျို့ကိုချင်းနှင့်တွေ့ဆုံကာ သိုင်းလောကစည်း
ကမ်းအရ ဖြေရှင်းရန် ဆုံးဖြတ်ထားလေသည်။

ကျို့ကိုချင်းတို့လူစုက သူဌေးလီ၏ရဲတိုက်ကို မဖျက်ဆီးမီ
လုံဟီးကျေးရွာသို့ အရောက်သွားကာ ရင်ဆိုင်မည်ဖြစ်လေသည်။

ဟန်ကြိုး တောလမ်းအတိုင်း ခရီးနှင်လာရင်း တစ်နေရာသို့
အရောက်တွင်...

“ဝှစ်...ဝှစ်...ဝှစ်”

လမ်းဘေးဝဲယာမှ လက်နက်ပုန်းလေးများ တရစပ်ပစ်လွှင့်
လာလေတော့သည်။

၃၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ဟင်”

ဟန်ကြီး ရင်ထိတ်သွားသည်။

အားယူကာ မြင်းပေါ်မှတဆင့် လေထဲခုန်တက်ပြီး ကျွမ်းပစ်ကာ ရှောင်တိမ်းလိုက်လေသည်။

လက်နက်ပုန်းလေးများက သူ၏ခြေထောက်အောက်မှ တဝှစ်ဝှစ်မြည်ကာ ဖြတ်သန်းသွားလေသည်။

ဟန်ကြီး သတိရှိနေသဖြင့် ကံကောင်းထောက်မကာ အန္တရာယ်မှလွတ်မြောက်သွားသော်လည်း သူစီးနင်းလာခဲ့သော မြင်းညိုကြီးကား ကံဆိုးသွားခဲ့လေသည်။

လက်နက်ပုန်းအချို့ မြင်းညိုကြီး၏ ခန္ဓာကိုယ်၌ စိုက်ဝင်သွားလေသည်။

အဆိပ်လူးထားသော လက်နက်ပုန်းများဖြစ်ရကား..

“ဟီး...ဟီး...ဟီး”

“ဝုန်း”

မြင်းညိုကြီး ရှည်လျားစွာဟီကာ မြေပေါ်လဲကျ အသက်ပျောက်သွားလေတော့သည်။

ဟန်ကြီးက လေထဲ ကျွမ်းပစ်ရင်း မြေပေါ်ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။

“ခြွမ်း”

ခါးမှစားကို ဆွဲထုတ်ကာ လက်ထဲကိုင်ထားရင်း ရန်သူကို

အမုန်းနီဝုံး(ပ) ❖ ၃၅

ရင်ဆိုင်ရန် အသင့်ဖြစ်နေသည်။

ဟန်ကြီးက ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ရင်း...

“ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် လုပ်မနေနဲ့၊ သတ္တိရှိရင် ထွက်လာခဲ့ကြစမ်း”

ဟု အော်ငေါက်လိုက်လေသည်။

သူ၏အော်ငေါက်သံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင် ဝဲယာတစ်ဘက်တစ်ချက်မှ ဓားလုံလက်နက်ဆွဲကိုင်ထားသူများ ပြေးထွက်လာကြပြီး ဝိုင်းရံထားလိုက်ကြလေတော့သည်။

ဟန်ကြီးက...

“မင်းတို့ဟာ လုံပျိုးကျေးရွာက ဟုတ်လား”

ဟုမေးလိုက်သည်။

ထိုလူများက စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောဘဲ ရုတ်တရက် ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

ဟန်ကြီးလည်း ဓားငှေ့ယမ်းကာ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

တောလမ်းပေါ်၌ ပြင်းထန်သောတိုက်ပွဲဖြစ်ပေါ်လာလေတော့သည်။

ဟန်ကြီးမှာ ထိပ်တန်းသိုင်းသမားတစ်ယောက် ဖြစ်ရကား သူ၏သိုင်းကွက်များက အစွမ်းထက်နေရာ ရန်သူများ အထိနာသွားလေတော့သည်။

၃၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

အများနှင့်တစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း ဟန်ကြီး၏လက်
ချက်ဖြင့် ရန်သူများ ဖရိုဖရဲဖြစ်သွားလေတော့သည်။

“ဝုန်း”

“အား”

“အမယ်လေး”

“သေပါပြီဗျ”

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများလည်း တခဲနက်ထွက်ပေါ်လာ
လေတော့သည်။

ရန်သူများ ဆက်လက်မတိုက်ခိုက်ဝံ့တော့ဘဲ နောက်ဆုတ်
သွားကြသည်။

သို့သော် ထွက်ပြေးသွားခြင်းမပြုဘဲ မလှမ်းမကမ်းမှ ဝိုင်းရံ
ထားကြလေသည်။

ဟန်ကြီးက...

“မင်းတို့ဟာ လုံဟီးကျေးရွာက ဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ထိုစဉ်...

“ဟား...ဟား...ဟား”

ကျယ်လောင်သော ရယ်မောသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

လူသုံးယောက် တောအုပ်ထဲမှ ထွက်လာကြသည်ကို တွေ့
လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူသုံးယောက်တွင် လုံဟီးကျေးရွာပိုင်ရှင်ဖြစ်သော ကျို့
ကျိချင်း ပါဝင်နေသည်။

ကျို့ကျိချင်းနှင့် အတူလိုက်ပါလာသူနှစ်ယောက်မှာ အနက်
ရောင်သိုင်းလောကမှ သတင်းကြီးသော ‘မိစ္ဆာညီနောင်’ ဖြစ်လေ
သည်။

ကျို့ကျိချင်းတို့က ဟန်ကြီးနှင့် မလှမ်းမကမ်း၌ ခြေလှမ်း
ရပ်လိုက်ကြလေသည်။

ဟန်ကြီး ပြုံးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်လောက်ပဲငြင်းနေငြင်းနေ ထိုက်ကျုံး ဒုစ
ရိုက်ခေါင်းဆောင်ဆိုတာ ကျုပ်က သက်သေပြနိုင်ပါပြီဗျာ၊ ခင်ဗျားကို
ဖမ်းဆီးပြီး မြို့စားကြီးဆီကို ခေါ်သွားရလိမ့်မယ်”

ကျို့ကျိချင်းက...

“မြို့စားကြီးဆီကိုတော့ ရောက်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ငရဲပြည်
ကိုပဲ ရောက်သွားလိမ့်မယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား မစဉ်းမိသေးဘူးထင်
တယ်”

စကားဆုံးလျှင်...

“သူ့ကို သတ်လိုက်”

မိစ္ဆာညီနောင်ကို အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

“ကောင်းပြီ”

မိစ္ဆာညီနောင် ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ ခုန်ထွက်လာကြပြီး ဟန်ကြီး

၃၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

၏ဝိယာ တစ်ဘက်တစ်ချက်မှနေ၍ တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

မိစ္ဆာညီနောင်ဆိုသည့်အတိုင်း သူတို့၏လက်သည်းများက ရှည်လျားကာ မည်းနက်နေသည်။

အဆိပ်သုတ်လိမ်းထားသော လက်သည်းရှည်ကြီးများဖြင့် ကုပ်ဆွဲ တိုက်ခိုက်လိုက်ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ယား”

ဟန်ကြီးလည်း ညာသံပေးကာ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲပေါ်ပေါက်လာလျှင် ကျို့ကျို့ချင်းက နောက်ဆုတ်လိုက်ပြီး...

“မင်းတို့ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ”

ဟန်ကြီးအား ဝိုင်းရံထားသည့် သူ၏နောက်လိုက်များအား အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ ဝိုင်းရံထားကြသူများလည်း ညာသံပေးကာ ဟန်ကြီးအား ဝိုင်းရံတိုက်ခိုက် လိုက်ကြလေတော့သည်။

ဟန်ကြီး အခက်ကြုံသွား၏။

ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော မိစ္ဆာညီနောင်နှင့်ရင်ဆိုင်နေရချိန်၌ ကျို့ကျို့ချင်း၏လူများက အနှောက်အယှက်ဖြစ်လာသည် မဟုတ်ပါလား။

ဟန်ကြီးလည်း အကြောက်အကန် ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ရ

အမုန်းနိဂုံး(ပ) ❖ ၃၉

လေတော့သည်။

ကျို့ကျို့ချင်း ပြုံးလိုက်သည်။

သူ၏လူများက မိစ္ဆာညီနောင်အား ကူညီတိုက်ခိုက်ပေးကြသဖြင့် ဟန်ကြီး အခက်ကြုံသွားသည်ကိုကြည့်ပြီး ကျေနပ်နေ၏။

ထို့အပြင်...

အခွင့်အရေးရသည်နှင့် ဟန်ကြီးအား အငိုက်မမ်းတိုက်ခိုက်နိုင်ရန် အသင့်ပြင်ထားလေသည်။

တိုက်ပွဲ ပြင်းထန်နေပါသည်။

“ဝုန်း”

“အား”

ဟန်ကြီး၏လက်ချက်မိသွားသော ကျို့ကျို့ချင်း၏လူများ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လဲကျသွားကြလေသည်။

ထို့အတူ...

ဟန်ကြီး၏ဓန္ဓာကိုယ်ပေါ်၌လည်း ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များ ရရှိသွားလေတော့သည်။

ဟန်ကြီးက အံတင်းတင်းကြိတ်ကာ တိုက်ပွဲဝင်နေဆဲ။

မိစ္ဆာညီနောင်ကလည်း ဟန်ကြီးကို သုတ်သင်ပစ်ရန်ကြိုးစားနေကြလေသည်။

ရုတ်တရက်...

“သေပေတော့”

၄၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ကျို့ကိုချင်း၏လူတစ်ချို့က ဟန်ကြိုးအား အတင်းဝင်
ရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

ဟန်ကြိုးက ထိုလူများအား ရင်ဆိုင်လိုက်ချိန်၌ မိစ္ဆာညီ
နောင်သည်လည်း အလွတ်မပေးဘဲ ဝဲယာတစ်ဘက်တစ်ချက်မှ
တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

ဟန်ကြိုး ဘေးကြပ်နံကြပ် ဖြစ်သွားသည့် တဒင်္ဂအချိန်လေး
မှာပင် ကျို့ကိုချင်းကလည်း လက်နက်ပုန်းလေးများဖြင့် ပစ်ခတ်
လိုက်လေသည်။

ဘက်ပေါင်းစုံမှ ဝန်းရံတိုက်ခိုက်လိုက်ကြခြင်းဖြစ်လေသည်။

ဟန်ကြိုး မတတ်နိုင်အောင် ဖြစ်သွား၏။

ကိုယ့်ကိုကိုယ် ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ခြင်း မပြုနိုင်တော့
ကြောင်း နားလည်လိုက်ပြီး သူသေကိုယ်သေ တိုက်ခိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်
လိုက်လေတော့သည်။

“ဟိတ်”

“ယား”

“ဝုန်း”

“အား”

စူးရှကျယ်လောင်သောအသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ရန်သူများ အထိနာသွားသကဲ့သို့ ဟန်ကြိုးလည်း မိစ္ဆာညီ
နောင်၏အဆိပ်လက်သည်းဖြင့် ကုပ်ဆွဲခြင်းခံလိုက်ရလေတော့သည်။

အမှန်းနိဂုံး(ပ) ❖ ၄၁

ထို့အပြင်...

ကျို့ကိုချင်း တိတ်တဆိတ်ပစ်လွှတ်လိုက်သည့် လက်နက်
ပုန်းအချို့ ထိမှန်သွားပြန်ရာ ဟန်ကြိုး ကံဆိုးသွားလေတော့သည်။

“အား”

စူးရှစွာအော်ဟစ်ရင်း မြေပေါ်လဲကျသွားလေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

ဟန်ကြိုးသည် မြေပေါ်လဲကျသွားပြီးနောက် ကပျာကယာ
လူးလိမ့်ထလိုက်လေသည်။

ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး သွေးချင်းချင်း
နီရဲနေသကဲ့သို့ အဆိပ်လက်နက်ပုန်း ထိမှန်ကာ ပြင်းထန်သောအ
ဆိပ်မိထားပြီဖြစ်သည်။

ဟန်ကြိုး အသက်ရှင်ဖို့ လမ်းစမရှိတော့ပေ။

ဟန်ကြိုး ဒဏ်ဒဏ်ဖြစ်နေသော်လည်း လက်ထဲမှစားကို
တင်းကြပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားလေသည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

ကျို့ကိုချင်း လှောင်ပြောင်ရယ်မောလိုက်သည်။

“မင်း ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ဘူး မဟုတ်လား”

ဟန်ကြိုးက...

၄၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ခင်ဗျားဟာ အင်မတန်ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါလား။”

ကျို့ကျို့ချင်းက...

“မင်းပြောချင်သလို ပြောနိုင်တယ်၊ ကျုပ်က ဂရုစိုက်မှာမဟုတ်ဘူး။”

ဟန်ကြိုးက...

“ထိုက်ကျုံးမှာ ဆိုးသွမ်းသောင်းကျန်းနေတဲ့ လူဆိုးဓားပြတွေရဲ့ ခေါင်းဆောင်ဟာ ခင်ဗျားပဲဆိုတာ ကျုပ်လက်တွေ့ပြလို့ရသွားပြီ၊ ခင်ဗျားကို သိုင်းလောကသားတွေက ဆုံးမကြလိမ့်မယ်”

ကျို့ကျို့ချင်း ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။

“ကျုပ်ရဲ့အကြောင်း သိုင်းလောကသားတွေ သိသွားအောင် မင်းက ပြောပြနိုင်မှာမို့လား။”

“ခင်ဗျား”

“အခု မင်းသေရတော့မယ်ဆိုတာ မှတ်ထားပါ”

“တောက်”

ဟန်ကြိုးက ဒေါသတကြီး တက်ခေါက်လိုက်လေသည်။

“လူယုတ်မာ သေပေတော့”

ဓားငွေယမ်းကာ ကျို့ကျို့ချင်းထံ ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ကျို့ကျို့ချင်းက အေးအေးဆေးဆေး လက်ပိုက်ကြည့်နေ၏။

အမုန်းနိဂုံး(ပ) ❖ ၄၃

ဟန်ကြိုးသည် ကျို့ကျို့ချင်းထံသို့ ပြေးသွားသော်လည်း လုံးဝမဟန်နိုင်တော့ဘဲ ခြေသုံးလေးလှမ်းပြေးသွားပြီးလျှင်...

“ဝုန်း”

မြေပေါ် ဟပ်ထိုး လဲကျသွားလေတော့သည်။

မိစ္ဆာညီနောင်သည် ဟန်ကြိုးအနီးသို့ ရိပ်ခနဲ ချဉ်းကပ်သွားပြီး လက်သည်းရှည်ကြီးများဖြင့် ဟန်ကြိုး၏ကျောပြင်ကို ထိုးစိုက်ချလိုက်ကြလေသည်။

ဟန်ကြိုး အသံပင်မထွက်နိုင်တော့ဘဲ အသက်ပျောက်သွားလေတော့သည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

ကျို့ကျို့ချင်းက ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်သည်။

သူ၏လူများအား လက်ငွေယမ်းပြလိုက်ပြီး...

“သူဌေးလီရဲ့ ရဲတိုက်ကို သွားကြမယ်”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်လေတော့သည်။

၄၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

နေဝန်းနီမှာ အနောက်ဘက်တွင် ငုတ်လျှိုးပျောက်ကွယ်
သွားပြီဖြစ်သည်။

သီးခြားတည်ရှိနေသော သူဌေးလီ၏ရဲတိုက်ကြီး ပတ်ဝန်း
ကျင်၌ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွား၏။

ရဲတိုက်ကြီး၌ မီးရောင်များ ထိန်ထိန်ညီးအောင် ထွန်းညှိ
ထားလိုက်ပြီဖြစ်သည်။

သူဌေးလီက ဧည့်ခန်းထဲ၌ ရှိနေသည်။

သခင်လေး လီရှုစင်းသည် ညစာစားသောက်ပြီးချိန်၌ ဖခင်
ကြီးကခေါ်ခိုင်းလိုက်သည်ဟု အိမ်ဖော်တစ်ယောက်က လာပြောခြင်း
ကြောင့် ဖခင်ထံသို့ ချက်ချင်းသွားလိုက်လေသည်။

ဧည့်ခန်းဆောင်ထဲရောက်လျှင် ဖခင်ကြီးသူဌေးလီက...

“လာ..သား၊ သားကို အရေးကြီးတဲ့စကား ပြောစရာရှိ
တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါဖေဖေ”

သူဌေးလီက...

“သား..ဖေဖေက ရတနာပစ္စည်းတွေကို လုံခြုံစိတ်ချရတဲ့
နေရာမှာ ဝှက်ထားပြီးပြီ၊ တကယ်လို့ ရန်သူရောက်လာရင်လည်း
ရှောင်တိမ်းသွားဖို့ ဥမင်လိုက်ခေါင်းဖောက်ပြီးသွားပြီ၊ ဒါကြောင့်
ဖေဖေအတွက် စိတ်ချရပြီလို့ဆိုနိုင်ပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ”

အမုန်းနီရုံး(ပ) ❖ ၄၅

သူဌေးလီက...

“ငါ့သားအတွက်ပဲ ကျန်တော့တယ်ကွယ့်”

“ကျွန်တော်က...”

“ငါ့သား သည်က ထွက်သွားရလိမ့်မယ်”

လီရှုစင်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားလေသည်။

“ကျွန်တော် သွားရမယ် ဟုတ်လားဖေဖေ”

“ဟုတ်တယ်”

“ကျွန်တော်သွားရင် ဖေဖေက..”

“ဖေဖေအတွက် စိတ်ချစမ်းပါ၊ အားလုံးစီစဉ်ထားပြီးပြီ မ
ဟုတ်လား”

“ကောင်းပါပြီ ဖေဖေ”

သူဌေးလီက...

“သားရဲ့ပစ္စည်းတွေကို သိမ်းဆည်းလိုက်ပါ၊ သည်ညပဲ
သွားရမယ်”

“ဗျာ..သည်ည ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်ကွယ့်၊ ဆရာဟန်ကြီးက လုံဟိုးကိုသွားနေပြီ၊

လုံဟိုးရွာပိုင်ရှင်ကျို့ကိုချင်းရဲ့ မကောင်းတဲ့လုပ်ရပ်တွေကို ဖော်
ထုတ်လိမ့်မယ်”

လီရှုစင်းက...

“ဦးလေးဟန်ကြီးက သူတို့ရဲ့မကောင်းမှုတွေကို ဖော်ထုတ်

၄၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဆုံးမမယ်ဆိုရင် ကျို့ကိုချင်းကို မှုစရာမလိုတော့ဘူး ထင်ပါတယ်”
သူဌေးလီ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဆရာဟန်ကြိုးက လုံဟီးရွာကို ဆုံးမနိုင်မယ်မထင်ဘူး၊
ကျို့ကိုချင်းမှာ တပည့်တပန်းတွေ အများကြီးရှိနေတဲ့အပြင် အမှောင်
လောကက လူဆိုးကြီးတွေကိုလည်း ခေါ်ယူထားတယ်၊ ဒါကြောင့်”
စကားဆုံးအောင် မပြောဘဲ တစ်ဝိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်ထား
လိုက်လေသည်။

လီရှစင်း မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“ဦးလေးဟန်ကြိုးက လုံဟီးကျေးရွာကို သွားရင် သူက ကျို့
ကိုချင်းကို ဆုံးမနိုင်မှာမဟုတ်တဲ့အပြင် သူပဲဒုက္ခရောက်သွားလိမ့်
မယ်လို့ ဆိုလိုချင်တာလား ဖေဖေ”

သူဌေးလီက...

“သူ ဒုက္ခရောက်မှာ သေချာတာပေါ့”

“ဒါဆို သူ့ကို မသွားဖို့တားသင့်တာပေါ့”

“သူဟာ တားဆီးလို့ရမယ့်လူတစ်ယောက်လို့ သားထင်နေ
တာလား”

လီရှစင်း ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေတော့သည်။

သူဌေးလီက...

“ဆရာဟန်ကြိုးကို ဖယ်ရှားပြီးတာနဲ့ ကျို့ကိုချင်းက ငြိမ်နေ
တော့မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဖေဖေဆီကို ဦးတည်လာမှာ သေချာတယ်၊

အမုန်းနီဂုံး(ပ) ❖ ၄၇

သူက ဖေဖေကိုဒုက္ခပေးချင်နေတာ ကြာပြီ၊ ခုချိန်မှာတော့ သူစိတ်
ထိန်းချုပ်ထားနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

လီရှစင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်ကို ဘာကြောင့် ချက်ချင်းထွက်သွားခိုင်းတယ်ဆို
တာ ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါပြီ ဖေဖေ”

သူဌေးလီက...

“သား သဘောပေါက် နားလည်တယ်ဆိုရင် ညတွင်းချင်း
ခရီးထွက်ဖို့ပြင်ပေတော့”

လီရှစင်းက...

“ကျို့ကိုချင်းတို့လူစုဟာ သည်ညမှာပဲ ကျွန်တော်တို့ဆီကို
ရောက်လာလိမ့်မယ်လို့ ဖေဖေ ယုံကြည်ထားတာလားဟင်”

သူဌေးလီ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

လီရှစင်းက...

“ကျွန်တော် ခရီးထွက်ဖို့ သွားပြီးပြင်ဆင်လိုက်ပါဦးမယ်
ဖေဖေ”

ဦးညွတ်နှုတ်ဆက်ပြီး ခပ်သွက်သွက် ထွက်လာခဲ့လေတော့
သည်။

၄၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ညဉ့်နက်ပြီ ဖြစ်သည်။

ရဲတိုက်ကြီးတစ်ခုလုံး ငြိမ်သက်နေသော်လည်း လီရှစင်းနှင့် သူဌေးလီတို့ကား အိပ်စက်အနားယူနိုင်ခြင်း မရှိဘဲ တိတ်တဆိတ်လှုပ်ရှားနေကြလေသည်။

ယခု...

လီရှစင်းသည် အထုပ်အပိုးများပြင်ကာ ခရီးထွက်ရန် အသင့်ဖြစ်နေချေပြီ။

သူဌေးလီက...

“ငါ့သား ခရီးထွက်ဖို့ အသင့်ပဲလား”

လီရှစင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ”

သူဌေးလီက အင်္ကျီရင်ဘတ်ကြားမှ ဆီစိမ်စက္ကူလိပ်တစ်ခု ထုတ်ယူလိုက်လေသည်။

“ဒါဟာ ဖေဖေ ဝိုင်ဆိုင်တဲ့ရတနာပစ္စည်းတွေ ဝှက်ထားတဲ့နေရာကို ဖော်ပြတဲ့မြေပုံပဲ၊ မြေပုံကိုသားယူသွားရလိမ့်မယ်၊ မပျောက်မပျက်ရလေအောင် သေသေချာချာ သိမ်းဆည်းထားပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ”

လီရှစင်းက မြေပုံကိုယူကာ သိမ်းဆည်းထားလိုက်လေသည်။

သူဌေးလီက...

အမုန်းနိဂုံး(ပ) ❖ ၄၉

“ငါ့သား သိုင်းလောကထဲ ဆင်းသွားပြီး ထူးချွန်ထက်မြက်တဲ့ သိုင်းသမားတစ်ဦးဖြစ်လာအောင် အစွမ်းကုန်ကြိုးစားအားထုတ်သွားပါ။ ထိပ်တန်းသိုင်းပညာတွေ တတ်မြောက်မှသာ အိမ်ကိုပြန်လာရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ”

“သား ကတိပေးရမှာနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် ကတိပေးပါတယ် ဖေဖေ”

သူဌေးလီက တည်ကြည်သောမျက်နှာထားဖြင့်ပြောရာ လီရှစင်းလည်း အလေးအနက်ထားကာ ကတိပေးလိုက်လေသည်။

သူဌေးလီက...

“သိုင်းပညာသင်ယူတာ မပြီးဆုံးသေးဘဲ အိမ်ကို လုံးဝပြန်မလာရဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ”

“အိမ်မှာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ နောက်ဆုံးရန်သူလက်ချက်ကြောင့် ဖေဖေ သေဆုံးသွားတယ်ဆိုရင်တောင် အိမ်ပြန်မလာရဘူး”

ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလေသည်။

လီရှစင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်သွား၏။

ရန်သူလက်ချက်ဖြင့် သူတို့၏ရဲတိုက် ပျက်စီးသွားနိုင်သကဲ့သို့ ဖခင်ကြီးလည်း တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်သွားနိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုအချက်ကို ကောင်းစွာနားလည်ထားခြင်းကြောင့် ဖခင်

၅၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ကြီးက ယခုကဲ့သို့ ပြောဆိုနေခြင်းဖြစ်ကြောင်းလည်း လိဂ္ဂစင်း နားလည်ထားလေသည်။

“သား...ဖေဖေပြောတာ ကြားတယ် မဟုတ်လား”

လိဂ္ဂစင်း ငြိမ်နေသဖြင့် သူဌေးလီက မေးလာလေသည်။

လိဂ္ဂစင်း ကပ္ပာကယာ ဦးညွှတ်လိုက်လေသည်။

“ဟုတ်..ဟုတ်ကဲ့ ကြားပါတယ် ဖေဖေ”

“ကောင်းပြီ ဖေဖေမှာကြားတဲ့စကားတွေကို ဘယ်တုန်းမှ မမေ့နဲ့ ကဲ ငါ့သား သွားနိုင်ပါပြီကွယ်”

သူဌေးလီက သွားခွင့်ပြုလိုက်လေသည်။

တကယ်တမ်း သွားရမည်ဆိုသောအခါ လိဂ္ဂစင်းမှာ ဖခင်ကြီးကို မခွဲနိုင်မခွာရက် ဖြစ်နေ၏။

သို့သော်...

သိုင်းပညာသင်ယူနိုင်ဖို့က အရေးကြီးနေသည်ကတစ်ကြောင်း။

ရန်သူရောက်လာလျှင် သားအဖနှစ်ယောက်စလုံး ရှိနေခြင်းထက် ဖခင်ကြီးတစ်ယောက်ထဲ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါက ဘာကိုမှ ငဲ့ညှာနေစရာမလိုဘဲ ကိုယ်လွတ်ရုန်းကာ ရှောင်တိမ်းသွားနိုင်မည်ဟု တွက်ဆမိသည်ကတစ်ကြောင်းမို့ လိဂ္ဂစင်း ထွက်သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင်...

အမုန်းနိဂုံး(ပ) ❖ ၅၁

“သူဌေးကြီး..သူဌေးကြီး”

အိမ်ဖော်တစ်ယောက် အထိတ်တလန့် ပြေးလွှားလာနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

သူဌေးလီက...

“ဘာဖြစ်တာလဲဟေ့”

ဟု ဆီးပြီးမေးလိုက်သည်။

အိမ်ဖော်က...

“ရန်သူတွေ ရောက်လာကြပါပြီ သူဌေးကြီး”

“ဘာကွ”

တကယ်တမ်း ရန်သူများရောက်လာပြီဟု ကြားလိုက်ရသောအခါ သူဌေးလီ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားလေသည်။

အပြင်ဘက်မှ တိုက်ခိုက်သံများ ဆူဆူညံညံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

သူဌေးလီ အသက်ဝင်လာသည်။

အိမ်ဖော်အား လက်စေ့ယမ်းပြလိုက်သည်။

“လူဆိုးဓားပြတွေဟာ အင်မတန်ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့လူတွေ၊ မင်းတို့ ခုခံမနေကြနဲ့ လွတ်အောင်ပြေးကြပေတော့”

“ကောင်းပါပြီ သူဌေးမင်း”

အိမ်ဖော်လည်း ချက်ချင်းထွက်ပြေးသွားလေတော့သည်။

သူဌေးလီက လိဂ္ဂစင်းဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

၅၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ကဲ ငါသားလည်း သွားပေတော့”

“ကျွန်တော်..”

“ငါသား ရဲတိုက်ထဲက သည်အတိုင်းသွားလို့ မဖြစ်တော့

ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ”

ရဲတိုက်ပတ်လည်၌ တိုက်ခိုက်သံများ ဆူညံနေ၏။

ရန်သူများက ရဲတိုက်ကို ပိုင်းရဲတိုက်ခိုက်နေကြပြီး အစောင့်
အကြပ်များကလည်း အကြောက်အကန် ခုခံနေကြောင်း ထင်ရှားလေ
သည်။ယခုအချိန် ရဲတိုက်ထဲမှထွက်သွားပါက တိုက်ပွဲများနှင့်
ရင်ဆိုင်ရမည် ဖြစ်လေသည်။

သူဌေးလီက...

“သား ဖေဖေရဲ့မြေအောက်ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းကနေ ထွက်
သွားရမယ်”

လီရှစင်း သဘောတူလိုက်သည်။

“ကောင်းပါပြီ ဖေဖေ”

“ကဲ..လာ”

သူဌေးလီက လီရှစင်းအား လက်ဆွဲကာ ခေါ်သွားလေ
တော့သည်။

◆ ◆ ◆

အမုန်းနိဂုံး(ပ) ❖ ၅၃

မြေအောက်ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းအား ပစ္စည်းဟောင်းများထား
သည့်အခန်း ကြမ်းပြင်မှ စတင်တူးဖော်ထားခြင်းဖြစ်သည်။သူဌေးလီက လျှို့ဝှက်အံ့ဖုံးတံခါးကိုဖွင့်ကာ လီရှစင်းအား
မြေအောက်လမ်းထဲ ဆင်းခိုင်းလိုက်လေသည်။

လီရှစင်းက...

“ဖေဖေကော တစ်ခါထဲ လိုက်ခဲ့ပါလားဟင်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

သူဌေးလီက...

“စိတ်ချ ဖေဖေလိုက်ခဲ့မယ်၊ ငါသားက အရင်သွားနှင့်ပါ”

“ကျွန်တော်..”

“ဖေဖေလိုက်ခဲ့မယ်၊ သားသွားနှင့်ပါ”

သူဌေးလီက အတင်းသွားခိုင်းနေသည်ဖြစ်ရာ လီရှစင်း
လည်း သွားရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်ရလေတော့သည်။

ထိုစဉ်...

“ဝုန်း...ဝုန်း”

ကျယ်လောင်သော မြည်ဟီးသံများ ထွက်ပေါ်လာလေ
သည်။လူဆိုးဓားပြများက ရဲတိုက်တံခါးမကြီးကို ချိုးဖျက်ကာ
ရဲတိုက်ထဲသို့ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်လာကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

ရဲတိုက်မှ အစောင့်အကြပ်များလည်း အတုန်းအရုန်းကျဆုံး

နေသည်။

ရန်သူများက မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမျှ ချမ်းသာမပေးဘဲ ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်လိုက်ကြလေသည်။

ရဲတိုက်အပြင်ဘက်၌လည်းကောင်း၊ ရဲတိုက်အတွင်း၌လည်းကောင်း သွေးချင်းချင်း နီရဲသွားလေတော့သည်။

“ဂျိမ်း”

သူဌေးလီက မြေအောက်ဥမင်လိုက်ခေါင်းတံခါးကို ပိတ်ပစ်လိုက်လေသည်။

သူက လီရှစင်းနှင့်အတူ လိုက်သွားရန် မဖြစ်နိုင်တော့ပါ။

ရန်သူများသည် ရဲတိုက်တစ်ခုလုံးကို စီးနင်းသိမ်းပိုက်မိသွားကြပြီဖြစ်လေသည်။

ပစ္စည်းသိုလှောင်ခန်းထဲသို့ပင် ရောက်ရှိလာကြပြီ မဟုတ်ပါလား။

သူဌေးလီကို တွေ့သွားလျှင်...

“သူဌေးကြီး...ခင်ဗျား ဘယ်ပြေးမလဲ”

ချက်ချင်း ဝိုင်းရံထားလိုက်ကြလေသည်။

သူဌေးလီက တုတ်တစ်ချောင်းကိုင်ကာ ခုခံတိုက်ခိုက်ရန် အသင့်ပြင်ထားလိုက်လေသည်။

လူဆိုးဓားပြများက ဓားများစေ့ယမ်းကာ ရှေ့တိုးလာကြလေသည်။

ထိုစဉ်...

“ရပ်လိုက်စမ်း”

အော်ငေါက်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

လူတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာလေသည်။

ထိုလူကား ထိုက်ကျုံးဒေသကို အကျဉ်းတန်စေခဲ့သည့် လုံဟွီးကျေးရွာပိုင်ရှင် ကျို့ကိုချင်းဖြစ်လေသည်။

သူဌေးလီ ဒေါသထွက်သွားသည်။

“လူယုတ်မာကြီး၊ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ရောက်လာပြီ ဟုတ်လား”

“ဟား...ဟား...ဟား”

ကျို့ကိုချင်းက လှောင်ပြောင်ရယ်မောလိုက်သည်။

“သူဌေးလီ ခင်ဗျားရဲ့ပစ္စည်းတွေကို ကျုပ်လိုချင်နေတာ ကြာပြီဆိုတာ ခင်ဗျားသိပါတယ်၊ ကဲ အေးအေးဆေးဆေး ထုတ်ပေးပေတော့”

သူဌေးလီလည်း ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဟား...ဟား...ဟား...ကျုပ်ပစ္စည်းတွေကို ခင်ဗျားရမယ် ထင်

နေရင် ခင်ဗျားရူးနေလို့ပဲဖြစ်မယ်”

“ဘာဗျ”

“ကျုပ်ရဲ့ပစ္စည်း တစ်ပြားတစ်ချပ်တောင် ခင်ဗျားမရနိုင်ဘူးဆိုတာ မှတ်ထားပါ”

၅၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“တောက်”

ကျိုက်ချင်း ဒေါသတကြီး တက်ခေါက်လိုက်လေသည်။

“သူ့ကို ဖမ်းချုပ်လိုက်ကြစမ်း”

သူ၏လူများကို အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

လူဆိုးဓားပြများလည်း ရှေ့တိုးလာပြီး သူဌေးလီအား ဖမ်းဆီးလိုက်ကြလေသည်။

သူဌေးလီက တုတ်ငွေ့ယမ်းကာ တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

“ဖုန်း...ဖျောင်း”

“အား”

“အမယ်လေး”

ရှေ့ဆုံးမှ လူဆိုးသုံးယောက်မှာ သူဌေးလီ၏တုတ်စာမိသွားလေသည်။

သို့သော်...

အခြားလူဆိုးများက တဟုန်ထိုးပြေးဝင်ကာ ထိုးကြိတ်ကန်ကျောက်ပြီး ဝိုင်းဝန်းဖမ်းဆီးလိုက်ကြရာ သူဌေးလီမှာ မတတ်သာဘဲ အဖမ်းခံလိုက်ရလေတော့သည်။

ကျိုက်ချင်းက...

“သူ့ကို ဧည့်ခန်းထဲခေါ်ခဲ့၊ ရတနာတွေ ဘယ်မှာဝှက်ထားတယ်ဆိုတာ စစ်ဆေးရမယ်၊ ကောင်းကောင်းမပြောဘဲ ခေါင်းမာနေမယ်ဆိုရင် ငါ့အကြောင်းသိရမယ်”

အမုန်းနိဂုံး(ပ) ❖ ၅၇

သူ၏စကားသံက ကြောက်စရာကောင်းလှသည်။

လူဆိုးများက သူဌေးလီကိုဆွဲခေါ်သွားကြလေသည်။

“လွတ်...လွတ်”

သူဌေးလီ အော်ဟစ်ရုန်းကန်ရင်း လိုက်ပါသွားရလေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

လီရှစင်းက ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းလမ်းအတိုင်း ထွက်လာခဲ့လေသည်။

သို့သော် ဖခင်ကြီးအတွက် စိတ်မချနိုင်အောင်ဖြစ်နေ၏။ ထို့ကြောင့် နောက်လှည့်ပြန်လာခဲ့လေသည်။

ပစ္စည်းများထားသိုရာ အခန်းနှင့်မလှမ်းမကမ်းသို့ ရောက်လျှင်...

“အား”

စူးရှသော အော်သံနက်ကြီးထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

“ဖေဖေ”

လီရှစင်း ကြက်သီးမွေးညင်းထသွား၏။

ကြားလိုက်ရသောအသံမှာ ဖခင်ကြီး၏အသံဖြစ်နေသည်မဟုတ်ပါလား။

၅၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ဖေဖေ..ဖေဖေ ဒုက္ခရောက်နေပြီထင်တယ်”

လိဂ္ဂစင်းက တဟုန်ထိုး ပြေးသွားလိုက်လေသည်။

မကြာပါချေ။

မြေတိုက်ခန်းအံ့ဖုံးတံခါးအနီးသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။

လိဂ္ဂစင်းက တံခါးတွန်းဖွင့်လိုက်၏။

သို့သော် တံခါးဖွင့်၍မရပါ။

“ဖေဖေ...ဖေဖေ”

လိဂ္ဂစင်း အော်ခေါ်လိုက်ရာ ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းထဲ၌ အသံ

ဟိန်းထွက်လာလေတော့သည်။

အသံကား အပေါ်ဘက်မှ ကြားရနိုင်မည်မဟုတ်ပါ။

လိဂ္ဂစင်းက အသံဝင်အောင်ပင် အော်ခေါ်နေမိလေသည်။

အရူးတစ်ယောက်ပမာ အံ့ဖုံးတံခါးကို ဖွင့်ဖို့ကြိုးစားလိုက်

သည်။

အချိန် မည်မျှကြာသွားမှန်းမသိ။

“ကွီ”

အံ့ဖုံးတံခါးဖွင့်သွားသဖြင့် လိဂ္ဂစင်းက အပေါ်ခုန်တက်လိုက်

လေသည်။

“ဖေဖေ”

အော်ခေါ်ရင်း တဟုန်ထိုးပြေးသွားလိုက်၏။

လူဆိုးဓားပြများကား ရဲတိုက်ထဲ၌ ရှိမနေကြတော့ပါ။

အမုန်းနီဝုံး(ပ) ❖ ၅၉

အိမ်ဖော်များ၊ ရဲတိုက်အစောင့်အကြပ်များ၏ အလောင်း

များက ပြန့်ကျဲနေသည်။

လိဂ္ဂစင်းက အလောင်းများကို ကွေ့ပတ်ကာ ပြေးသွားရင်း

ညှော်ခန်းထဲသို့ရောက်လျှင် သူရှာဖွေနေသော ဖခင်ကြီးအား တွေ့

လိုက်ရလေတော့သည်။

သူဌေးလီ...။

သူဌေးလီမှာ ကျို့ကိုချင်း၏လက်ချက်ကြောင့် သေဆုံးနေပြီ

ဖြစ်သည်။

ကျို့ကိုချင်းသည် ရတနာပစ္စည်းများ မရသဖြင့် အမျိုးမျိုး

နိပ်စက်ညှင်းပမ်းကာ ရက်ရက်စက်စက် သတ်ပစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်လေ

သည်။
သူဌေးလီ၏အလောင်းကား အပိုင်းပိုင်းဖြစ်ကာ အင်္ဂါမစုံ

တော့ချေ။

“ဖြစ်ရလေ ဖေဖေ”

လိဂ္ဂစင်း၏မျက်ရည်များ ကျဆင်းလာလေတော့သည်။

ကြမ်းပြင်ပေါ် ခူးထောက်ကျသွား၏။

ထိုစဉ်...

“ဝုန်း...ဝုန်း”

အပြင်ဘက်မှ ကျယ်လောင်သောအသံများ ထွက်ပေါ်လာ

လေသည်။

၆၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

မီးတောက်မီးလျှံများလည်း ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ကျိုက်ချင်းတို့က ရဲတိုက်ကြီးကို မီးရှို့ဖျက်ဆီးလိုက်ကြခြင်း
ဖြစ်လေသည်။

လီရှစင်း ထိတ်လန့်သွားလေသည်။

ဖခင်ကြီးအတွက် ဝမ်းနည်းကြေကွဲဖို့ အချိန်မရတော့ပါ။

ရဲတိုက်ထဲ၌ အရှင်လတ်လတ် မီးရှို့အသတ်ခံရမည့်အန္တ
ရာယ်နှင့် ရင်ဆိုင်နေရပြီ မဟုတ်ပါလား။မီးတောက်မီးလျှံများက တစ်စထက်တစ်စ အားကောင်း
လာလေသည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ပူလောင်လာသည်။

မီးခိုးငွေ့များက ရဲတိုက်ထဲ၌ ဖုံးလွှမ်းထားလိုက်ရကား လီ
ရှစင်း အသက်ရှူကြပ်လာသည်။ပြေးပေါက်မရှိတော့သည့်နောက်ဆုံး မြေအောက်ဥမင်
လိုက်ခေါင်းလမ်းထဲဆင်းကာ ထွက်ပြေးခဲ့ရလေတော့သည်။

အမုန်းနိဂုံး(ပ) ❖ ၆၁

ဧည့်သည်

လေငွေ့ယမ်းတိုက်ခတ်လာသဖြင့် မီးအိမ်မှမီးစာများ လှုပ်
ယမ်းကာ မီးရောင်များ လှုပ်ရှားပြီး ရှည်လျားသောအရိပ်များ ဖြစ်
ပေါ်လာလေသည်။လီရှစင်းက ဖခင်ကြီး၏ပုံတူပန်းချီကားကြီးရှေ့၌ မလှုပ်
မယှက် ရပ်နေဆဲ။အတိတ်မှဖြစ်ရပ်များကို ပြန်လည်တွေးတောမြင်ယောင်
ကာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမဆုံး ဖြစ်နေပါစာတူသည်။“ဖေဖေရယ် လူယုတ်မာကြီးကျို့ ကျိုချင်းကို ဆုံးမသုတ်သင်
ပစ်မယ်လို့ ကတိပေးပါတယ်ဖေဖေ”

ဟုတိုင်တည် ပြောဆိုလိုက်လေသည်။

၆၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ထိုစဉ်...

အိမ်ဖော်လုလင်တစ်ယောက် ရောက်ရှိလာလေသည်။

လိရူစင်းက...

“ဘာကိစ္စလဲဟေ့”

ဟုမေးလိုက်လေသည်။

အိမ်ဖော်က....

“ဧည့်သည်တစ်ယောက် ရောက်လာပါတယ် သူဌေးလေး”

လိရူစင်း အံ့သြသွားသည်။

“ဧည့်သည် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ညအချိန်မတော် ဘယ်ကဧည့်သည်လဲ”

“လုံဟွီးကျေးရွာကလို့ ပြောပါတယ်”

“ဘာ”

လိရူစင်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားလေသည်။

“လုံဟွီးကျေးရွာက ဟုတ်လား၊ တော်တော်သတ္တိကောင်း

နေပါလား”

လိရူစင်း အံ့ကြိတ်ကာ ပြောလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ လွှတ်လိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

အိမ်ဖော် ပြန်ထွက်သွားပြီး မရှေးမနှောင်းမှာပင် ဧည့်

အမုန်းနိဂုံး(ပ) ❖ ၆၃

သည်တစ်ယောက် ဧည့်ခန်းထဲ ဝင်ရောက်လာလေသည်။

လိရူစင်းက နေရာထိုင်ခင်းမပေးဘဲ ထိုလူအား ခပ်စိမ်းစိမ်း ကြည့်လိုက်သည်။

“ကဲ ဘာကိစ္စလာတယ်ဆိုတာ တိုတိုနဲ့လိုရင်းကိုပြောပါ”

ဟုလည်း ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်လေသည်။

ရောက်လာသော ဧည့်သည်မှာ မိစ္ဆာညီနောင်မှ အစ်ကို ကွေချူးဖြစ်လေသည်။

ကွေချူး ပြုံးလိုက်သည်။

“လုံဟွီးရွာပိုင်ရှင်က သူဌေးလေးရဲတိုက်ကို ပြန်ရောက်လာ တဲ့အတွက် ဝမ်းသာတဲ့အကြောင်း သူ့ဆီကိုလာပြီး လည်ပတ်ဖို့ဖိတ် ခေါ်လိုက်ကြောင်း ပြောခိုင်းလိုက်ပါတယ်”

လိရူစင်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“သူက ဖိတ်ခေါ်လိုက်ပေမယ့် ကျုပ် လာနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး လို့ပြောလိုက်ပါ”

ကွေချူးက...

“သူဌေးလေး မအားမလပ်ဖြစ်နေမယ်ဆိုတာ ရွာပိုင်ရှင် သိထားပါတယ်၊ ဒါကြောင့် သူဌေးလေးမလာနိုင်ရင် သူလာခဲ့မယ်လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်”

လိရူစင်း ပြုံးလိုက်သည်။

သူပြန်ရောက်လာသည့်သတင်း ကြားသည်နှင့် ကျို့ကိုချင်း

၆၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

က ဒုက္ခပေးဖို့ ကြိုးစားလာပြီ မဟုတ်ပါလား။

“သိပ်ကောင်းတာပေါ့ဗျာ၊ သူလာမယ်ဆိုရင် ကျုပ်က ဝမ်းသာအားရ ကြိုဆိုနေမယ်လို့ ပြောလိုက်ပါဗျာ”

ကွေ့ချူးက...

“သူဌေးလေး ပြန်ရောက်လာတာနဲ့ ရဲတိုက်ကိုခံတပ်ကြီး တစ်ခုလိုဖြစ်အောင် ပြုပြင်တည်ဆောက်ပြီး သိုင်းဂိုဏ်းတစ်ခုထူထောင် ဖို့ ကြိုးစားနေတယ်ဆိုတဲ့သတင်းလည်း ရွာပိုင်ရှင်ကြားသိထားပါတယ်၊ ထိုက်ကျုံးနယ်မှာ သောင်းကျန်းနေတဲ့ လူဆိုးစားပြတွေကို အတူလက်တွဲဆုံးမကြမယ်လို့လည်း ရွာပိုင်ရှင်က ပြောလိုက်ပါတယ်”

လီရှုစင်း လက်ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်သည်။

“အပိုစကားတွေ ပြောမနေပါနဲ့ဗျာ၊ အချိန်မရှိတော့ဘူး၊ ကျုပ် အနားယူတော့မယ်၊ ခင်ဗျားတို့ ရွာပိုင်ရှင်ကို ကြိုက်တဲ့အချိန်လာနိုင်တယ်လို့ ပြန်ပြောလိုက်ပါ”

သူ၏လေသံက စိန်ခေါ်လိုက်သည့်လေသံမျိုးဖြစ်နေသည်။

ကွေ့ချူးက တစ်ချက်အကဲခတ်ပြီး..

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ကျုပ် သွားပါတော့မယ်”

နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်သွားလေတော့သည်။

အမုန်းနိဂုံး(ပ) ❖ ၆၅

“ဟူး...ဟူး”

အဝတ်အစား လေတိုးသံများ ထွက်ပေါ်နေ၏။

လရောင်အောက်၌ ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ ပြေးလွှားသွားသော လူရိပ်တစ်ခုကိုတွေ့မြင်ရမည် ဖြစ်လေသည်

ထိုလူကား ရဲတိုက်မှထွက်လာခဲ့သည့် ကွေ့ချူးဖြစ်လေသည်။

ကွေ့ချူး ပြေးလွှားလာရင်း တောင်ပူစာလေးတစ်ခုအနီးသို့ရောက်လျှင် ခြေလှမ်းရပ်လိုက်လေသည်။

တောင်ပူစာလေးနောက်မှ လူတစ်ယောက် ထွက်လာလေသည်။

ထိုလူမှာ ကျို့ကိုချင်းအားထားရသော ‘ကောက်ဝှူး’ဖြစ်လေသည်။

ကောက်ဝှူးက ကွေ့ချူးကိုမေးလိုက်သည်။

“အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ”

ကွေ့ချူးက...

“မဆိုးဘူး၊ သူဌေးသားဟာ သူ့အဖေရဲ့ပစ္စည်းတွေရထားတာ သေချာသလောက်ပဲ”

ကောက်ဝှူးက...

“ကောင်းတယ်၊ သူဌေးလီ မပေးလည်း သူ့သားဆီက ရအောင် ယူရမယ်လို့ ရွာပိုင်ရှင်ကပြောတယ်၊ ကဲ ရွာပိုင်ရှင်ဆီကို သွား

၆၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ပြီး သတင်းပို့လိုက်ကြတာပေါ့”

“သွားမယ်လေ”

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်
လေသည်။

သို့သော်...

သူတို့၏ခြေလှမ်းများ တုန်ခနဲ ရပ်တန့်သွားလေသည်။

လူတစ်ယောက်က လမ်းပိတ်ထားခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေ
သည်။

ထိုလူမှာ တစ်ကိုယ်လုံး အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ကာ မျက်နှာ
ဖုံးစွပ်ပြီး ရုပ်ဖျက်ထားလေသည်။

ကွေ့ချူးက...

“ဒါက ဘာသဘောလဲ”

ဟုငေါက်လိုက်သည်။

ဝတ်စုံနက်က...

“ခင်ဗျားတို့ နားမလည်နိုင်ကြဘူးလားဗျာ”

“မင်းက...”

“ခင်ဗျားတို့ကို မသွားစေချင်လို့ လမ်းပိတ်ထားတာပေါ့ဗျာ”

“မင်း သေချင်ပြီထင်တယ်”

ကွေ့ချူးက ငေါက်လိုက်လေသည်။

ဝတ်စုံနက်က...

အမုန်းနိဂုံး(ပ) ❖ ၆၇

“သေရမှာက ခင်ဗျားလား၊ ကျုပ်လား”

“ဘာ”

ကွေ့ချူးသည် အမှောင်လောကမှ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်
သောလူသတ်သမား တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ထစ်ခနဲဆိုလျှင် လူသတ်ဖို့လောက်စိတ်ကူးနေသူဖြစ်သည်။

ယခုလည်း ဝတ်စုံနက်အား သတ်ဖြတ်လိုစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်
လာလေတော့သည်။

“သေပေတော့”

အော်ငေါက်ရင်း အဆိပ်သုတ်လိမ်းထားသော လက်သည်း
ရှည်ကြီးများဖြင့် ကုပ်ဆွဲတိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

“ဟူး”

ကွေ့ချူးက ဝတ်စုံနက်အနီးသို့ ရောက်သွားပြီး လူချင်းပူး
ကပ်ကာ တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ဝတ်စုံနက် ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်ကလည်း သည်လိုတိုက်ခိုက်တာမျိုးကိုမှ သဘော
ကျတာ၊ ကျုပ်မသေဘဲ ခင်ဗျားသေရလိမ့်မယ်ဆိုတာလည်း ကျုပ်
ပြောခဲ့ပြီးပြီနော်”

စကားဆုံးလျှင် လက်နှစ်ဘက် ဝှေ့ယမ်းကာ ပြန်လည်တိုက်
ခိုက်လိုက်လေသည်။

သူ၏လက်ဝါးနှစ်ဘက်က ကွေ့ချူး၏လက်ကို ပုတ်ထုတ်

၆၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဖယ်ရှားကာ ကွေ့ချူး၏လက်ကောက်ဝတ်ကို ဖျတ်ခနဲ ဖမ်းဆုပ်လိုက်သည်။

လူချင်းနီးကပ်နေပြီး ဝတ်စုံနက်က ကွေ့ချူး၏လက်ကို လိမ်ချိုးလိုက်ရာ လက်သည်းရှည်ကြီးများက ကွေ့ချူး၏ရင်ဝကို ပြန်လည်ထိုးစိုက် ချလိုက်မိလေတော့သည်။

“အား”

ကွေ့ချူး အသံနက်ကြီးဖြင့် အော်လိုက်လေသည်။

သူ၏အင်္ကျီရင်ဘတ် စုတ်ပြသွားသကဲ့သို့ ရင်ဘတ်၌လက်သည်းဖြင့် ထိုးစိုက်ကုတ်ခြစ်ရာကြီးဖြစ်ပေါ်လာကာ သွေးမည်းများ စီးကျလာလေတော့သည်။

ကွေ့ချူးက အော်ဟစ်ရင်း မြေပေါ်ဝုန်းခနဲ လဲကျသွားလေသည်။

ပြင်းထန်သော အဆိပ်ကြောင့် အကြောများဆွဲကာ တစ်ကိုယ်လုံး တွန့်လိန်ကောက်ကွေးသွားပြီး အသက်ပျောက်သွားလေတော့သည်။

အမုန်းနိဂုံး(ပ) ❖ ၆၉

“ဟာ”

ကွေ့ချူး သေဆုံးသွားသည်ကိုမြင်လျှင် ကောက်ဝတ်မျက်လုံးပြူးသွားလေသည်။

ကွေ့ချူးကိုတစ်လှည့် ဝတ်စုံနက်ကိုတစ်လှည့် ကြည့်လိုက်ပြီး...

“မင်း...မင်း ဘယ်သူလဲ၊ ပြောစမ်း”

ဟု ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ မေးလိုက်သည်။

ဝတ်စုံနက် ရယ်မောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ရဲ့ သေမင်းလေ”

“ဘာ”

“ခင်ဗျားလည်း သေသင့်သေထိုက်တဲ့လူတစ်ယောက်ပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် သည်ကနေတော့ ခင်ဗျားကံကောင်းသွားတယ် မှတ်ပါ”
ကောက်ဝတ်က...

“ကျုပ်က မင်းကိုကြောက်နေရမှာလား”

ဟုအော်ငေါက်ကာ ဓားတစ်လက်ဆွဲထုတ်ပြီး တရကြမ်းတိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့သည်။

ကောက်ဝတ်လည်း ခေသူမဟုတ်ပါချေ။

သူ၏တိုက်ခိုက်မှုမှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းအောင် ပြင်းထန်နေသည်။

ဓားရိပ်များသည် ဝတ်စုံနက်၏တစ်ကိုယ်လုံး လွှမ်းခြုံထား

၇၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လိုက်လေသည်။

ဝတ်စုံနက် ရယ်မောလိုက်ပြန်သည်။

“ကျုပ်ရဲ့အင်္ကျီစကို ထိအောင်ကြိုးစားကြည့်ပါဦး”

ဟု ခနဲ လိုက်လေသည်။

ကောက်ဝှေး ပိုပြီးဒေါသထွက်သွားလေသည်။

“သေဖို့သာ ပြင်ထား”

ပို၍ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ဝတ်စုံနက်က ပွတ်ကာသီကာ ရှောင်တိမ်းရင်း ကောက်ဝှေး
အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားပြီး ကောက်ဝှေး၏ခါးကိုထိထားသော လက်
ကောက်ဝတ်ကို ဖမ်းဆုပ်ကာ ဖျစ်ညှစ်လိုက်လေသည်။

“ဖျောက်”

“ခြွမ်း”

အရိုးကျိုးသွားသောအသံများ ထွက်ပေါ်လာကာ ကောက်
ဝှေး၏လက်ထဲမှခါး လွတ်ကျသွားလေသည်။

ဝတ်စုံနက်က ကောက်ဝှေး၏ ကျန်လက်တစ်ဘက်၏ ပခုံးကို
ဆုပ်ကိုင်ဖျစ်ညှစ်လိုက်လေသည်။

အရိုးကျိုးသံများ ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

ကောက်ဝှေး၏ လက်နှစ်ဘက်စလုံး အရိုးများကြေမွကာ
သုံးမရအောင် ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

“အမယ်လေး”

အမုန်းနီဂုံး(ပ) ❖ ၇၁

ကောက်ဝှေး ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်လေတော့သည်။

ဝတ်စုံနက်က နောက်ဆုတ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုကြုံတွေ့ခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားရဲ့ဆရာ
ကိုပြန်ပြောပြလိုက်ပေတော့”

စကားဆုံးလျှင် ချာခနဲလှည့်ကာ ပြေးထွက်သွားလေသည်။

ကောက်ဝှေးမှာ ကျောက်ရုပ်အလား မလှုပ်မယှက်ရပ်ကာ

ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ဝတ်စုံနက် မြင်ကွင်းမှပျောက်ကွယ်သွားတော့မှ သတိဝင်
လာသည်။

အသက်တစ်ချောင်း ကောက်ရလိုက်သကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရ
လေသည်။

တောင်ပူစာလေးအနီး၌ ဆက်မနေဝံ့တော့ဘဲ တချိုးတည်း
ပြေးလွှားသွားလေတော့သည်။

၇၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်း

ဖုံးရှိသည် သူဌေးလေးလီရှုစင်းအတွက် အလွန်အားကိုးရ
သူတစ်ယောက် ဖြစ်နေပါတော့သည်။

ပျက်စီးနေသော ရဲတိုက်ကြီးကို ပြုပြင်ကာ ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်း
ကိုထူထောင်ရာတွင် ဖုံးရှိက များစွာကူညီဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့လေသည်။

လက်နက်လူသူ စုဆောင်းပေးခဲ့သည်။

အားထားရသော သိုင်းဆရာများအား ရဲတိုက်တွင် လာ
ရောက်အမှုထမ်းရန် ဖိတ်ခေါ်နိုင်ခဲ့သည်။

ထို့အပြင်...

ထိုက်ကျုံးနယ်မှ လူငယ်လူရွယ်များကိုလည်း ထိုက်ကျုံး
နယ်၌ သောင်းကျန်းနေသော လူဆိုးစားပြုများကို ဆုံးမနှိမ်နင်းနိုင်

အမုန်းနိဂုံး(ပ) ❖ ၇၃

ရန် ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်း၌ ဝင်ရောက်အမှုထမ်းကြရန် စည်းရုံးလှုံ့ဆော်
နိုင်ခဲ့သည်။

သို့ဖြင့်...

လီရှုစင်း၏ ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်းသည် နေချင်းညချင်း ပေါ်
ပေါက်လာခဲ့လေတော့သည်။

သိုင်းဆရာများက ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်းသား လူငယ်လူရွယ်များ
အား သိုင်းပညာသင်ပေးကြသည်။

ရန်သူသတင်းကို ထောက်လှမ်းပြီး ဒုစရိုက်မှုကျူးလွန်နေ
သူများကို ဆုံးမနှိမ်နင်းနိုင်ခဲ့လေသည်။

အများအကျိုးဆောင်ရွက်သော ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်း ပေါ်
ပေါက်လာသည်ကို တစ်နယ်လုံးက ဝမ်းသာအားကြိုဆိုထောက်
ခံကြလေသည်။

ဒုစရိုက်သမားများအား ဆုံးမနှိမ်နင်းရာ၌ ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်း
နှင့်ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ကြသည်။

ဤသို့ဖြင့် ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်းသည် အချိန်တိုတိုဖြင့် အောင်မြင်
ကျော်ကြား လာခဲ့လေတော့သည်။

ထိုက်ကျုံးရဲတိုက်ကြီး၏ ခန်းနားကျယ်ဝန်းသော ဧည့်ခန်းမ ဆောင်ကြီးအတွင်း၌ ဖြစ်သည်။

လိဂ္ဂစင်းနှင့်ဖုံးရှိတို့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နေကြသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး၏မျက်နှာများ တည်ကြည်လေးနက် နေသည်။ လိဂ္ဂစင်းက...

“ကျုပ်တို့ ထိုက်ကျုံးကိုဏ်းက ဆုံးမလိုက်တဲ့လူဆိုး ဓားပြ တွေဟာ လုံပဦးကျေးရွာကချည်းဖြစ်နေတာကို တွေ့ရတယ်”

ဖုံးရှိက...

“လုံပဦးကျေးရွာက ဓားပြရွာဖြစ်နေတာပါပဲလေ”

လိဂ္ဂစင်းက...

“ကျို့ကိုချင်းမှာ တာဝန်ရှိတယ်၊ သူနဲ့ထိပ်တိုက်ဖြေရှင်းဖို့ အချိန်ပျောက်ပြီလို့ ကျုပ်ယူဆတယ်၊ နောင်ကြီးကော”

ဖုံးရှိ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“နေက်လည်း ရင်ဆိုင်ရမှာပဲ၊ ဒါကြောင့် သူနဲ့ထိပ်တိုက် တွေ့ပြီး ဖြေရှင်းလိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ၊ သူကလည်း ညီလေးနဲ့ ထိပ်တိုက်တွေ့ချင်နေပါလိမ့်မယ်”

လိဂ္ဂစင်းက...

“သူ့ရဲ့လူနှစ်ယောက်ကို ကျုပ်ဆုံးမလိုက်ပေမယ့် ခုထိ တော့ သူက လှုပ်ရှားမလာသေးဘူး၊ အကြောင်းတစ်ခုခု ရှိမယ်ထင် တယ်”

ဖုံးရှိ ပြုံးလိုက်သည်။

“သေချာတာပေါ့၊ ကျို့ကိုချင်းဟာ မြေခွေးတစ်ကောင်ထက် တောင် ပိုပြီးကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသေးတယ်၊ သူ့အားထားရတဲ့လူနှစ် ယောက်ကို ညီလေးက ဆုံးမလိုက်တော့ သူက သုတ်ထားရမယ်ဆို တာ နားလည်ပြီး ရုတ်တရက် မလှုပ်ရှားသေးဘဲ အကောက်ကြံဖို့ ကြံစည်နေတာဖြစ်လိမ့်မယ်”

လိဂ္ဂစင်း မကျေမနပ်ဖြစ်သွားသည်။

“သူက ဆက်ပြီးငြိမ်နေဦးမယ်ဆိုရင်တော့ ကျုပ် စိတ်မရှည် တော့ဘူး၊ လက်ဦးအောင် လုံပဦးကျေးရွာကိုသွားပြီး တိုက်ခိုက်ပစ်ရ မှာပဲ”

ဖုံးရှိ လက်ကာပြလိုက်သည်။

“နေဦး ခုချိန်မှာ အလောတကြီးလုပ်လို့ မဖြစ်သေးဘူး”

“အစ်ကိုကြီး သဘောက”

“ကျို့ကိုချင်း တာတွေကြံစည်နေတယ်ဆိုတာ ကျုပ်စုံစမ်း ပေးမယ်၊ ပြီးမှ ဘယ်လိုဆက်လုပ်ရမယ်ဆိုတာ တိုင်ပင်ကြတာပေါ့”

“ကောင်းပါပြီ အစ်ကိုကြီး”

လိဂ္ဂစင်းလည်း ဖုံးရှိ၏စကားကို မပယ်ရှားဘဲ သဘောတူ လိုက်လေတော့သည်။

၇၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဖုံးရှိက ကျို့ကိုချင်း၏သတင်းကို စုံစမ်းရန် ခရီးထွက်သွား
လေသည်။

လိဂ္ဂစင်းက လုံဟီးရွာအား စီးနင်းတိုက်ခိုက်ရန် ထိုက်ကျုံး
ဂိုဏ်းသားများကို အသင့်ရှိနေစေခဲ့သည်။

တိုက်ပွဲဝင်ရန် အားလုံး အသင့်ပြင်ထားကြခြင်းဖြစ်လေ
သည်။

ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်းသားများသည်လည်း ထိုက်ကျုံးနယ်အား
ဒုက္ခပေးနေသည့် လုံဟီးကျေးရွာကို ဆုံးမရတော့မည်ဖြစ်၍ တက်
တက်ကြွကြွ ရှိနေကြလေသည်။

နှစ်အတန်ကြာ ဆိုးသွမ်းသောင်းကျန်းခဲ့သော လုံဟီးကျေး
ရွာ၏နောက်ဆုံးအချိန် မကြာမီရောက်လာတော့မည်ဟုလည်း လိဂ္ဂ
စင်းနှင့်တကွ ဂိုဏ်းသားအားလုံး ယုံကြည်ထားကြလေတော့သည်။

လိဂ္ဂစင်းက ဖုံးရှိ ပြန်ရောက်လာမည့်အချိန်ကို စောင့်ဆိုင်း
နေလိုက်လေသည်။

ဖုံးရှိက လုံဟီးကျေးရွာ၏သတင်းကို စုံစမ်းလာလိမ့်မည်
မဟုတ်ပါလား။

တစ်ရက်။

နှစ်ရက်။

သုံးရက်။

အချိန်များ တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွားသည်။

အမုန်းနိဂုံး(ပ) ❖ ၇၇

ဖုံးရှိ ပြန်ရောက်မလာပါ။

လိဂ္ဂစင်း စိတ်ပျက်လာလေသည်။

သို့ဖြင့်...

လေးရက်မြောက်သောနေ့တွင် လုံဟီးကျေးရွာမှ ဆက်သား
တစ်ယောက် ရောက်ရှိလာလေသည်။

ဆက်သားက ကျို့ကိုချင်း၏စာတစ်စောင်ကို လာပို့ခြင်းဖြစ်
သည်။

လိဂ္ဂစင်းက စာဖတ်ပြီးသည်နှင့် မည်သူ့ကိုမျှ မတိုင်ပင်ဘဲ
မြင်းတစ်စီး ခားတစ်လက်ဖြင့် ခရီးထွက်သွားလေတော့သည်။

၇၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ထိုက်ကျုံးရဲတိုက်နှင့် လုံဟီးကျေးရွာတို့ကြား၌ ခရီးလမ်း၌ ရေကန်ကြီးတစ်ခုရှိသည်။

ခရီးပြင်းနှင်လာခဲ့သော လီရှစင်းက ရေကန်ကြီးအနီးသို့ ရောက်လျှင် လူတစ်ယောက်က သူ့အားစောင့်ကြိုနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူမှာ မိစ္ဆာညီနောင်မှ ညီငယ်ဖြစ်လေသည်။

မိစ္ဆာငယ်ဝူကျောင်းသည် လီရှစင်းအား ဟန့်တားပြီး...

“ရဲတိုက်ရှင်က မိတ်ဆွေအတွက် သိတတ်တဲ့လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေတာကိုး ကဲ မြင်းပေါ်က ဆင်းလိုက်ပါဦးဗျာ”

ဟု ခန့်လိုက်လေသည်။

လီရှစင်းက မြင်းပေါ်မှဆင်းလိုက်လေသည်။

ဝူကျောင်းနှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။

“အစ်ကိုကြီးဖုံးရှိ ဘယ်မှာလဲ”

“ဟောသည်မှာ ရှိပါတယ်”

ဝူကျောင်းက လက်တစ်ဘက် ဆန့်ထုတ်လိုက်၏။

သူ၏လက်ထဲ၌ ဓားတစ်လက်ကိုင်ထားလေသည်။

ထိုဓားကား ဖုံးရှိ၏ဓားဖြစ်ကြောင်း လီရှစင်း သိလိုက်လေသည်။

ဖုံးရှိ၏ဓားက ဝူကျောင်း၏လက်ထဲ ရောက်နေသည်ဆိုပါလျှင်...

အမုန်းနိဂုံး(ပ) ❖ ၇၉

လီရှစင်း၏ရင်ထဲ ဖော်မပြနိုင်သော ခံစားချက်များဖြစ်ပေါ်လာလေတော့သည်။

“အစ်ကိုကြီး ဘယ်မှာလဲ”

ဟု ထပ်မေးလိုက်သည်။

ဝူကျောင်းက...

“ကျုပ်လက်ထဲက ဓားကိုရအောင် ယူနိုင်မယ်ဆိုရင် သူ့ကို တွေ့ရပါလိမ့်မယ်ဗျာ”

“ကောင်းပြီ”

လီရှစင်းလည်း ဝူကျောင်းနှင့်ရင်ဆိုင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

ဝူကျောင်းသည် အစ်ကိုဖြစ်သူအတွက် အခဲမကျေဖြစ်နေကြောင်း သူရိပ်မိထားလေသည်။

ဝူကျောင်းက လူဆိုးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ဝူကျောင်းကို ဆုံးမရမည် မဟုတ်ပါလား။

ဝူကျောင်းကို စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျား သတိထားပါ”

ဟု သတိပေးကာ စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

“ယား”

ဝူကျောင်းကလည်း ဒေါသတကြီးဖြင့် တိုက်ခိုက်လေသည်။

လူဆိုးတစ်ယောက်ပီပီ သူ၏တိုက်ကွက်များမှာ ရက်စက်

၈၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ကြမ်းကြုတ်ကာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှပေသည်။

တစ်ချက်ကလေး မှားယွင်းလိုက်သည်နှင့် လီရှစင်း ဒုက္ခ
ရောက်သွားလိမ့်မည် ဖြစ်လေသည်။

လီရှစင်းကလည်း ဖုံးရှိနှင့်ပတ်သက်ပြီး စိုးရိမ်ပူပန်နေ
သည်။

ဂူကျောင်းကိုလည်း မုန်းတီးကာ သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်လို
နေသည်။

သို့သော်...

ရန်သူနှင့်ရင်ဆိုင်ရာ၌ သတိရှိရမည်ဟု နားလည်ထားရ
ကား တစ်ချက်ကလေး အမှားမခံဘဲ သတိကြီးစွာထားကာ ပြန်
လည်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

နှစ်ယောက်သား ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်လိုက်ကြပြီး မကြာမီ
လီရှစင်း အထက်စီးရသွားတော့သည်။

လီရှစင်းက အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံဘဲ ဖိ၍တိုက်
ခိုက်လိုက်သည်။

တဖြည်းဖြည်း လူချင်းပူးကပ်မိလိုက်ပြီးလျှင် လီရှစင်းက
လက်တစ်ဘက်ဆန့်ထုတ်ကာ ဂူကျောင်း၏လက်ထဲမှခားကို လုယူ
လိုက်လေသည်။

ဖုံးရှိ၏ခား သူ၏လက်ထဲရောက်လျှင် ဂူကျောင်း၏ရင်ဝကို
ထိုးစိုက်ချလိုက်လေသည်။

အမုန်းနိဂုံး(ပ) ❖ ၈၁

ဂူကျောင်းမှာ မရှာနိုင်တော့ပါ။

“အား”

ဖုံးရှိ၏ခားက သူ၏ရင်ဝကို ထိုးစိုက်မိလျှင် စူးရှစွာ အော်
ဟစ်ရင်း မြေပေါ်လဲကျသွားတော့သည်။

ဂူကျောင်း လဲကျသွားပြီး မရှေးမနှောင်းမှာပင်...

“ဖြောင်း...ဖြောင်း...ဖြောင်း”

လက်ခုပ်သံများနှင့်အတူ တောအုပ်ထဲမှ လူတစ်စုထွက်
လာကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။

၈၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

တောအုပ်ထဲမှ လူတစ်စု ထွက်လာသည်။

ထိုလူစုအား ဦးဆောင်လာသူမှာ လုံ့လဦးကျေးရွာပိုင်ရှင်ကျို
ကိုချင်းဖြစ်လေသည်။

ကျိုကိုချင်းက လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးကာ လိရှစင်းအား ချီး
ကျူးလိုက်လေသည်။

“တော်တယ်၊ ရဲတိုက်သခင်လေး သည်လောက်တော်လိမ့်
မယ်လို့ ကျုပ်မမျှော်လင့်ခဲ့ဘူး၊ ဒါပေမယ့်”

သူ၏မျက်နှာ ခက်ထန်သွားပြီး...

“သူဌေးလီရဲ့ ရတနာပစ္စည်းတွေ ကျုပ်ကို မပေးဘူးဆိုရင်
သခင်လေး ဘယ်လောက်စောင့်တော် ကျုပ်က ချမ်းသာပေးမှာမ
ဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

ဟု ခြိမ်းခြောက်လိုက်လေသည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

လိရှစင်းလည်း ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ကျိုကိုချင်း...ခင်ဗျားက ထိုက်ကျုံးနယ်မှာ ဒုက္ခပေးနေ
တာကြာပါပြီ၊ ခင်ဗျား အစိုက်ဇာတ်သိမ်းဖို့ အချိန်တန်ပါပြီဗျာ”

ကျိုကိုချင်း မဲ့ပြီးပြီးလိုက်သည်။

“မင်း ဘာတတ်နိုင်မှာမို့လဲ”

သူက လက်ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်လျှင်...

“တိုက်ကြဟေ့”

အမုန်းနိဂုံး(ပ) ❖ ၈၃

“ယား”

သူ၏နောက်လိုက်များက ညာသံပေးကာ တဟုန်ထိုး တိုက်
ခိုက်လိုက်ကြလေတော့သည်။

လိရှစင်းလည်း ရှည်ရှည်ဝေးဝေးစဉ်းစားမနေဘဲ ဖုံးရှိ၏
ဓားကို ဆွဲကိုင်ကာ ဆီးကြိုတိုက်ခိုက်လိုက်ရာ ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲ
ကြီးဖြစ်ပေါ်လာလေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

၈၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

တိုက်ပွဲက ပြင်းသန်နေသည်။

“ဝုန်း”

“အား”

“အမယ်လေး”

“သေပါပြီဗျ”

စူးရှသောအော်ဟစ်သံများ တခဲနက်ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

လီရှစင်းက တစ်ယောက်ထဲဖြစ်သော်လည်း ရန်သူကို မကြောက်မရွံ့ရင်ဆိုင်နေသည်။

သူက ကျို့ကိုချင်းတို့လူစုအား ဆုံးမကာ ထိုက်ကျုံးနယ်ကို အေးချမ်းသာယာအောင် ပြုလုပ်မည်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် သိုင်းပညာ သင်ယူခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သူ၏ကြိုးစားမှုကြောင့် သူ၏သိုင်းပညာ အံ့မခန်းတိုးတက်ခဲ့လေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ကျို့ကိုချင်း၏လူများကို ကောင်းစွာ ရင်ဆိုင် ဆုံးမနိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေတော့သည်။

ကျို့ကိုချင်း၏နောက်လိုက် ဝတ်စုံနက်များ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် လဲကျသွားကြလေသည်။

ကျန်ရစ်ခဲ့သူများလည်း ဆက်၍မတိုက်ခိုက်ဝံ့တော့ဘဲ နောက်ဆုတ်သွားကြသည်။

ကျို့ကိုချင်း ခံပြင်းသွားသည်။

“သည်မှာ ကြည့်စမ်း”

သူ၏အသံကြောင့် လီရှစင်း ကြည့်လိုက်ရာ ဝတ်စုံနက်များ က ချုံ့ပုတ်ကြီးတစ်ခုကို ဖယ်ရှားလိုက်လျှင် မြေပေါ်၌ အပိုင်းပိုင်း ဖြတ်တောက်ခံထားရသော ဖုံးရှိ၏အလောင်းကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့သည်။

“ဟာ”

လီရှစင်း မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်သွားသည်။

ကျို့ကိုချင်းက...

“မင်းလည်း သူ့နောက်ကို လိုက်သွားရမယ် မှတ်ထားပါ”

ခြိမ်းခြောက်ရင်း တဟုန်ထိုးပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

လီရှစင်းမှာ တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားနေသကဲ့သို့ ဖုံးရှိအတွက် ခံပြင်းဒေါသစိတ်က အထွဋ်အထိပ်ရောက်နေ၏။

ဘာဆိုတာမှ တွေးတောစဉ်းစားခြင်းမပြုတော့ဘဲ...

“လူယုတ်မာကြီး သေပေတော့”

ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်လိုက်တော့သည်။

ဒေါသကြောင့် ကျို့ကိုချင်းအား လဲကျသွားစေလိုစိတ်ဖြင့် တိုက်ခိုက်မိသည်ဖြစ်ရကား သူ၏တိုက်ကွက်များ အစီအစဉ်မကျ ဖရိုဖရဲဖြစ်သွားလေသည်။

၈၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ကျို့ကိုချင်းက ထိုသို့ဖြစ်လာအောင် တမင်ဖန်တီးလိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

လိရှစင်းမှာ ကျို့ကိုချင်း၏ ထောင်ချောက်ထဲ ရောက်ရှိသွားခြင်းဖြစ်လေသည်။

ကျို့ကိုချင်းသည် လိရှစင်း၏အမှားကိုမြင်သည်နှင့် ဖိ၍ တိုက်ခိုက်လိုက်ရာ...

“ဝုန်း”

လိရှစင်း လွင့်စဉ်သွားတော့သည်။

ကျို့ကိုချင်း တုန်ဆိုင်းမနေဘဲ...

“သေပေတော့”

အော်ငေါက်ရင်း လိရှစင်းအား ဓားဖြင့်ခုတ်ချရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

လိရှစင်း ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ပါ။

ကျို့ကိုချင်းအား ဆုံးမခြင်းမပြုနိုင်သည့်အပြင် ကျို့ကိုချင်း၏လက်ချက်ဖြင့် သေဆုံးသွားရတော့မည် ဖြစ်လေသည်။

ထိုစဉ်...

“အင့်”

ကျို့ကိုချင်း မသဲမကွဲသည်။ ရင်း မျက်နှာကြီးရှုံ့မဲ့သွားလေသည်။

ခန္ဓာကိုယ်လည်း ဒဏ်ဒဏ်ဖြစ်သွားသည်။

အမုန်းနီဂုံး(ပ) ❖ ၈၇

“ခြွမ်း”

လက်ထဲမှဓား မြေပေါ်သို့ လွှတ်ကျသွားလေတော့သည်။

“ဟင်”

လိရှစင်း ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

ကျို့ကိုချင်းကို နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။

“ဝုန်း”

ကျို့ကိုချင်း လဲကျသွားမှ သူ၏နောက်ကျောဘက်၌ သွေးစွန်းနေသော ဓားတစ်လက်ကိုင်ထားသူ တစ်ယောက်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ထိုလူက လိရှစင်းကို ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ကျုပ်က လျှာထင်းယိပါ။ လုံဟွီးရွာပိုင်ရှင်အကြောင်းကို ကြားသိရလို့ ဆုံးမဖို့လာခဲ့တာပါ”

လိရှစင်းက...

“ကျုပ်အသက်ကို ကယ်ခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးကို ဘယ်တော့မှမမေ့ပါဘူးဗျာ”

ဟု လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ပြောလိုက်လေသည်။

၈၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

မိုးကြွယ်ဂိုဏ်း

မိုးကြွယ်ဂိုဏ်း၏ဂိုဏ်းချုပ်မှာ တစ်ချိန်က သိုင်းလောက အား နောက်ယှက်ခဲ့သည့် အမုန်းသိုင်းသမားနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့သူဖြစ် သည်။

အမုန်းသိုင်းသမားသည် သိုင်းလောကအား ဖျက်ဆီးပစ် မည့်သူဖြစ်သည်။

သူ့ကြောင့် သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး ပျက်စီးလုမတတ် ဖြစ်ခဲ့ ရသည်။

ဟန့်တားရင်ဆိုင်သူတိုင်း ဒုက္ခရောက်ခဲ့၊ အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရ သည်။

အမုန်းနိဂုံး(ပ) ❖ ၈၉

မိုးကြွယ်ဂိုဏ်းချုပ်ထင်းလုံသည် သိုင်းလောကအကျိုး အ တွက်၊ သိုင်းသမားများအတွက် အမုန်းသိုင်းသမားနှင့် စွန့်စားရင်ဆိုင် ခဲ့ပြီးနောက် သရေပွဲကျခဲ့သည်။

ထင်းလုံသည် သူနှင့် သုံးရက်သုံးညတိုင်တိုင် ရင်ဆိုင်ခဲ့ပြီး နောက် သရေပွဲကျခဲ့သည်။

အမုန်းသိုင်းသမားမှာ မိမိအား သရေယှဉ်ပြိုင်သူပေါ်လာ ၍ သိုင်းလောကကို ဆက်၍မဖျက်ဆီးဝံ့တော့ဘဲ ရှောင်တိမ်းခဲ့လေ သည်။

သိုင်းလောကသားတို့၏ ချီးကျူးခြင်း၊ လေးစားကြည်ညို ခြင်းကို ဂိုဏ်းချုပ်ထင်းလုံ ခံခဲ့ရသည်။

ထင်းလုံသည် အမုန်းသိုင်းသမားကို သရေပွဲယှဉ်ပြိုင်ခဲ့သော် လည်း လက်တွေ့တွင် အတွင်းဒဏ်ပြင်းထန်စွာ ရရှိလေသည်။

ထိုအတွင်းဒဏ်ရာဖြင့်ပင် များမကြာမီ ကွယ်လွန်သွား၏။ ဤတွင်...

◆ ◆ ◆

၉၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လျူဂေဟာ။

ဟွားဂေဟာ။

ကြီးဂေဟာ။

ကျန်ဂေဟာ။

ဝမ်းဂေဟာ။

ထိုနေရာဒေသငါးခုသည် သိုင်းလောက၌ ထင်ရှားသည့်နေရာ ဌာနငါးခုဖြစ်သည်။

ထိုဌာနတို့သည် မိုးကြွယ်ဂိုဏ်း၌ ပေါင်းစပ်ပါဝင်ထားကြသည်။

မိုးကြွယ်ဂိုဏ်းချုပ် သေဆုံးသွားသည့်အခါ ဂိုဏ်းချုပ်နေရာ ဆက်ခံဖို့ အခက်အခဲဖြစ်လာသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်သည် နေရာဌာနငါးခုအပေါ် ဩဇာညောင်းသူ ဖြစ်ရပေမည်။

သိုင်းပညာ အတော်ဆုံးဖြစ်ရမည်။

ဌာနငါးခု၏ခေါင်းဆောင်များသည် မိုးကြွယ်သိုင်းကို တတ်မြောက်ထားခြင်း မရှိကြပါ။

ထို့ကြောင့် အားလုံးတိုင်ပင်၍ ဂိုဏ်းချုပ်၏ဂုဗိမာန်တွင် သုံးနှစ်စီအလှည့်ကျနေရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြသည်။

ထင်းလုံ၏မိုးကြွယ်သိုင်းကျမ်းအား မည်သို့မည်ပုံ အသုံးချရမည်ကို ညှိနှိုင်းသဘောတူကြမှသာလျှင် ဂုဗိမာန်မှ သိုင်းကျမ်းကို

အမုန်းနီဂုံး(ပ) ❖ ၉၁

ထုတ်ယူရန် သဘောတူခဲ့သည်။

သို့ဖြင့်...

လျူဂေဟာမှ ဂေဟာရှင် လျူထင်းယိတာဝန်ယူရသည့်အလှည့်သို့ရောက်ရှိလာသည့်အခါ...

◆ ◆ ◆

နေသာသောနေ့တစ်နေ့ ဖြစ်သည်။

လျူဂေဟာသည် ငွားငွားစွင့်စွင့်ဖူးပွင့်နေသည့် ရောင်စုံပန်းပင်တို့ကြားဝယ် သာယာလှပစွာ တည်ရှိ၏။

လျူမေသည် နံနက်ပိုင်းအချိန်တိုင်း ပန်းဥယျာဉ်အတွင်း၌ လေညင်းခံ၍ သိုင်းလေ့ကျင့်လျက်ရှိသည်။

ယနေ့လည်း...

လျူမေသည် ဥယျာဉ်အတွင်း၌ ရောက်ရှိနေသည်။

သူမ သိုင်းကျင့်ချိန်မှာပင် အိမ်ထိန်းရောက်လာသည်။

သူမက...

“အိမ်ထိန်းကြီး ရေးကြီးသုတ်ပျာနဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ

ရှင့်”

ဟု ဆီး၍မေးသည်။

အိမ်ထိန်းက...

၉၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“သခင်မလေး အရေးတော့ပေါ်လာပြီ၊ ကျန်ဂေဟာကလူတွေဦးဆောင်ပြီး ဌာနလေးခုကလူတွေ တောင်ပေါ်ကို တက်သွားကြတယ်”

“ဟင်”

သူမ အံ့သြသွားသည်။

အိမ်ထိန်းပြောသည့်သတင်းသည် ထူးခြားသောသတင်းတစ်ခုဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။

“တောင်ပေါ်မှာ ဖေဖေရှိတာပဲ၊ သူတို့သွားကြတယ်ဆိုရင် အကြောင်းထူးတစ်ခုခုရှိမှာ သေချာတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် သခင်မလေး သိုင်းကျမ်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြဿနာပေါ်နေတယ်လို့ သတင်းကြားရတယ်”

“ဒါ...ဒါ တကယ်ပဲလား”

“တကယ်ပါ သခင်မလေး”

“ဒါဆို ကျွန်မတို့ ဒီအတိုင်းလက်ပိုက်ကြည့်နေလို့ မဖြစ်ဘူး ဖေဖေနောက် လိုက်သွားရမယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် သခင်မလေး”

လျှူမေသည် အဝတ်အစားပင် မလဲတော့ပါ။

အိမ်ထိန်းအား မြင်းနှစ်ကောင် ပြင်ဆင်ခိုင်းပြီးလျှင် မိုးကြယ်တောင်သို့ ဦးတည်၍ ခရီးနှင်ကြလေသည်။

အမှန်းနိဂုံး(ပ) ❖ ၉၃

မိုးကြယ်တောင်...။

ထိုတောင်သည် စိမ်းလန်းစိုပြည်သည့် တောင်တစ်လုံးဖြစ်သည်။

နေရောင်အောက်တွင် သာယာလှပနေသည်။

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

မြင်းခွာသံများ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

မြင်းစီးသမားနှစ်ဦးသည် မိုးကြယ်တောင်သို့ ဦးတည်၍ခရီးနှင်နေကြသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ လျှူမေနှင့် အိမ်ထိန်းတို့ဖြစ်သည်။

ယခုအချိန်တွင် လျှူထင်းယိနှင့် လက်ရွေးစင်သိုင်းသမားနှစ်ဆယ်သည် တောင်ပေါ်ရှိ မိုးကြယ်ဂိုဏ်းချုပ်ထင်းလုံ၏ဂူဗိမာန်၌ တာဝန်ယူစောင့်လျက်ရှိသည်။

တောင်ပေါ်သို့ အခြားဌာနလေးခုမှ သိုင်းသမားတို့ တက်သွားကြ၍ အကြောင်းရှိမည်မှာ ထင်ရှားသည်။

လျှူမေမှာ ဖခင်အတွက် စိုးရိမ်ပူပန်နေသည်။

သူမသည် မြင်းကို ဒုန်းစိုင်းနှင်နေသည့်တိုင် မြင်းညှိကြီးက ခြေကုန်ပြေးသည့်တိုင် နှေးနေသည်ဟု ထင်မှတ်နေသည်။

တစ်လမ်းလုံး မရပ်မနား ခရီးနှင်လာကြရာ တောင်သို့ ရောက်မှန်းမသိ ရောက်လာသည်။

တောင်ခြေသို့ ရောက်ကြသည်နှင့်...

၉၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ရပ်လိုက်”

ဟန့်တားသံ ထွက်လာသည်။

လူတစ်စု ပြေးထွက်လာပြီး လျှူမေတို့အား လမ်းပိတ်လေသည်။

သူတို့သည် မြင်းကိုရပ်တန့်၍ ခုန်ဆင်းလိုက်ကြသည်။

သူမက လမ်းပိတ်ထားသူတို့ကို ကြည့်လိုက်ရာ တောင်ကို တာဝန်ယူထားသည့် သူမတို့၏လျှူမေဟာမှ လူများမဟုတ်ကြောင်း တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အံ့သြသွားသည်။

ထိုလူတို့၏ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံကိုကြည့်ရုံဖြင့် ကျန်မေဟာ ကလူများဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိသည်။

သူမက မကျေမနပ်ဖြင့်...

“ဒါက ဘာသဘောလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ဟန့်တားသူများ၏ ခေါင်းဆောင်က ရှေ့ထွက်လာသည်။

ထိုလူက..

“မိန်းကလေး တောင်ပေါ်ကို ဘယ်သူမှတက်ခွင့်မရှိဘူး၊ တက်ဖို့မကြိုးစားပါနဲ့၊ အေးအေးဆေးဆေး လှည့်ပြန်သွားတာ အကောင်းဆုံးပါပဲ”

ဟု ပြောလာသည်။

သူမ ပို၍ဒေါသသွား၏။

အမုန်းနိဂုံး(ပ) ❖ ၉၅

“ဘာပြောတယ်၊ ကျွန်မ ပြန်သွားရမယ် ဟုတ်လား၊ ဒီမှာ တကယ်တမ်းထွက်သွားရမှာက ရှင်တို့ပဲ၊ ကျွန်မဟာ မိုးကြွယ် တောင်ကို တာဝန်ယူထားတဲ့ လျှူသခင်မလေးပဲ၊ အခု ကျွန်မအဖေ ကို လာတွေ့တာရှင် ရှင်တို့နှောက်ယှက်ရင် ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်၊ နေစမ်းပါဦး ရှင်တို့ကကော ဘယ်သူတွေလဲ ၊ ဒီနေရာမှာ ဘာလာ ရှုပ်ကြတာလဲ”

ဟု ပြန်အော်ငေါက်လိုက်သည်။

ထိုလူက...

“ဪ...မင်းက လျှူသခင်မလေးကိုး၊ ကောင်းပြီ မင်းကိုပါ ဖမ်းချုပ်ရလိမ့်မယ်”

“ဘာရှင်”

“မင်းရဲ့အဖေဟာ မိုးကြွယ်ဂိုဏ်းအပေါ်မှာ သစ္စာဖောက် လိုက်ပြီ၊ ဒါကြောင့် မင်းအဖေကို ဖမ်းချုပ်ပြီးပြီ”

“ရှင်...ရှင်”

သူမက ဒေါက် မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ တရကြမ်းတိုက်ခိုက်၏။

သူမ တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် ထိုလူ ကပျာကယာ နောက်ဆုတ် လိုက်ရ၏။

သူ၏လူများသည် အခြေအနေ မဟန်မှန်းသိလျှင် လက် နက်ကိုယ်စီဆွဲကိုင်၍...

“ယား”

၉၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ညာသံပေးရင်း ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်ကြသည်။
လျှူသခင်ကြီး အဖမ်းခံရသည်ကိုသိရပြီး တိုက်ပွဲဖြစ်လာပြီ
ကိုအိမ်ထိန်းလည်း မနေနိုင်တော့ဘဲ သူမနှင့်လက်တွဲ၍ ရန်သူများကို
ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ရသည်။

တောင်ပေါ်တွင် တိုက်ပွဲဖြစ်ပေါ်လာသည်။
တစ်ဘက်နှင့်တစ်ဘက် အပြန်အလှန်တိုက်ကြရင်း...

“ဝုန်း”

“အား”

“အမယ်လေး”

“သေပါပြီဗျ”

စူးရှကျယ်လောင်သော အော်ဟစ်သံများ တခဲနက်ထွက်
ပေါ်လာသည်။

သူမတို့ တက်ညီလက်ညီ တိုက်ခိုက်ကြသဖြင့် ထိုလူများ
အရေးနိမ့်သွားကြသည်။

အခြေအနေ မဟန်မှန်းသိလျှင် ဆက်တိုက်ခြင်းမပြုတော့
ဘဲ နောက်ဆုတ်ထွက်ပြေးသွားကြသည်။

လျှူမေနှင့်အိမ်ထိန်းတို့ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ကြည့်လိုက်၏။

သူမက...

“အိမ်ထိန်းကြီး ဖေဖေတစ်ခုခုဖြစ်တာ သေချာတယ်”

ဟု ပြောလေသည်။

အမုန်းနိဂုံး(ပ) ❖ ၉၇

အိမ်ထိန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်တို့ မြန်မြန်သွားမှဖြစ်မယ်”

စကားဆုံးလျှင် နှစ်ယောက်သား တောင်ပေါ်သို့ ပြေးတက်
သွားကြလေသည်။

လမ်းခရီးတလျှောက် ဟန့်တားမည့်သူ မရှိပါ။

သို့သော်...

တောင်ပေါ်သို့ ရောက်လုရောက်ခင်အချိန်တွင် ဟန့်တား
သံများထွက်ပေါ်လာသည်။

“ရပ်လိုက်”

အော်ငေါက်သံများ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်လာသည်။

အရောင်အသွေးစုံလင်စွာ ဝတ်ဆင်ထားကြသူတို့ ဟိုမှ
သည်မှ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ထိုလူတို့မှာ လျှူဂေဟာမှလူများ မဟုတ်ကြပါ။

သူတို့နှစ်ဦး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်မိသည်။

သူတို့သည် ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားမနေကြဘဲ...

“ယား”

ညာသံပေး၍ ထိုးဖောက်တိုက်ခိုက်လိုက်ကြသည်။

ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲဖြစ်ပေါ်လာသည်။

“ဝုန်း”

“အမယ်လေး”

၉၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“သေပါပြီဗျ”

စူးရှကျယ်လောင်သော အသံတို့ တခဲနက်ထွက်ပေါ်လာသည်။

ဟန့်တားဖို့ကြိုးစားသူတို့ တစ်ဦးပြီးတစ်ဦး အဝေးသို့ လွင့်စဉ်ကုန်သည်။

ထိုစဉ်...

“ရပ်လိုက်”

ဟန့်တားသံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

လျှူမေတို့က ဂရုမစိုက်ပေ၊ ရှေ့ဆက်တိုက်ခိုက်၏။

သို့သော်...

“ရပ်လိုက်လို့ပြောနေတာ မကြားဘူးလား”

အော်ငေါက်သံ ထပ်၍ထွက်ပေါ်လာသည်။

လူရိပ်တစ်ခုက ရိပ်ခနဲပြေးဝင်လာ၍ လျှူမေနှင့်အိမ်ထိန်းတို့ကို တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

“ဝုန်း”

ကျယ်လောင်သည့်အသံ ထွက်လာသည်။

အိမ်ထိန်းကြီး အဝေးသို့လွင့်စဉ်သွား၏။

လျှူမေလည်း ကပ္ပာကယာ နောက်ဆုတ်လိုက်ရ၏။

အဆင့်မြင့်သိုင်းသမားတစ်ဦး၏ တိုက်ခိုက်မှုကို ခံလိုက်ရပြီး ဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်မိသဖြင့် ရင်ထိတ်သွားပြီး လှမ်းကြည့်

အမုန်းနိဂုံး(ပ) ❖ ၉၉

လိုက်သည်။

ထိုအခါ...

အဘိုးအိုတစ်ဦး ရောက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုအဘိုးအိုကိုမြင်လျှင် လျှူမေ မျက်နှာပျက်သွားသည်။

သူမ ချက်ချင်းပင် လက်နှစ်ဘက်ဆုပ်၍ ဂါရဝပြုလိုက်

သည်။

“ကျန်ဂေဟာပိုင်ရှင်ကို ဂါရဝပြုပါတယ်ရှင်”

ဟုလည်း ပြောလိုက်လေသည်။

မှန်ပေသည်။

ရောက်လာသည့် အဘိုးအိုမှာ ကျန်ဂေဟာပိုင်ရှင် ကျန်ရှင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျန်ရှင်းက...

“ဘယ်သူများလဲမှတ်တယ်၊ လျှူဂေဟာသခင်မလေးကိုး”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ဦးက ဒီတောင်ပေါ်ကို ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့ ရောက်လာတာလဲရှင်”

လျှူမေက ခပ်တည်တည်ပင် မေးလိုက်သည်။

ကျန်ရှင်း၏မျက်နှာ တင်းမာသွားသည်။

“ကျုပ် ဘာကြောင့် ဒီနေရာကိုရောက်နေရသလဲဆိုတာ သိချင်ရင် ကျုပ်နောက်ကို လိုက်ခဲ့ပါ”

ဟုပြောပြီး ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။

BURMESE
CLASSIC
.com

၁၀၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လျှူမေလည်း ဘာကိုမှ အမှုမထားဘဲလိုက်သွားသည်။
သူမ၏ဖခင်အတွက် အရေးကြီးသည် မဟုတ်ပါလား။
ကျန်ရှင်းနောက်သို့ လိုက်ခဲ့ရာ မကြာပါချေ မိုးကြယ်ဂိုဏ်း
ချုပ်၏ဂူသို့ ရောက်ရှိလာသည်။

မိုးကြယ်ဂိုဏ်းချုပ်၏ ဂူဗိမာန်...။
ထိုဂူမှာ ကြီးမားခန့်ညားသည့် အဆောက်အဦးတစ်ခုဖြစ်
သည်။
အဆောက်အဦး၏ ဗဟိုခန်းမဆောင်အတွင်း၌ လှပခန့်
ထည်စွာ ပြုလုပ်ထားသည့် အုတ်ဂူတစ်ခုရှိသည်။
ကျန်အဆောင်အခန်းတို့၌ မိုးကြယ်ဂိုဏ်းချုပ်ထင်းလုံ သက်
ရှိထင်ရှားရှိစဉ်က အသုံးပြုခဲ့သည့် အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတို့ ရှိနေ
သည်။
အနီရောင်ဆေးသုတ်ထားသည့် အခန်းတစ်ခုမှာ ဂိုဏ်းချုပ်
ထင်းလုံ၏ သီးသန့်စာဖတ်ခန်းဖြစ်ပြီး နာမည်ကျော် မိုးကြယ်သိုင်း
ကျမ်း သိမ်းဆည်းထားရာ အခန်းဖြစ်သည်။
လျှူမေနှင့်အိမ်ထိန်းတို့ အဆောင်အတွင်းသို့ ရောက်လာ
ကြသည့်အခါ လျှူဂေဟာမှ လူ တစ်စုံတစ်ယောက်မျှ မတွေ့ရပေ။

အမုန်းနိဂုံး(၁) ❖ ၁၀၁

လျှူမေ မနေနိုင်တော့ဘဲ...
“ကျွန်မဖေဖေ ဘယ်မှာလဲ”
ဟု မေးလိုက်သည်။
ကျန်ရှင်းက...
“မင်းအဖေအကြောင်း သိချင်ရင် သူတို့ကိုမေးကြည့်ပေ
တော့”

ဟုပြောလိုက်သည်။
အဆောင်ထဲမှ ထွက်လာသူတို့မှာ သုံးဦးဖြစ်သည်။
ထိုသုံးဦးမှာ ဟွားဂေဟာပိုင်ရှင် ဟွားကျင်း၊ ကြီးဂေဟာပိုင်
ရှင် ကြီးစန်းနှင့် ဝမ်းဂေဟာပိုင်ရှင် ဝမ်းလုံတို့ဖြစ်ကြသည်။
မိုးကြယ်ဂိုဏ်းချုပ်၏ အရေးပါသည့် ဌာနကြီးငါးခုမှ အကြီး
အကဲလေးဦးစလုံး ရောက်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည့်အခါ အံ့သြစရာ
ကောင်းလှသည်။
အကြီးအကဲလေးဦးသည် တည်ကြည်သည့် မျက်နှာဖြင့်ရှိ
နေကြသည်။

လျှူမေက ဦးညွှတ်လိုက်သည်။
“အကြီးအကဲများကို ဂါရဝပြုပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မဖေဖေ
တာဝန်ယူထားရတဲ့အချိန်မှာ အကြီးအကဲများ ဒီနေရာကိုရောက်ရှိနေ
တဲ့အတွက် အံ့သြရပါတယ်”
“အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ တစ်ခုခုပေါ်ပေါက်နေပြီဆိုတာလည်း

၁၀၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

နားလည်ပါတယ်၊ ကျွန်မဖေဖေနဲ့ တွေ့ပါရစေရှင်”

ဟု လေးလေးစားစား ပြောလိုက်လေသည်။

ဟွားကျင်းက...

“မိန်းကလေးက လျှူဂေဟာပိုင်ရှင် လျှူထင်းယိရဲ့သတင်း

ကြားလို့လိုက်လာတာ ထင်ပါရဲ့”

ဟု ပြောလေသည်။

လျှူမေက...

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

ဟွားကျင်းက...

“လျှူသခင်ဟာ ဘယ်သူမှမလုပ်ရဲတဲ့ကိစ္စတစ်ခုကို လုပ်ခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့်..”

ရှေ့ဆက်မပြောတော့ဘဲ စကားကို တစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်လိုက်သည်။

ကျန်ရှင်းက...

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကွယ်လွန်တဲ့အချိန်မှာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့မိုးကြယ်သိုင်းကျမ်း ကျန်ခဲ့တာကို မိန်းကလေးသိမယ် ထင်ပါတယ်”

လျှူမေက...

“ဟုတ်ကဲ့ သိပါတယ်ရှင်”

ကျန်ရှင်းက...

“မိုးကြယ်သိုင်းကျမ်းကို သူရထိုက်တယ်၊ ငါရထိုက်တယ်နဲ့

အမုန်းနိဂုံး(ပ) ❖ ၁၀၃

ကျုပ်တို့ငါးယောက် စကားများခဲ့ကြတာရော မင်းသိတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ သိပါတယ်ရှင်”

“နောက်ဆုံး ဘယ်သူရထိုက်တယ်ဆိုတာကို မဆုံးဖြတ်နိုင်သေးသမျှ ဘယ်သူမှ ရယူဖို့မကြိုးစားဘဲ မိုးကြယ်သိုင်းကျမ်းကို ကျုပ်တို့ငါးဌာနက သုံးနှစ်စီအလှည့်ကျ တာဝန်ယူစောင့်ရှောက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြတာကိုရော”

“ဒါတွေကို ကျွန်မ သိပါတယ်ရှင်”

ကျန်ရှင်းက..

“တခြားလူတွေ စောင့်ရှောက်စဉ်က ဘာမှမဖြစ်ဘဲ အခု မင်းအဖေတာဝန်ယူရတဲ့အချိန်ကျမှ မိုးကြယ်သိုင်းကျမ်း ပျောက်ဆုံးတာကိုရော မင်းဘယ်လိုပြောမလဲ”

“ရှင်”

မမျှော်လင့်သည့်စကားကို ကြားရလျှင် လျှူမေ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားရသည်။

သူမ လုံးဝမယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားရသည်။

“မိုးကြယ်သိုင်းကျမ်း ပျောက်သွားတယ် ဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ကျန်ရှင်းက...

“ဟုတ်တယ်”

၁၀၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“အို မဖြစ်နိုင်တာရှင်”

“ကောင်းပြီ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုရင် ကျုပ်က သိုင်းကျမ်းသိမ်းထားတဲ့နေရာကို လိုက်ပြပါမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ခေါ်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။
ထိုစဉ်...

“သူ့ကိုခေါ်သွားစရာ မလိုပါဘူး”

ကြိုးဂေဟာပိုင်ရှင်ကြိုးစန်း၏အသံ ထွက်လာသည်။

လျှူမေ လှည့်ကြည့်လိုက်သည့်အခါ ကြိုးစန်းက မကျေမနပ်နှင့် ရှေ့သို့တိုးလာ၏။

“မိန်းကလေး မင်းမယုံရအောင် ကျုပ်တို့က လိမ်ပြောနေတယ်လို့ ထင်သလား”

ဟု အော်ငေါက်လိုက်သည်။

လျှူမေက...

“ကျွန်မက ဦးတို့လိမ်ပြောတယ်လို့ ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဖေဖေ ဒီလိုလုပ်လိမ့်မယ်ဆိုတာကို မယုံလို့ပြောတာပါ”

သူမ၏စကားကြောင့် ကြိုးစန်း စိတ်ဆိုးပြေသွားသည်။

“အေး သူဒီလိုလုပ်မယ်လို့ ဘယ်သူကမှ မထင်ဘူး၊ ကျန်ဂေဟာရဲ့အထောက်အကူလာပြီး သတင်းမပို့ရင် ဘယ်သူမှ တောင် သိကြမှာမဟုတ်ဘူး”

အကယ်၍...

အမုန်းနိဂုံး(ပ) ❖ ၁၀၅

မိုးကြယ်သိုင်းကျမ်းကို ဌာနတစ်ခုမှ တာဝန်ယူထားသည်ဆိုလျှင် ကျန်ဌာနလေးခုမှ အနီးကပ်စောင့်ကြည့်ရန် အထောက်အကူတစ်ဦးစီကို တာဝန်ပေးထားလေသည်။

ကြိုးစန်းက ဆက်ပြောသည်။

“ကျန်ဂေဟာက အထောက်အကူက အသက်ရှင်လျှက်နဲ့ လာပြီးသတင်းပို့နိုင်တာ မဟုတ်ဘူး”

ကျန်ရှင်းက...

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်ဆီကို သေလုမျောပါးဒဏ်ရာနဲ့ ရောက်လာတာ၊ သူက သတင်းပို့ပြီးတာနဲ့ သေသွားခဲ့တာပဲ”

“မင်းအဖေ သစ္စာဖောက်ပြီဆိုတာကို သိတာနဲ့ကျုပ်လည်း မိတ်ဆွေတွေကို အကြောင်းကြားပြီး ချက်ချင်းလိုက်ခဲ့တာ”

အိမ်ထိန်းက...

“ကျုပ်ရဲ့သခင်ကြီး သစ္စာဖောက်တယ်ဆိုတာကို ဘယ်လို သက်သေအထောက်အထား ပြနိုင်သလဲ”

ဟု ဝင်မေးလိုက်သည်။

ဤတွင် ကြိုးစန်းရောကျန်ရှင်းပါ ရုတ်တရက် အဖြေမပေးနိုင်အောင် ဖြစ်သွားကြသည်။

သူတို့၏မျက်နှာသည် ခက်ထန်တင်းမာသွားကြသည်။

အခြေအနေ မဟန်မှန်းသိသဖြင့် လျှူမေ ကြားဝင်လိုက်ရသည်။

၁၀၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လျှူမေသည် ကျန်ရှင်းကို ဦးညွှတ်လိုက်ပြီး...

“ကျွန်မဖေဖေကို ခဏပဲဖြစ်ဖြစ် တွေ့ခွင့်ပြုပါရှင်”

ဟု တောင်းပန်လိုက်သည်။

ကျန်ရှင်းက...

“မဖြစ်ဘူး၊ ခုတောင်မှ မိုးကြွယ်သိုင်းကျမ်းပျောက်နေတာ ရှာမတွေ့ဘူး၊ မင်းအဖေ ဘယ်မှာ ဝှက်ထားသလဲဆိုတာ မေးရဦးမှာ”

လျှူမေက...

“ကျွန်မ ကူညီပြီး မေးပေးမယ်ဆိုရင်ကော”

ကျန်ရှင်း ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

“မင်း တကယ်ပြောတာလား”

ဟု မေးလေသည်။

လျှူမေက...

“တကယ်ပြောတာပါရှင်”

ကျန်ရှင်းက ကြိုးစန်တို့ဘက်သို့လှည့်၍...

“မိတ်ဆွေတို့ ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

ဟုမေးလိုက်သည်။

ကြိုးစန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ၊ သူ့အဖေ မတရားလုပ်တာကို သိရအောင် တွေ့ပေးလိုက်ပါ”

အမုန်းနိဂုံး(ပ) ❖ ၁၀၇

လျှူမေ ဝမ်းသာသွားသည်။

ဖခင်ဖြစ်သူနှင့် တွေ့ခွင့်ပေးမည်ဟု မထင်မိပေ။

ထိုသို့တွေ့ခွင့်ပေးခြင်းက သူမအဖို့ ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုနိုင်ပေသည်။

အမုန်းဆိုလျှင် သူမကို တွေ့ခွင့်မပေးဘဲနေရမည်ဖြစ်သည်။

သူမက ဦးညွှတ်ကာ...

“ဦးရဲ့ ကျေးဇူးကို ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူးရှင်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ကျန်ရှင်းက...

“ကျုပ်နောက်လိုက်ခဲ့ပါ”

ဟုပြောပြီး လမ်းပြခေါ်ဆောင်သွား၏။

သူမလည်း နောက်မှလိုက်သွားသည်။

အနောက်ဘက်ဆောင်၌ အခန်းတစ်ခုကို ယာယီအချုပ်ခန်း

အဖြစ် ပြုပြင်ပြောင်းလဲထားသည်။

ထိုအချုပ်ခန်း၌ အစောင့်ထူထပ်စွာ ချထားသည်။

ကျန်ရှင်း ရောက်လာသည်ကိုတွေ့လျှင် အစောင့်တို့က ဂါရ

ဝပြုကြသည်။

ကျန်ရှင်းက...

“တံခါး ဖွင့်လိုက်စမ်းဟေ့”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

၁၀၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

အစောင့်တို့က ချက်ချင်းပင် အချုပ်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပေး
လိုက်ကြသည်။

ကျန်ရှင်းက အချုပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။

သူမလည်း လိုက်ဝင်သွားလေသည်။

အခန်းထဲသို့ရောက်လျှင် အခန်းနံရံ၌ သံကြိုးတို့နှင့်ချည်
နှောင်ထားသည့် လျှူထင်းယိကို တွေ့လိုက်ရသည်။

လျှူထင်းယိမှာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျနေသည်။

သူ၏အဝတ်အစားတို့ စုတ်ပြီကာ တစ်ကိုယ်လုံး ပူးယောင်
ပေါက်ပြီနေသည်။

ဖခင်၏အဖြစ်ကို တွေ့မြင်ရလျှင် သူမ ရင်ထဲနှင့်သွားသည်။

“ဖေဖေ”

ဟုခေါ်ကာ ပြေးသွားလေသည်။

ကျန်ရှင်းက မလှမ်းမကမ်း၌ရပ်၍ လိုက်ပိုက်ပြီး အခြေအ
နေကိုကြည့်နေသည်။

လျှူထင်းယိသည် သမီးဖြစ်သူ၏အသံကို ကြားရသည့်အခါ
ချက်ချင်း ခေါင်းထောင်လာသည်။

သူမကိုတွေ့လျှင်...

“သမီး”

ဟု ဝမ်းနည်းစွာ ခေါ်လေသည်။

လျှူမေက...

အမုန်းနီဂုံး(ပ) ❖ ၁၀၉

“ဖေဖေ..ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ ဖေဖေရယ်”

ဟု မေးလိုက်သည်။

လျှူထင်းယိက...

“လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ရက်က ဖေဖေတို့အားလုံး ညစာစားချိန်မှာ
မေ့ဆေးအခတ်ခံလိုက်ရတယ်။ ဖေဖေတို့ သတိရလာချိန်မှာတော့
သိုင်းကျမ်းထားတဲ့အခန်း ပွင့်နေပြီး သိုင်းကျမ်းပျောက်ဆုံးနေတာကို
တွေ့ရတယ်။ အကြောင်းအရင်းမှန်ကို စုံစမ်းကြည့်တဲ့အခါမှာ ကျန်ဂေ
ဟာက အထောက်တော်ပျောက်နေပြီး သူ့ရဲ့လက်ချက်ဆိုတာ သိ
လိုက်ရတယ်”

ဟု ပြောလေသည်။

“အဟမ်း”

ကျန်ရှင်းက ချောင်းဟန့်လိုက်သည်။

သို့သော် ဘာမှမပြောဘဲနေလေသည်။

လျှူထင်းယိက ဆက်ပြောသည်။

“မကြာပါဘူး၊ ကျန်ဂေဟာကလူတွေ ရောက်လာပြီး ဖေ
ဖေကိုမတရားစွပ်စွဲပြီး တိုက်ခိုက်တော့တာပဲ။ ဖေဖေရဲ့လူတွေ အား
လုံး သေကုန်ကြတယ်။ ဖေဖေဟာ မေ့ဆေးမိထားတဲ့အရှိန်ကြောင့်
အတွင်းအားကို သုံးမရလို့ သူတို့နဲ့မယှဉ်ပြိုင်နိုင်ဘဲ အဖမ်းခံလိုက်ရ
တယ်။ အခုဆိုရင် ဖေဖေရဲ့သိုင်းပညာကို အသုံးပြုလို့မရအောင် ဖျက်
ဆီးပစ်လိုက်ကြပြီ”

၁၁၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ဖေဖေ”

သူမ အထိတ်တလန့် အော်လိုက်လေသည်။

လျှူထင်းယိက...

“သမီး ဖေဖေပြောတာကို သေသေချာချာ နားထောင်ပါ။
ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်းကို အရောက်သွားပါ။ ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်းချုပ်ရဲ့ အသက်
ကို ဖေဖေတစ်ကြိမ်ကယ်တင်ခဲ့ဖူးတယ်။ သူ့ကို အကျိုးအကြောင်း
ပြောပြပြီး အဖြစ်မှန်ကို ဖော်ထုတ်နိုင်အောင် အကူအညီတောင်းပါ။
သမီး မြန်မြန်သွားပေတော့”

ဟုပြောလေသည်။

လျှူမေက ကျန်ရှင်းကို လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

ကျန်ရှင်း ပြုံးလိုက်သည်။

“သူ့စကားတွေကို မင်းယုံကြည်နေတာလား”

ဟု ပြောလေသည်။

လျှူမေ ခံပြင်းသွားလေသည်။

“ဖေဖေစကားကိုမယုံရင် ကျွန်မ ဘယ်သူ့စကားကို ယုံ
ကြည်ရမှာလဲ”

ဟု ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

ကျန်ရှင်းက...

“မင်းအဖေရဲ့စကားကို ယုံကြည်တယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့ရဲ့ရန်

အမုန်းနိဂုံး(ပ) ❖ ၁၁၁

သူဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”

လျှူမေက...

“ကိစ္စမရှိပါဘူးရှင်၊ ဖေဖေတောင်သည်လောက်ဒုက္ခရောက်
နေမှ ကျွန်မက ဘာကိုကြောက်နေမှာလဲ”

ကျန်ရှင်းက သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

“မိန်းကလေး...မင်းက ကျုပ်တို့ကို အထင်လွဲနေတာ မ
ကောင်းပါဘူး၊ မင်းအဖေနဲ့ပတ်သက်ပြီး စိတ်ချပါ။ အမှန်အတိုင်းဖြစ်
စေရမယ်လို့ ကျုပ်တာဝန်ယူပါတယ်။ အရေးအကြီးဆုံးကတော့
မိုးကြယ်သိုင်းကျမ်း ဘယ်ရောက်နေပြီလဲဆိုတာကို သိရဖို့ပါပဲ”

လျှူမေက...

“ရှင်ယူထားတာပဲ မဟုတ်လား”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေသည်။

ကျန်ရှင်းက...

“မိန်းကလေးက ကျုပ်အပေါ်မှာ တစ်နေ့တော့ နားလည်
သဘောပေါက်လာလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်မျှော်လင့်ပါတယ်။ မိန်းကလေး
ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်းကို သွားချင်သွားပါ။ အဖြစ်မှန်ဖော်ထုတ်ဖို့ ကြိုးစား
မယ်ဆိုတာကို ကျုပ်အားပေးပါတယ်။ ဒါမှ ပျောက်ဆုံးနေတဲ့သိုင်း
ကျမ်းကို ပြန်ရမယ် မဟုတ်လား”

လျှူမေသည် ကျန်ရှင်းကိုကြည့်ကာ မည်သို့ပြောရမှန်းမသိ
ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

၁၁၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ကျန်ရှင်းက...

“မင်းအဖေပြောတဲ့စကားတွေကို ဘယ်သူ့ကိုမှ လျှောက်
မပြောပါနဲ့၊ မင်းအတွက် အန္တရာယ်ဖြစ်လာနိုင်တယ်၊ မင်းက သိုင်း
ကျမ်းကို ပြန်တွေ့အောင် ကူညီမယ်လို့သာပြောပါ”

ဟု မှာကြားလိုက်လေသည်။

လျှူမေက...

“ကောင်းပါပြီ၊ ဒါဖြင့် ကျွန်မ တစ်ခုလောက်မေးပါရစေရှင်”

ကျန်ရှင်းက...

“မေးပါ”

လျှူမေက...

“ကျွန်မဖေဖေကို ဘယ်တော့ ပြန်လွှတ်ပေးမှာလဲဆိုတာကို

သိပါရစေရှင်”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ကျန်ရှင်းက....

“မိုးကြွယ်သိုင်းကျမ်းကို ပြန်တွေ့တာနဲ့ သူ့ကိုလွှတ်ပေးပါ

မယ်”

လျှူမေ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ထိုစဉ်...

“သမီး သည်လူယုတ်မာစကားကို မယုံနဲ့”

လျှူထင်းယိက အော်ပြောလေသည်။

အမုန်းနိဂုံး(ပ) ❖ ၁၁၃

လျှူမေက လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

ကျန်ရှင်းက...

“ကဲပါ မိန်းကလေးရယ် သွားပေတော့”

ဟုပြောကာ လျှူမေအား အခန်းအပြင်ထွက်ရန် လက်ဟန်
ပြလိုက်လေသည်။

လျှူမေရင်ထဲ ရှုပ်ထွေးနောက်ကျနေသည်။

သူမ တွေဝေငေးမောလျက် ထွက်လာခဲ့မိလေတော့သည်။

လျှူဂေဟာ...။

လျှူမေသည် လျှူဂေဟာသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာပြီဖြစ်
လေသည်။

သူမသည် လျှူဂေဟာ၌ အရေးပါသော သိုင်းဆရာကြီး
ရှောင်ဖုံးနှင့် ဖခင်ကြီးအကြောင်းကို တိုင်ပင်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါ ရှောင်ဖုံးက...

“သခင်ကြီးက ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်းကိုသွားခိုင်းတာ အကြောင်း
ရှိလို့ဖြစ်ပါလိမ့်မယ် သခင်မလေး”

လျှူမေက...

“ဒါဖြင့် ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်းကို ကျွန်မသွားမယ်ဆိုရင် ဦးလေး

၁၁၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ရှောင်ဖုံး သဘောတူတယ်ပေါ့”

ရှောင်ဖုံး ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

လျှူဂေဟာအိမ်ထိန်းကြီးဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“ကျွန်မတို့ ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်းကိုသွားမယ်”

“ကောင်းပါပြီ သခင်မလေး”

အိမ်ထိန်းကြီးကလည်း သဘောတူလေသည်။

လျှူမေက...

“ကျွန်မတို့ဂေဟာက လက်ရွေးစင်သိုင်းသမားတစ်ချို့ကို
လည်းခေါ်သွားမယ်၊ လမ်းမှာ အန္တရာယ်မကြုံရဘူးလို့မပြောနိုင်ဘူး”

ရှောင်ဖုံးက...

“သည်ကိစ္စကို ကျုပ်တာဝန်ယူစီစဉ်လိုက်ပါ့မယ် သခင်မ

လေး”

“ကောင်းပါပြီရှင်”

လျှူမေ ကျေနပ်သွားလေသည်။

ထို့နောက်...

သူတို့အားလုံး ခရီးထွက်ရန် ပြင်ဆင်လိုက်ကြပြီး အချိန်မဆွဲ

ဘဲ ခရီးထွက်ခဲ့ကြလေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

အမုန်းနိဂုံး(ပ) ❖ ၁၁၅

ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်းသို့သွားသောခရီးမှာ လျှူမေအတွက် သာ
ယာဖြောင့်ဖြူးသောခရီးတစ်ခု မဖြစ်ခဲ့ပါချေ။ထိုက်ကျုံးသို့ မသွားနိုင်အောင် နောက်ယှက်ဟန့်တားကြ
ခြင်းဖြစ်လေသည်။

လျှူမေတို့ကလည်း ရန်သူကို ရင်ဆိုင်တွန်းလှန်ခဲ့ကြသည်။

တိုက်ပွဲများပြင်းထန်စွာ ဖြစ်ပွားကာ လျှူဂေဟာမှ သိုင်းသ
မားများ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ကျဆုံးသွားပြီး လျှူမေ၊ အိမ်
ထိန်းကြီးနှင့်ရှောင်ဖုံးတို့သာ ရှေ့ဆက်နိုင်ခဲ့ကြသည်။သို့တိုင် ရန်သူတို့က နောက်က လိုက်လာဆဲဖြစ်ပေတော့
သည်။

◆ ◆ ◆

၁၁၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သူရဲကောင်း

ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး ကြည်ပြာရောင်သန်းနေသည်။
 တိမ်ဖြူများသည် လေနှင့်အတူ လွင့်မျောနေသည်။
 ငှက်ကလေးတို့က အသံစာစာပေး၍ ပျံသန်းသွားကြလေ
 သည်။

မိုးကောင်းကင်ကြီးအောက်တွင် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး သာ
 ယာလှပနေပါသည်။

စိမ်းလန်းသည့် တောအုပ်၊ ကွင်းပြင်၊ တောင်ကုန်းနှင့်
 တောင်တန်း၊ မြစ်ချောင်းအင်းအိုင်များကို တွေ့မြင်ရမည်ဖြစ်ပြီး ဆေး
 ရေးမမီသော သဘာဝပန်းချီကားတစ်ခုပမာ ရှိနေပါသည်။

သဘာဝတရားသည် အလှအပများဖြင့် လောကကြီးအား
 ထာဝရ အလှဆင်ထားသည်။

လောကအလှကို ဖျက်ဆီးနေသူတို့က လူသားတို့သာ ဖြစ်
 ပေသည်။

အမုန်းနိဂုံး(ပ) ❖ ၁၁၇

ယခုလည်း...

စိမ်းလန်းသည့် တောအုပ်အတွင်း၌ လူသုံးယောက်သည်
 သေပြေးရှင်ပြေး ပြေးနေကြပြီး ဓားလုံလက်နက်ကိုယ်စီကိုင်ဆောင်
 ထားသူများက သဲကြီးမဲကြီး လိုက်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရမည်ဖြစ်
 သည်။

◆ ◆ ◆

မွေးကြိုသင်းပျံ့သော ပန်းရနံ့တို့အား သယ်ဆောင်လာ
 သည့်လေပြည်သည် ရုတ်တရက် ရပ်တန့်သွားသည်။

တေးသီကျူးနေသည့် ငှက်ကလေးများသည် အဝေးသို့
 ပျံသန်းသွားကြသည်။

အေးချမ်းမှုကို ပြေးလွှားလာသောခြေသံများ၊ ညာသံပေး
 သံတို့က ဖြိုခွင်းလိုက်ကြလေသည်။

လောကအလှကို လူသားတို့က ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်
 ပေတော့သည်။

လူသုံးယောက်...။

အဘိုးအိုတစ်ယောက်၊ အသက်လေးဆယ်ခန့်ရှိသူ တစ်
 ယောက်နှင့် အသက် ဆယ့်ရှစ်နှစ်ခန့်သာ ရှိသေးသည့် မိန်းကလေး
 တစ်ယောက်တို့သည် ဆူးငြောင့်လှေတစ်ခုကိုပင် အမှုမထားနိုင်ဘဲ

၁၁၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သေပြေးရှင်ပြေး ပြေးနေကြသည်။

ကိုယ်ကြပ်အင်္ကျီဝတ်ထားပြီး လက်နက်ကိုယ်စီကိုင်ဆောင်သူတစ်စုက ညာသံပေး၍လိုက်လာသည်။

ရှေ့မှပြေးသူများသည် သားကောင်နှင့်တူပြီး နောက်မှလိုက်လာကြသူများက ဝံပုလွေများနှင့်တူလှပေသည်။

သားကောင်တို့သည် ဝံပုလွေများလက်မှ လွတ်မြောက်နိုင်ပါမည်လား။

အသက်လေးဆယ်ခန့်ရှိသူသည် အခြေအနေ မဟန်မှန်းသိသဖြင့်...

“အိမ်ထိန်းကြီး...သခင်မလေးကိုခေါ်ပြီး ပြေးပါ။ ကျုပ်ရန်သူကိုဟန့်တားလိုက်မယ်”

ဟုပြောသည်။

မိန်းကလေးနှင့် အဘိုးအိုတို့ ခြေလှမ်းရပ်လိုက်ကြသည်။

မိန်းကလေးမှာ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတို့စို့နေသည်။

လှပချောမောသည့် မျက်နှာမှာ ထိတ်လန့်နေသည့်အသွင်အထင်းသားပေါ်လွင်နေသည်။

“ဦးလေး ရှောင်ဖုံး”

ဟုခေါ်လိုက်သည်။

အသက်လေးဆယ်ခန့်ရှိသူက ဘာမှအမှုမထားတော့ဘဲ နောက်လှည့်၍ လိုက်လာသူများထံ ပြန်ပြေးသွားလေသည်။

အမုန်းနိဂုံး(ပ) ❖ ၁၁၉

ထိုလူသည် ရန်သူများ မလိုက်နိုင်အောင် အစွမ်းကုန်တားဆီးမည်ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားပေသည်။

မိန်းကလေး စိုးရိမ်သွားပြီး...

“အိမ်ထိန်းကြီး ဦးလေးရှောင်ဖုံးက ရန်သူတွေနဲ့ရင်ဆိုင်နေပြီ လုပ်ပါဦး”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

အဘိုးအိုက...

“သခင်မလေး ကျုပ်တို့သွားရအောင်”

ဟု တိုက်တွန်းလိုက်လေသည်။

မိန်းကလေးက...

“ဟာ ကျွန်မတို့သွားလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ ဦးလေးရှောင်ဖုံးက တစ်ယောက်တည်း ရန်သူက အများကြီး ကျွန်မတို့သွားကူကြရအောင်”

အဘိုးအို ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့က ရှောင်ထွက်မသွားရင် ရှောင်ဖုံးရဲ့စေတနာအကျိုးမဲ့သွားမှာပေါ့၊ ဂေဟာကထွက်လာကတည်းက ကျုပ်တို့ကို သုတ်သင်ဖို့ရန်သူတွေ ကြိုးစားခဲ့ကြတာပဲ၊ လမ်းခရီးမှာ ကျုပ်တို့လူတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ကျဆုံးခဲ့တာ၊ အခုဆိုရင် ကျုပ်တို့သုံးယောက်ပဲ ကျန်တယ်၊ ကျုပ်တို့ပါ သူတို့လက်ချက်မိသွားရင် သခင်ကြီးအတွက် ဘယ်လိုလုပ် မျှော်လင့်ချက်ရှိမှာလဲ”

၁၂၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဟု ဖျောင်းဖျလေသည်။

လျှူမေက...

“ဦးလေးရှောင်ဖုံး တစ်ယောက်တည်းထားပြီး ကျွန်မတို့ ကိုယ်လွတ်ရုန်းထွက်သွားဖို့ သင့်တော်ပါ့မလား။ ကျွန်မတို့စုပေါင်းပြီး ရင်ဆိုင်ကြတာပေါ့”

ပြောရင်း ခါးမှစားကို ခြမ်းခနဲမြည်အောင် ဆွဲထုတ်သည်။

အဘိုးအိုက...

“သခင်မလေး သွားလို့မဖြစ်ဘူး”

ဟု လမ်းပိတ်ကာ တားလိုက်သည်။

သူမ မကျေမနပ်ဖြစ်မိသည်။

“အိမ်ထိန်းကြီး လမ်းဖယ်ရင်ကောင်းမယ်”

အဘိုးအို ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မဖယ်နိုင်ပါဘူး။ သခင်မလေးက ရန်သူတွေနဲ့သွားရင်ဆိုင် မယ်ဆိုရင် ကျုပ်ကို အဆုံးစီရင်မှဖြစ်လိမ့်မယ်”

ဟု တည်ကြည်သောမျက်နှာထားဖြင့် ပြောလေသည်။

လျှူမေ မချင့်မရဲဖြစ်သွားလေသည်။

အဘိုးအိုက...

“လမ်းခရီးမှာ ကျဆုံးခဲ့ကြတဲ့ ကျုပ်တို့လူတွေဟာ သခင် မလေး လိုရာကိုရောက်အောင် အသက်သွေးနဲ့ စတေးခဲ့ကြတာပါ။ သခင်မလေးအနေနဲ့ ဘာစောင့်သိမှုနဲ့အနစ်နာခံမှုကို အလေးအ

အမုန်းနိဂုံး(ပ) ❖ ၁၂၁

နက်ထားသင့်ပါတယ်”

ထိုစကားကြားလျှင် သူမ ငိုငိုသွားလေသည်။

အိမ်ထိန်းကြီးက...

“အခုလည်း ရှောင်ဖုံးဟာ သခင်မလေးထွက်သွားနိုင် အောင် ရန်သူတွေကို ဟန့်တားနေတုန်း ကျုပ်တို့သွားကြတာ အ ကောင်းဆုံးပါပဲ”

သူမ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

အဘိုးအိုက...

“သခင်မလေး လိုရာကိုရောက်မှသာ သခင်ကြီးရဲ့အစီအမံ အတိုင်း ဆောင်ရွက်နိုင်မှာဖြစ်တယ်။ သခင်မလေး တာဝန်ယူထား တဲ့ကိစ္စ ဘယ်လောက်အရေးကြီးတယ်ဆိုတာ သခင်မလေး အသိဆုံး ပါ။ ကျုပ်တို့ သွားကြပါစို့”

ဟု ထပ်မံတိုက်တွန်းလိုက်သည်။

သူမ၏မျက်နှာတွင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲသည့် အရိပ်အရောင် ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

ရီဝေသောမျက်လုံးတို့ဖြင့် ရှောင်ဖုံးကို လှမ်းကြည့်သည်။

ရှောင်ဖုံးမှာ ဓားတစ်လက်ဆွဲကိုင်၍ ရန်သူများအား ရှေ့မ တိုးနိုင်အောင် ဟန့်တားတိုက်ခိုက်နေပြီဖြစ်သည်။

“ခြွမ်း...ခြွမ်း...ခြွမ်း”

“ဥန်း”

၁၂၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“အား”

“အမယ်လေး”

“သေပါပြီဗျ”

လက်နက်ချင်း ပြင်းထန်စွာ ထိတွေ့မိသည့်အသံ၊ ညာသံ
ပေးသံ၊ စူးရှစွာ အော်ဟစ်သံတို့ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ရှောင်ဖုံးက အများနှင့် တစ်ယောက် မကြောက်မရွံ့ ရင်
ဆိုင်နေ၍ အစွမ်းကုန် ဟန့်တားသော်လည်း ကြာရှည်ဟန့်တားနိုင်
မည် မဟုတ်ပေ။

ရန်သူတို့သည် အလွန်ရက်စက်သည့် လက်မရွံ့လူသတ်
သမားများ ဖြစ်ကြသည် မဟုတ်ပါလား။

သူမ အံတင်းစွာ ကြိတ်လိုက်၏။

“ဦးလေးရှောင်ဖုံးကို ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ မေ့မှာ မဟုတ်
ဘူး”

‘ဟု တီးတိုးရေရွတ်လိုက်သည်။

တစ်ဖန် အိမ်ထိန်းကြီးဘက်လှည့်၍...

“ကျွန်မတို့ သွားကြစို့”

ဟု ပြောလိုက်၏။

သူက မီးကုန်ယမ်းကုန် ဟန့်တားတိုက်ခိုက်နေသည့် ရှောင်
ဖုံးကို လှမ်းကြည့်သည်။

သူ၏မျက်လုံးတို့ ရိဝေနေသည်။

အမုန်းနိဂုံး(ပ) ❖ ၁၂၃

သူကိုယ်တိုင် ရှောင်ဖုံးထဲ သွားရောက်ကူညီလိုစိတ် ရှိသည်။
သို့သော်...

စိတ်ဆန္ဒကို အလိုမလိုက်ဘဲ အဓိကကျသည့် ကိစ္စကို
ဆောင်ရွက်ရန် နားလည်၍ ချာခနဲလှည့်ပြီး ထွက်သွားလေသည်။
သူမလည်း ပြေးလွှားလိုက်ပါသွားလေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

အိမ်ထိန်းကြီးနှင့် သခင်မလေးတို့ ထွက်သွားကြပြီ ဖြစ်၏။

သူတို့သည် လျင်မြန်စွာ ပြေးသွားကြ၍ တစ်ခဏအတွင်း
မှာပင် မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်နေလေ၏။

သူတို့ လွတ်မြောက်ကြ၍ ရှောင်ဖုံး ကျေနပ်မိသည်။

ရန်သူတို့ကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း...

“သေချင်ရင် ရှေ့တိုးခဲ့ကြ”

ဟု စိန်ခေါ်သည်။

ရှောင်ဖုံး၏လက်ချက်ကြောင့် ရန်သူတို့ မြေပေါ်လဲကျ၍
အသက်ပျောက်နေကြ၏။

ထို့အတူ...

ထိုလူတို့ လက်ချက်ကြောင့် ရှောင်ဖုံး၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်၌
ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များရရှိ၍ သွေးရဲရဲနီနေပြီ ဖြစ်၏။

၁၂၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သို့တိုင်...

ရှောင်ဖုံးသည် ခံားကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ရင်း လမ်းပိတ်၏။

ရှောင်ဖုံးကို ကြည့်၍ ထိုလူများ စိုးရွံ့ကြပုံ ရှိ၏။

ရှေ့မတိုးဝံ့ဘဲ တွန့်ဆုတ်ဆုတ် ဖြစ်နေ၏။

“ဟား...ဟား...ဟား”

ရှောင်ဖုံးက ရယ်လိုက်လေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ၊ မင်းတို့ ရှေ့မတိုးရဲတော့ဘူးလား၊ သခင်မလေးကို လုပ်ကြံချင်တယ်ဆိုရင် ကျုပ်ကို ကျော်ဖြတ်နိုင်မှ ဖြစ်မယ်၊ ကျုပ်ကလဲ ရှေ့တိုးတဲ့လူကို တစ်ယောက်မှ အလွတ်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဟု ပြတ်သားစွာ ပြောလိုက်သည်။

ထိုလူများ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်မိ၏။

ရှောင်ဖုံးကို ရှင်းပစ်နိုင်မှသာ သခင်မလေး နောက်သို့ လိုက်

နိုင်မည် ဖြစ်ရကား...

“တိုက်ကြဟေ့”

“ယား”

ညာသံပေး၍ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်ကြသည်။

သူကလည်း ကြောက်လန့်မှုကင်းစွာ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

အမုန်းနိဂုံး(ပ) ❖ ၁၂၅

ပြင်းထန်သည့် တိုက်ပွဲ ဖြစ်ပေါ်လာပြန်၏။

“ဝုန်း”

“အား”

“အမယ်လေး”

“သေပါပြီဗျ”

ကျယ်လောင်သော အော်ဟစ်သံများ တစ်ခဲနက် ထွက်ပေါ်လာပြန်၏။

ထိုလူတို့ လဲကျသွားကြသည်။

ထို့အတူ ရှောင်ဖုံး၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တွင် ဒဏ်ရာတို့ တိုးပြီး တစ်ကိုယ် လုံး ရဲရဲနီနေပါတော့သည်။

ရှောင်ဖုံးသည် သံမဏိဖြင့် လုပ်ထားသူ မဟုတ်ပါ။

စိတ်ဆောင်နေ၍ ခန္ဓာကိုယ်က မဟန်တော့ဘဲ ယိုင်လာလေသည်။

မည်သို့ဆိုစေ ဒုတိယအကြိမ် တိုက်ခိုက်ပြီး မကြာမီ...

ထိုလူတို့သည် ရှောင်ဖုံးကို မကောင်းဆိုးဝါးတစ်ကောင်ဟု ထင်မှတ်ကြ၍ နောက်ဆုတ်လိုက်လေသည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

ရှောင်ဖုံးက ရယ်လိုက်ပြန်၏။

ထိုသို့ ရယ်လိုက်သောအခါ သူ၏နှုတ်ခမ်းထောင့်မှ သွေးတို့ စီးကျလာ၏။

၁၂၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ဘယ်လိုလဲ ကြောက်နေပြီလား၊ လာလေကွာ၊ လျှူဂေဟာ
က ကိုယ်ရံတော်ရှောင်ဖုံးဟာ မင်းတို့ကို ဆုံးမပြမယ်”

ဟု ကြုံးဝါးလိုက်၏။

ထိုလူများ ရှေ့မတိုးရဲဘဲ ဖြစ်နေ၏။

ထိုစဉ်...

“ဟူး...ဟူး...ဟူး”

အတစ်အစား လေတိုးသံတို့ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ငှက်ကြီးတစ်ကောင် ပျံလာသည့်အလား လူရိပ်တစ်ခုက
လေထဲမှ ခုန်ပျံ၍ ရောက်ရှိလာ၏။

ရှောင်ဖုံး မော့ကြည့်လိုက်သည့်အခါ အရိပ်မည်းသဏ္ဌာန်
တစ်ခုကို တွေ့မြင်ရ၏။

သူက ဓားဖြင့် လှမ်းခုတ်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

သို့သော် သူ မလှုပ်ရှားနိုင်မီ ထိုအရိပ်မည်းသည် တစ်ဟုန်
ထိုး တိုးဝင်လာ၍ တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

သူသည် ရှောင်ဖို့ နေနေသာ မည်သို့ ဖြစ်ပျက်သည်ကိုပင်
မသိနိုင်တော့ချေ။

“ဝုန်း”

“အား”

ကျယ်လောင်သော အသံများ ထွက်ပေါ်လာပြီး ရှောင်ဖုံး
အဝေးသို့ လွင့်စဉ်သွား၏။

အမုန်းနိဂုံး(ပ) ❖ ၁၂၇

လျှူဂေဟာမှ သူရဲကောင်း ကိုယ်ရံတော် ရှောင်ဖုံးသည်
မြေပေါ်လဲကျပြီးနောက် တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ဘဲ အသက်ပျောက်
သွားသည့်တိုင် ယခုလို ခံရမည်ဟု မျှော်လင့်မထား။

မျက်လုံးတို့ ပြူးပြီး မယုံနိုင်အောင် အံ့သြမှုတို့ အတိုင်းသား
ပေါ်လွင်နေပါသည်။

ရန်သူများကို သူ၏ဟန်တားမှုက မျက်စိတမှိတ် လျှပ်တ
ပြက် ပြီးဆုံးလေ၏။

ရှောင်ဖုံးအား သုတ်သင်ပစ်သူမှာ အသက်လေးဆယ်ခန့်
ရှိသည်။

အဖြူရောင်အနားကွပ်၊ အပြာရောင်အဝတ်အစားတို့ ဝတ်
ဆင်ထား၏။

မျက်လုံးတို့က အစိမ်းရောင်သန်း၍ ဟန်မူရာကင်းခဲ့သည့်
လူသေအလောင်း၏မျက်နှာမျိုး ရှိ၏။

ထိုလူသည် စုရုံးနေသူများကို ကြည့်ပြီး...

“မင်းတို့ ဘာငိုနေတာလဲ၊ ခုထိ လိုက်မသွားကြသေးဘူး
လား”

ဟု အေးတိအေးစက် ပြောလိုက်၏။

ထိုအခါ မည်သူမျှ မနေဝံ့ကြဘဲ သခင်မလေးတို့ နောက်
သို့ လိုက်သွားကြလေသည်။

၁၂၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

မျှော်လင့်သူ

နေမွန်းတည့်တော့မည် ဖြစ်သည်။

ပူပြင်းသော နေအရှိန်ကြောင့် လမ်းပေါ်၌ လူသွားလူလာ ကျဲပါးလေ၏။

မြို့အဝင်လမ်းကို လှမ်းမြင်နိုင်သည့် စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်အတွင်း၌ ထွက်ပြေးလာခဲ့ကြသော အိမ်ထိန်းကြီးနှင့် သခင်မလေးတို့ ရောက်ရှိနေ၏။

သူတို့သည် ပြတင်းပေါက်နှင့် ကပ်လျက် ရှိသည့် စားပွဲတစ်လုံး၌ နေရာယူပြီး စားသောက်ဆိုင်မှ စားသောက်ဖွယ်ရာတို့ မှာကြားခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော်...

နှစ်ယောက်စလုံး စားသောက်ခြင်း မပြုကြပါ။

အမုန်းနီဂုံး(ပ) ❖ ၁၂၉

စားသောက်ဖို့ စိတ်ကုန်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

သခင်မလေးသည် ပြတင်းပေါက်မှနေ၍ မြို့အဝင်လမ်းကို မျှော်ကြည့်နေသည်။

မြို့ထဲသို့ လူတစ်ဦးဝင်လာတိုင်း သူမ လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်လေ့ရှိသည်။

သူမ မျှော်လင့်နေသည့် ရှောင်ဖုံး မဟုတ်သောအခါ သက်ပြင်းအခါခါချမိသည်။

အိမ်ထိန်းကြီး ခေါင်းခါယမ်းမိသည်။

“သခင်မလေး၊ ကျုပ်တို့ ခရီးဆက်ရအောင်၊ ရှောင်ဖုံး လာနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

သူမ လှမ်းကြည့်လာ၏။

“ဦးလေးရှောင်ဖုံး မလာနိုင်တော့ဘူး ဟုတ်လား၊ နေပါဦး၊ ဘာကြောင့် ဒီလို ပြောနိုင်တာလဲ”

အိမ်ထိန်းကြီးက...

“သူလာမယ်ဆိုရင် ရောက်လာပြီပေါ့”

“ဒါက...”

သူမသည် တစ်စုံတစ်ခု ပြောရန် ဟန်ပြင်ပြီးမှ မပြောဘဲ နေလိုက်သည်။

သူပြောသကဲ့သို့ ရှောင်ဖုံး လာမည်ဆိုလျှင် သူ့ကို တွေ့ရ

၁၃၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ပြီးသား ဖြစ်မည် မဟုတ်ပါလား။

ရှောင်ဖုံးအား ယခု မတွေ့ရသည်မှာ...

သူမ ဝမ်းနည်းကြေကွဲလာလေ၏။

“သူက..”

“သခင်မလေး ကျုပ်တို့သွားကြဖို့”

ဟု ပြောလာ၏။

သူမက...

“ကျွန်မတို့..”

“သခင်မလေး ကျုပ်တို့အားလုံးဟာ သခင်ကြီးအတွက် အသက်ရှင်နေကြတယ်၊ အသက်စွန့်ကြတယ်၊ ဒါကို သေချာနားလည် မှ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

သူမ ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွား၏။

သူ့အား စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

သူက တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့်...

“သခင်မလေး ကျုပ်တို့ဟာ ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ထွက်လာခဲ့သလဲဆိုတာ ပြန်စဉ်းစားကြည့်ပါဦး”

သူမ မျက်နှာလွှဲသွားတော့သည်။

သူက ဆက်ပြော၏။

“လျှူဂေဟာက ထွက်လာတဲ့ အချိန်ကစပြီး အခုထိ ကျုပ်တို့ ဘယ်လောက်တောင် အသက်ပေးခဲ့ရပြီလဲ၊ သူ့အတွက် တန်ဖိုး

အမုန်းနိဂုံး(ပ) ❖ ၁၃၁

ရှိတဲ့ ဘဝနဲ့ အသက်ကို စတေးခဲ့တာ ဘာကြောင့်လဲ”

သူမမှာ ဆက်နားထောင်နိုင်စွမ်း မရှိအောင် ဖြစ်သွားလေသည်။

“တော်ပါတော့ အိမ်ထိန်းကြီးရယ်”

ဟု တားမြစ်လိုက်၏။

သူမသည် သခင်ကြီး၏ဆန္ဒအတိုင်း လျှူဂေဟာမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

သူမနှင့်အတူ ယုံကြည်စိတ်ချရသော သစ္စာရှိသည့် လူယုံတော်များ၊ ကိုယ်ရံတော်များ လိုက်ပါလာခဲ့၏။

သို့သော်...

အခြေအရံတို့သည် လမ်းတစ်လျှောက်တွင် ရန်သူ၏တိုက်ခိုက်လုပ်ကြံမှုခံရ၍ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ကျဆုံးခဲ့သည်။

သူတို့သည် သူမ၏ခရီးလမ်း ဖြောင့်ဖြူးစေရန် အသက်သွေးရွှေ့ဖြင့် လမ်းခင်းပေးခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်၏။

အသက်စွန့်၍ စတေးခဲ့ကြလေသည်။

ယခုဆိုလျှင် အနီး၌ အိမ်ထိန်းကြီးတစ်ယောက်တည်းသာ ကျန်ခဲ့သည်အထိ ဖြစ်၏။ အသက်စွန့် အနစ်နာခံသူတို့၏ ကျေးဇူးကို သိတတ်နားလည်မည်ဆိုလျှင်...

သူမသည် အိမ်ထိန်းကြီးအား စိုက်ကြည့်၍ မေး၏။

“ကျွန်မတို့ ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်းကို ရောက်ဖို့ အတော်လိုသေး

၁၃၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သလားဟင်”

အိမ်ထိန်းသည် သူမ၏အမေးစကားကြားရလျှင် သူမစိတ်
ပြောင်းလဲသွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိ၍ ဝမ်းသာသွားမိ၏။

“မဝေးတော့ပါဘူး သခင်မလေး၊ တစ်နေ့ ခရီးလောက်ပဲ
ရှိပါတော့တယ်၊ အခုချိန်ကစပြီး ခရီးနှင်မယ်ဆိုရင် မနက်ဖြန် မနက်
မိုးလင်းတာနဲ့ ရောက်နိုင်ပါတယ်”

သူမက...

“ကောင်းပြီ၊ ကျွန်မတို့ သွားကြတာပေါ့”

ပြောပြောဆိုဆို ထိုင်ရာမှထ၏။

အိမ်ထိန်းလည်း ဆိုင်လုလင်ကို ခေါ်၍ ကျသင့်ငွေပေးချေ
လိုက်၏။

ဘာမှ မစားမသောက်ဘဲ ငွေရှင်းသွားသည်။ သူတို့နှစ်ဦးကို
ဆိုင်လုလင်သည် တအံ့တဩ ငေးကြည့်ရင်း ကျန်ခဲ့၏။

သခင်မလေးသည် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာ
ကိစ္စတို့ကို ခဏမေ့ထားလိုက်သည်။

လိုရာခရီးသို့ ရောက်နိုင်ရန်သာ အားထုတ်ခြင်း ဖြစ်၏။

သူတို့သည် ညဘက်၌ပါ အနားမယူဘဲ ခရီးဆက်သွား၏။
သို့ဖြင့်...

နောက်တစ်နေ့ နံနက် မိုးစင်စင်လင်းသည်နှင့် ထိုက်ကျုံး
ဂိုဏ်းသို့ သူတို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်ရှိသွားကြသည်။

အမုန်းနိဂုံး(ပ) ❖ ၁၃၃

နေဝန်းနီမှာ အရှေ့ဘက်မှ ထွက်ပေါ်လာပြီ ဖြစ်၏။

နွေးထွေးသော နေရောင်နှင့်အတူ ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး သာ
ယာလှပလာ၏။

သခင်မလေးနှင့် အိမ်ထိန်းကြီးတို့သည်လည်း ခွန်အားများ
ပြည့်ဝလာသည်။

မကြာမီ ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်းသို့ ရောက်ရှိသွားကြတော့မည်
မဟုတ်ပါလား။

သူတို့သည် ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်း၏ပိုင်နက် ဖြစ်သည့် မြေနီလမ်း
လေးပေါ်သို့ ရောက်ရှိနေကြပြီ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်းတည်ရှိရာ တောင်ကုန်းဆီသို့ သွားသည့်
မြေနီလမ်းမှကြည့်လျှင် တောင်ကုန်းပေါ်မှ ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်း၏ အ
ဆောက်အဦများကို အတိုင်းသား တွေ့မြင်နေရမည် ဖြစ်သည်။

သခင်မလေးနှင့် အိမ်ထိန်းတို့ မျှော်လင့်ချက် အပြည့်အဝ
ဖြင့် ခရီးဆက်နေစဉ်...

“ရပ်လိုက်”

ဟန့်တားသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရ၏။

လမ်းဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှ အနီရောင်ကိုယ်ကြပ်အင်္ကျီ
ဝတ်ဆင်ထားသူတို့ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ထိုလူများသည် သခင်မလေးတို့အား လမ်းပိတ်ဟန့်တား
ထားလိုက်ကြလေသည်။

၁၃၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

အိမ်ထိန်းကြီးနှင့် သခင်မလေးတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်
ယောက် ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

အိမ်ထိန်းကြီးက ရှေ့သို့ လှမ်းထွက်လိုက်ပြီး လမ်းပိတ်သူတို့
အား လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်၍ ဦးညွှတ်လိုက်၏။

“ကျုပ်တို့ဟာ ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်းချုပ်ကို တွေ့ဖို့ ခရီးဝေးက
လာခဲ့ကြသူတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျေးဇူးပြုပြီး ဂိုဏ်းကို သွားခွင့်ပြုပါ”
ဟု ပြောလိုက်၏။

လမ်းပိတ်ထားကြသူတို့မှာ ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်းမှ အစောင့်များ
ဖြစ်ကြလေသည်။

မြေနီလမ်းသည် တောင်ကုန်းပေါ်ရှိ ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်းသို့
ရောက်သည့်တိုင်အောင် အစောင့်အဖွဲ့ငါးဖွဲ့ ရှိပြီး ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်းသို့
ရောက်လာသည့် မည်သူမဆို စစ်ဆေးခြင်း ခံရမည် ဖြစ်၏။

အိမ်ထိန်းကြီးက အကျိုးအကြောင်း ပြောလိုက်သည်နှင့်
အသက်လေးဆယ်ခန့်ရှိ လူတစ်ယောက် ရှေ့သို့ ထွက်လာ၏။

ထိုလူမှာ အစောင့်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ဖြစ်ပုံရ၏။

အိမ်ထိန်းကြီးနှင့် သခင်မလေးတို့အား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်
ပြီးလျှင်...

“မိတ်ဆွေတို့ ဘယ်သူတွေလဲ၊ ဘယ်လိုအကြောင်းကိစ္စနဲ့
လာခဲ့ကြသလဲဆိုတာ ပြောပါ”

ဟု မေးလာသည်။

အမုန်းနိဂုံး(ပ) ❖ ၁၃၅

အိမ်ထိန်းကြီးက...

“ကျုပ်တို့မှာ အင်မတန် အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခု ရှိနေပါ
တယ်၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနဲ့ အမြန်ဆုံးတွေ့ပါရစေ”

သူက တောင်းပန်သော်လည်း အစောင့်ခေါင်းဆောင်က
ရုတ်တရက် ခွင့်မပြုချေ။

“ဝမ်းနည်းပါတယ်ဗျာ၊ လာရင်းကိစ္စကို မသိရရင် ရှေ့ဆက်
သွားခွင့်မပြုနိုင်ဘူး”

သခင်မလေး မကျေမနပ် ဖြစ်လာ၏။

“ကျွန်မတို့ ကိစ္စ သိပ်ကို အရေးကြီးတယ်၊ ဂိုဏ်းချုပ်နဲ့ တွေ့
မှ ပြောနိုင်မယ်”

ဟု ကြားဝင်ပြောလိုက်သည်။

အစောင့်ခေါင်းဆောင်က လက်မခံပါချေ။

“ဘယ်လို အကြောင်းကိစ္စကြောင့် လာတယ်ဆိုတာ မသိရ
ဘဲ သွားခွင့်မပြုနိုင်ပါဘူး ခင်ဗျာ”

ဖြတ်ဖြတ်သားသား ငြင်းလိုက်၏။

အိမ်ထိန်းကြီးက...

“နေပါဦး၊ ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်းကို အများတကာ ဝင်ထွက်နေကြ
တာပဲ၊ အရင်က ဒီလို စည်းကမ်းမျိုး မရှိပါဘူး၊ အခုမှ ဘာကြောင့်
ဒီလောက်တောင် တင်းကြပ်နေရတာလဲ၊ အကြောင်းတစ်ခုခုများ ရှိ
နေလို့လား”

၁၃၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

အစောင့်ခေါင်းဆောင် ပြုံးလိုက်၏။

“ခင်ဗျားခန့်မှန်းတာ မဆိုးဘူး၊ ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်းမှာ အရေးကြီးတဲ့ ဧည့်သည်တစ်ယောက် ရောက်နေတယ်၊ ဂိုဏ်းချုပ်နဲ့ တွေ့ဆုံနေပါတယ်၊ ဒါကြောင့် အခုချိန်မှာ ဘယ်သူမဆို ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်းကို သွားချင်ရင် အစစ်ဆေးခံရပါလိမ့်မယ်၊ နိုင်လုံတဲ့အကြောင်း မရှိရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ သွားခွင့်မပြုနိုင်ပါဘူး၊ မိတ်ဆွေတို့ဟာ ဂိုဏ်းချုပ်နဲ့ တွေ့ဆုံတယ်ဆိုရင် လာရင်းကိစ္စကို ပြောပါ”

အိမ်ထိန်းကြီးနှင့် သခင်မလေးတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

သူတို့သည် ဂိုဏ်းချုပ်နှင့် တွေ့ဆုံရန် အခက်အခဲ အမျိုးမျိုး ကျော်ဖြတ်လာရခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဂိုဏ်းချုပ်အား မတွေ့ရဘဲ ပြန်မသွားနိုင်ချေ။

ထို့အပြင်...

သူတို့၏လာရင်းကိစ္စကိုလည်း ဂိုဏ်းချုပ်မှလွဲပြီး တခြားမည်သူ့ကိုမှ ပြောမပြုနိုင်ပါ။

ထိုကိစ္စသည် လျှို့ဝှက်ထားရမည့် အရေးကြီးသော ကိစ္စတစ်ခု မဟုတ်ပါလား။

အိမ်ထိန်းကြီးနှင့် သခင်မလေးတို့က ဘာမှ မပြောဘဲ နေသဖြင့် အစောင့်ခေါင်းဆောင် သံသယ ဝင်လာ၏။

အမုန်းနိဂုံး(ပ) ❖ ၁၃၇

“ခင်ဗျားတို့ လာရင်း ကိစ္စကို ပြောပါ”

ဟု ထပ်မေးလိုက်၏။

သူ၏လေသံ အနည်းငယ် မာသယောင် ရှိနေပါ၏။

သခင်မလေးက ပြောရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်မှာ အိမ်ထိန်း

ကြီးက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်၏။

“ကျုပ်တို့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနဲ့ တွေ့ရမှ လာရင်းကိစ္စကို ပြောနိုင်ပါလိမ့်မယ်”

အစောင့်ခေါင်းဆောင်က လက်မခံချေ။

“ခင်ဗျားတို့ ဘယ်လို လူတွေလဲ၊ ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်းကို တမင်သက်သက် လာပြီး နှောင့်ယှက်တာလား၊ အေးအေးဆေးဆေး ပြန်ရင် ကောင်းမယ်”

ဟု မောင်းထုတ်လေ၏။

သခင်မလေး ခံပြင်းသွား၏။

“ရှင် ရိုင်းစိုင်းလှချည်လား၊ ကျွန်မတို့ကို မောင်းထုတ်ရဲတယ် ဟုတ်လား၊ ကောင်းပြီ၊ ကျွန်မတို့အကြောင်း ရှင်သိစေရမယ်”

သူမသည် အစောင့်ခေါင်းဆောင်အား တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

“သခင်မလေး”

အိမ်ထိန်းကြီး ကပျာကယာ ဟန့်တားလိုက်၏။

ငါဖန် အစောင့်ခေါင်းဆောင်အား ပြောလိုက်သည်။

၁၃၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“သခင်မလေးကို ရိုရိုသေသေ ဆက်ဆံသင့်တယ်၊ မင်း စကားပြောတာ ဆင်ခြင်ပါ”

အစောင့်ခေါင်းဆောင်က...

“ခင်ဗျားတို့ ဘယ်သူတယ်ဝါမှန်းလဲ မသိရဘူး၊ ဘာကိစ္စကြောင့် လာတယ်ဆိုတာလဲ မသိရဘူး၊ ကျုပ်တို့က ဘယ်လိုဆက်ဆံရမှာလဲဗျ”

“မင်း...”

အိမ်ထိန်းကြီးသည် အစောင့်ခေါင်းဆောင်အား အပြစ်တင်၍ မရဘဲ ဖြစ်သွားလေသည်။

သခင်မလေးက...

“အိမ်ထိန်းကြီး ဘာမှပြောမနေနဲ့တော့၊ ကျွန်မတို့ ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်းချုပ်နဲ့ သွားတွေ့ရအောင်”

ဟု ပြောကာ ရှေ့သို့ လှမ်းသွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

အစောင့်မှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။

သခင်မလေးအား တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

သခင်မလေးက လုံးဝအမှုမထားချေ။

“ကျွန်မဟာ လျှို့ဝှက်ဟာက ထွက်လာကတည်းက အန္တရာယ်အမျိုးမျိုးနဲ့ ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ခဲ့ရတာပါ၊ အခုမှတော့ ဘာကို စဉ်းစားနေရမှာလဲ”

ဟု ပြတ်သားစွာ ပြောလိုက်သည်။

အမုန်းနိဂုံး(ပ) ❖ ၁၃၉

အိမ်ထိန်းကြီးလည်း တားမြစ်ခြင်း မပြုတော့ပါ။

သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ရင်ဆိုင်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

မမျှော်လင့်ဘဲ တိုက်ပွဲတစ်ခု ဖြစ်ပွားလာတော့မည် ဖြစ်၏။

ထိုတဒဂ်အချိန်လေးမှာပင်...

“နေဦး”

ဟန့်တားသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာ၏။

လူရိပ်တစ်ခု ရိပ်ခနဲ ရောက်ရှိလာသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

လူတစ်ဦးသည် လေ၏လျင်မြန်ခြင်းမျိုးဖြင့် ရောက်ရှိလာသည်။

ထိုလူမှာ အပြာရောင်အဝတ်အစားများကို အထက်တန်းကျူစွာ ဝတ်ဆင်ထားသော လူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

ယောက်ျားပီသစွာ ချောမောခန့်ညားသောရုပ် ရှိ၏။

သဘောမနောကောင်းမည့်သူလည်း ဖြစ်ပုံရ၏။

ခါး၌ ဓားတစ်လက် ချိတ်ထားခြင်းကြောင့် သိုင်းသမား ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားပါသည်။

စကားသံလည်းဆုံး လူငယ်လည်း ရောက်လာသဖြင့်...

“ကောင်းလိုက်တဲ့ ကိုယ်ဖော့ပညာ”

၁၄၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သခင်မလေး စိတ်ထဲမှ ချီးကျူးလိုက်မိသည်။

လူငယ် ရောက်လာသည်ကို မြင်လျှင် အစောင့်များ လှုပ်
လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားလေသည်။

“သခင်မလေး ရောက်လာပြီ”

“သခင်မလေးကို ဂါရဝပြုပါတယ်”

ဟုလည်း ပြောလိုက်သည်။

အားလုံး ဂါရဝပြုလိုက်ကြသည်။

သခင်မလေးနှင့် အိမ်ထိန်းကြီးတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်
ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။

အိမ်ထိန်းကြီးသည် သခင်မလေး အနီးသို့ ချဉ်းကပ်ပြီး
အသံတိုးတိုးဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“သခင်မလေး သတိထားပါ။ သူဟာ ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်းချုပ်ရဲ့
သား သခင်မလေးလိဝမ်းစိမ်း ဖြစ်လိမ့်မယ်”

သခင်မလေးက...

“ဘယ်သူပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မက ဂရုစိုက်ရမှာလား”

ဟု မကျေမနပ်ဖြင့် ပြောလေသည်။

ထိုစဉ် လူငယ်သည် အစောင့်ခေါင်းဆောင်အား စစ်ဆေး
မေးမြန်းလိုက်သည်။

“ဌာနမှူးလေ ဘာဖြစ်နေတာလဲဆိုတာ ပြောပါဦး”

ဌာနမှူးလေဆိုသည့် အစောင့်ခေါင်းဆောင်က အကျိုး

အမုန်းနိဂုံး(ပ) ❖ ၁၄၁

အကြောင်း ပြောပြသည်။

“သူတို့ဟာ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာကို မပြောကြပါဘူး။
ဘယ်လို အကြောင်းကိစ္စကြောင့် ဂိုဏ်းချုပ်နဲ့ တွေ့ချင်တယ်ဆိုတာလဲ
မပြောပြဘူး။ သူတို့ကို တောင်ပေါ်တက်ခွင့် မပြုတော့ ရန်ပြုဖို့
တောင် ကြိုးစားကြပါသေးတယ်”

လူငယ်က အိမ်ထိန်းကြီးနှင့် သခင်မလေးဘက်သို့ လှည့်
လာလေသည်။

တဖန် လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာ ဦးညွှတ်ရင်း တည်ကြည်
သော မျက်နှာထားဖြင့် ပြောလေသည်။

“ကျွန်တော်ဟာ ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်းချုပ် လီရှစင်းရဲ့သား လီ
ဝမ်းစိမ်း ဖြစ်ပါတယ်ခင်ဗျာ။ ဘယ်လို အကြောင်းကိစ္စနဲ့ ရောက်လာ
ကြတယ်၊ ဘာကြောင့် ကျွန်တော့်ရဲ့အဖေနဲ့ တွေ့ချင်ရတယ်ဆိုတာ
ပြောပြပါလား ခင်ဗျာ”

သူ၏စကားသံမှာ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့နေပါသည်။

တိုက်ခိုက်ရန် ကြိုးစားခြင်း၊ ခက်ထန်မောက်မာခြင်း၊ ရန်လို
ခြင်း စသည်တို့ လုံးဝမရှိဘဲ ဧည့်ဝတ်ကျေပွန်သော အိမ်ရှင်တစ်
ယောက်၏အသွင်မျိုး ရှိသဖြင့် သခင်မလေးက အိမ်ထိန်းကို ကြည့်
လိုက်သည်။

ဘယ်လိုလဲဟူသော သဘောမျိုး ဖြစ်သည်။ အိမ်ထိန်းကြီး
လည်း ကျေနပ်သွားသည့် အသွင်မျိုး ရှိနေပါသည်။

“ကျုပ်တို့ဟာ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုကြောင့် ထိုက်ကျုံး
ဂိုဏ်းချုပ်နဲ့ တွေ့ဖို့လာတာပါ။ ကျုပ်တို့ ဘယ်သူတွေလဲ၊ ဘာကြောင့်
လာတွေ့ရသလဲဆိုတာတော့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးလိမ္မစင်းနဲ့ တွေ့မှပဲ ပြော
နိုင်မှာပါ”

သခင်လေးလိမ်းစိမ်းက...

“အဖေနဲ့ တိုက်ရိုက်တွေ့မှ ဖြစ်မယ်ဆိုတော့ ဦးတို့မှာ
အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ ရှိတယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ အခုချိန်မှာ အဖေဟာ
ဧည့်သည်တစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ဆုံနေတာမို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ လက်ခံတွေ့
နိုင်မှာ မဟုတ်သေးပေမယ့် ဦးတို့က စိတ်ရှည်ရှည်ထားမယ်ဆိုရင်
အကျိုးရှိပါလိမ့်မယ်။ ဦးတို့ဆန္ဒ ပြည့်ဝပါလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

အိမ်ထိန်းကြီးက...

“ကျုပ်တို့က ဘယ်လို စိတ်ရှည်ရမယ်ဆိုတာ ပြောပါဦး”

လိဝမ်းစိမ်းက...

“အခု ရောက်နေတဲ့ ဧည့်သည် ပြန်သွားပြီဆိုရင် အဖေ
အားလပ်သွားမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်ကျရင် ဦးတို့ကို လက်ခံတွေ့
နိုင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဦးတို့ ခဏလောက် မစောင့်နိုင်ကြဘူးလားဗျာ”

အိမ်ထိန်းကြီး ကျေနပ်သွား၏။

“ကျုပ်တို့ မစောင့်နိုင်စရာအကြောင်း မရှိပါဘူး”

လိဝမ်းစိမ်းက...

“ဒါဖြင့် ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်းရဲ့ ဧည့်နားဆောင်မှာ အနားယူ
စောင့်ဆိုင်းနေကြဖို့ ကျွန်တော်စီစဉ်ပေးပါမယ်။ အဖေ အားလပ်သွား
တာနဲ့ ဦးတို့ စောင့်ဆိုင်းနေတဲ့အကြောင်း တင်ပြပေးပါမယ်”

အိမ်ထိန်းကြီး ကျေနပ်သွားသည်။

“မောင်ရင်လေးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်။ ကျုပ်တို့ဟာ
ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်းကို ဒုက္ခပေးဖို့ လာတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အရေးကြီးတဲ့
ကိစ္စကြောင့် လာပြီး အကူအညီတောင်းတာပါ။ မောင်ရင်လေးသာ
အချိန်မီ ရောက်မလာရင် ကျုပ်တို့ဟာ အစောင့်အကြပ်တွေကို တိုက်
ခိုက်မိတော့မှာပါ။ ကျုပ်တို့ စိတ်လောကြီးမိတာကို ခွင့်လွှတ်စေချင်
တယ်”

ဟု တောင်းပန်လိုက်သည်။

လိဝမ်းစိမ်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူးခင်ဗျာ။ ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်းက အစောင့်အကြပ်
တွေ စိတ်လိုက်မာန်ပါ လုပ်တတ်တာကိုလဲ ခွင့်လွှတ်ပါ။ သူတို့ကို
ကျွန်တော် သတိပေးထားပါမယ်”

လိဝမ်းစိမ်း ရောက်လာသဖြင့် တိုက်ပွဲ ဖြစ်ပေါ်လာခြင်း
မရှိတော့ဘဲ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ပြေလည်သွားကြသည်။

လိဝမ်းစိမ်းက အစောင့်အခေါင်းဆောင်ဘက်သို့ လှည့်ကာ

“ကျုပ် အဖေ့ရဲ့ အခြေအနေကို သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်၊
ဌာနမှူးလေက ဧည့်သည်တွေကို ခေါ်သွားပါ။ လိုလေသေးမရှိ ဧည့်

၁၄၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဝတ်ပြုထားလိုက်ပါ”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ဌာနမှူးလေ့ ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပါပြီ သခင်လေး”

လီဝမ်းစိမ်းက...

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး ခင်ဗျာ”

အိမ်ထိန်းကြီးအား ခွင့်ပန်လိုက်သည်။

ထို့နောက် လျင်မြန်စွာ ထွက်သွားကာ တစ်ခဏအတွင်းမှာ

ပင် မြင်ကွင်းမှ ပျောက်သွား၏။

ဌာနမှူးလေ့က အိမ်ထိန်းကြီးဘက်လှည့်ကာ...

“ကြွပါ ခင်ဗျာ”

ဟု ပြောပြီး လေးလေးစားစား ဖိတ်ခေါ်လေသည်။

အခြေအနေကား ပြောင်းလဲသွားပြီ ဖြစ်သည်။

အိမ်ထိန်းကြီးနှင့် သခင်မလေးတို့သည် ဌာနမှူးလေ့

နောက်သို့ လိုက်သွားကြလေသည်။

အမုန်းနိဂုံး(ပ) ❖ ၁၄၅

ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်း၏ဧည့်နားဆောင်...။

ထိုဂိုဏ်းသို့ ရောက်လာသည့် ဧည့်သည်များအတွက် စီစဉ်ထားသည့် နားနေဆောင်သည် သန့်ရှင်းသပ်ရပ်သော အဆောင်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်သည်။

ဧည့်သည်ဟူ၍ အိမ်ထိန်းကြီးနှင့် သခင်မလေးတို့သာ ရှိနေကြသဖြင့် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ၏။

ဌာနမှူးလေ့က နေရာထိုင်ခင်း စီစဉ်ပေးသလို စားသောက်ရန် အစားအစာများလည်း ပြင်ဆင်ပေးသည်။

ထို့နောက်...

အလိုရှိလျှင် ခိုင်းစေနိုင်ရန် အိမ်ဖော်တစ်ယောက်အား ထားခဲ့ပြီး အိမ်ထိန်းကြီးတို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် အနားယူနေနိုင်ရန် အတွက် ထွက်ခွာသွားလေသည်။

အိမ်ဖော်လည်း အလိုက်သိသဖြင့် မလှမ်းမကမ်း၌ သွား၍ နေလေသည်။

အိမ်ထိန်းကြီးက ရေခွေးကြမ်းတစ်စွက်သောက်လိုက်ပြီး...

“ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်းရဲ့ သခင်လေးလီဝမ်းစိမ်း အချိန်မီ ရောက်လာလို့ တော်သေးတာပေါ့”

ဟု ပြောလေသည်။

သခင်မလေးက...

“ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်းက လူတွေ အတော်မာနကြီးတာပဲ”

၁၄၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဟု မကျေမနပ် ရေရွတ်မိလေသည်။

အိမ်ထိန်းကြီး ပြုံးလိုက်သည်။

“အင်း ကျုပ်လဲ အစကတော့ သူတို့ကို စိတ်ဆိုးမိသေးတာ၊ ဒါပေမယ့် သေသေချာချာ စဉ်းစားတဲ့အခါမှာ ဌာနမှူးလေ့ မှန်တယ်လို့ တွေးမိတာ၊ သူတို့ကို အပြစ်မတင်ချင်ပါဘူး”

ထိုစကားကြားလျှင် သခင်မလေး အံ့သြသွားမိလေသည်။

“အိမ်ထိန်းကြီး ဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲ”

ဟုလည်း ချက်ချင်းမေးလေသည်။

အိမ်ထိန်းကြီးသည် တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့်...

“ကျုပ်တို့ လျှူဂေဟာမှာဆိုရင်လည်း အထူးဧည့်သည် တော်တစ်ဦး ရောက်နေချိန်မှာ ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်း၊ ဘယ်လိုကိစ္စမှန်း မသိတဲ့လူကို ဝင်ခွင့်ပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဌာနမှူးလေ့ဟာ သူ့ရဲ့ တာဝန်ကို ကျေပွန်အောင် ထမ်းဆောင်ခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်”

“သူ့ကို စိတ်ဆိုးဖို့ မလိုတဲ့အပြင် ကျုပ်တို့ အလောတကြီး တိုက်ဖို့ လုပ်မိတာ ရှက်စရာတောင်ကောင်းနေပြီလို့ တွေးမိတာပါ”

သခင်မလေးက မကျေမနပ်ဖြင့်...

“ကျွန်မတို့ဟာ သေရေးရှင်ရေး အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စကြောင့် ဒီကို လာကြတာ၊ ဘယ်လို အခက်အခဲတွေကို ရင်ဆိုင်ကျော်ဖြတ်ခဲ့ရ တယ်ဆိုတာ အိမ်ထိန်းကြီး အသိဆုံးပါ”

ဟု စောဒက တက်လေသည်။

အမုန်းနိဂုံး(ပ) ❖ ၁၄၇

အိမ်ထိန်းကြီးက...

“ကျုပ်တို့ဘက်က ကြည့်ရင် ကျုပ်တို့လုပ်ရပ် မှန်တယ်၊ သူတို့ဘက်က ကြည့်ရင် သူတို့လုပ်ရပ် မှန်နေတယ်၊ အဲဒီဖက်မှူပြီး တွေးကြည့်ရင်တော့ ကျုပ်တို့ရဲ့လုပ်ရပ် မှားနေတာ တွေ့ရပါလိမ့်မယ်”

“သခင်မလေး ကျုပ်တို့ကိစ္စက အရေးကြီးတယ်လို့ ကျုပ်တို့ ယူဆသလို သူတို့ကိစ္စက အရေးကြီးတယ်လို့ သူတို့ကလဲ ယူဆကြမှာ ပါ၊ လူတိုင်းဟာ ကိုယ့်ကိစ္စက ပိုပြီး အရေးကြီးတယ်လို့ ထင်မှတ်ထား ကြတာပါ”

အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့် ရှင်းပြသဖြင့် သခင်မလေး ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ စိတ်လျော့လိုက်လေသည်။

အိမ်ထိန်းကြီးက ဆက်ပြောလေသည်။

“ဝိုဏ်းချုပ်ကြီးလီရှစင်းကိုယ်တိုင် လက်ခံတွေ့ဆုံပြီး တခြား ဧည့်သည်ကို လက်မခံနိုင်ပုံထောက်ရင် ကျုပ်တို့ထက် စောပြီး ထိုက် ကျုံးဝိုဏ်းကို ရောက်လာတဲ့ ဧည့်သည်ဟာ အတော်အရေးကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

“ကျုပ်တို့ သည်းခံပြီး စောင့်ရလို့လဲ အကျိုးမယုတ်ပါဘူး၊ ဝိုဏ်းချုပ်ကြီးနဲ့ တွေ့ရမှ ကျုပ်တို့ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက် ပြည့်ဝအောင်မြင် နိုင်မယ် မဟုတ်လား”

သခင်မလေးက ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

၁၄၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ထို့နောက်...

သူတို့သည် ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်းချုပ်နှင့် တွေ့ရမည့် အချိန်ကို
စောင့်နေလိုက်ကြလေတော့သည်။

အချိန်တို့ တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွားလေသည်။

ဧည့်သည်နားနေဆောင်အတွင်း၌လည်းကောင်း၊ အပြင်
ဘက်၌လည်းကောင်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်၍ နေလေသည်။

အိမ်ထိန်းကြီးနှင့် သခင်မလေးတို့သည် ဂိုဏ်းချုပ်နှင့် တွေ့ရ
မည့် အချိန်ကို စောင့်နေလေသည်။

သို့သော် အတန်ကြာသည့်တိုင် ထူးခြားမှုမရှိ၍ သခင်မ
လေး ဂဏာမငြိမ် ဖြစ်လာလေသည်။

“ကြာလိုက်တာ၊ သူတို့က ဘာတွေ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးနေကြ
လို့လဲ”

ဟု စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

မလှမ်းမကမ်း၌ ရှိနေသည့် အိမ်ဖော်လုလင်ကို လှမ်းခေါ်
လိုက်၏။

“သည်ကို ခဏလာပါဦးရှင်”

အိမ်ဖော်လုလင်သည် နီးနီးကြားကြား ရှိနေပါသည်။

အမုန်းနိဂုံး(ပ) ❖ ၁၄၉

“လာပါပြီ ခင်ဗျာ”

စကားဆုံးလျှင် အနီးသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

အိမ်ထိန်းသည် သခင်မလေး ဘာလုပ်မည်နည်းဟု စောင့်

ကြည့်နေလေ၏။

အိမ်ဖော်လုလင်သည် ဦးညွှတ်အရိုအသေပြုကာ...

“ဘာများ အလိုရှိလဲဆိုတာ အမိန့်ရှိပါခင်ဗျာ”

ဟု မေး၏။

သခင်မလေးက...

“ရှင်ကို မေးစရာ ရှိလို့ရှင်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ မေးပါ ခင်ဗျာ”

“ရှင်တို့ဆီ ကျွန်မတို့အရင် စောပြီး ရောက်လာတာ ဘယ်သူ

လဲရှင်”

လုလင် ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် မသိပါဘူး ခင်ဗျာ”

“ရှင် မသိဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ဖော်တွေဟာ ခိုင်းတာ

လုပ်ရပါတယ်၊ ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်တဲ့ကိစ္စကို မစပ်စုရပါဘူး ခင်ဗျာ”

လုလင်သည် ရိုးရိုးသားသား ပြောလေသည်။

သခင်မလေး မချင့်မရဲ ဖြစ်သွားသည်။

ဆက်၍ မေးလျှင်လည်း အကြောင်းထူးမည် မဟုတ်ဟု

၁၄၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ထို့နောက်...

သူတို့သည် ထိုကံ့ကူးဂိုဏ်းချုပ်နှင့် တွေ့ရမည့် အချိန်ကို
စောင့်နေလိုက်ကြလေတော့သည်။

အချိန်တို့ တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွားလေသည်။

ဧည့်သည်နားနေဆောင်အတွင်း၌လည်းကောင်း၊ အပြင်
ဘက်၌လည်းကောင်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်၍ နေလေသည်။

အိမ်ထိန်းကြီးနှင့် သခင်မလေးတို့သည် ဂိုဏ်းချုပ်နှင့် တွေ့ရ
မည့် အချိန်ကို စောင့်နေလေသည်။

သို့သော် အတန်ကြာသည့်တိုင် ထူးခြားမှုမရှိ၍ သခင်မ
လေး ဂဏာမငြိမ် ဖြစ်လာလေသည်။

“ကြာလိုက်တာ၊ သူတို့က ဘာတွေ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးနေကြ
လို့လဲ”

ဟု စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

မလှမ်းမကမ်း၌ ရှိနေသည့် အိမ်ဖော်လုလင်ကို လှမ်းခေါ်
လိုက်၏။

“သည်ကို ခဏလာပါဦးရှင်”

အိမ်ဖော်လုလင်သည် နီးနီးကြားကြား ရှိနေပါသည်။

အမုန်းနိဂုံး(ပ) ❖ ၁၄၉

“လာပါပြီ ခင်ဗျာ”

စကားဆုံးလျှင် အနီးသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

အိမ်ထိန်းသည် သခင်မလေး ဘာလုပ်မည်နည်းဟု စောင့်

ကြည့်နေလေ၏။

အိမ်ဖော်လုလင်သည် ဦးညွှတ်အရိုအသေပြုကာ...

“ဘာများ အလိုရှိလဲဆိုတာ အိမ်နဲ့ရှိပါခင်ဗျာ”

ဟု မေး၏။

သခင်မလေးက...

“ရှင့်ကို မေးစရာ ရှိလို့ရှင့်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ မေးပါ ခင်ဗျာ”

“ရှင်တို့ဆီ ကျွန်မတို့အရင် စောပြီး ရောက်လာတာ ဘယ်သူ

လဲရှင့်”

လုလင် ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် မသိပါဘူး ခင်ဗျာ”

“ရှင် မသိဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ဖော်တွေဟာ ခိုင်းတာ

လုပ်ရပါတယ်၊ ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်တဲ့ကိစ္စကို မစပ်စုရပါဘူး ခင်ဗျာ”

လုလင်သည် ရိုးရိုးသားသား ပြောလေသည်။

သခင်မလေး မချင့်မရဲ ဖြစ်သွားသည်။

ဆက်၍ မေးလျှင်လည်း အကြောင်းထူးမည် မဟုတ်ဟု

၁၅၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သဘောပေါက်သဖြင့်...

“ရှင် မဆိုးဘူး၊ ကဲ...ကဲ ကျွန်မတို့အတွက် ရေနွေးကြမ်းသွား ယူပေးစမ်းပါ”

ဟု ပြောပြီး ‘ပ’ထုတ်လိုက်လေသည်။

လုလင်လည်း ဦးညွှတ်၍ ချက်ချင်းထွက်သွားလေသည်။

လူရှင်းမှ သခင်မလေးက အိမ်ထိန်းကြီးအား ပြောလေ သည်။

“ကျွန်မတို့ ဘယ်လောက်ကြာကြာ စောင့်ရဦးမှာလဲ”

အိမ်ထိန်းကြီးက...

“သည်းခံပါ သခင်မလေး၊ နေ့ကူးအောင် စောင့်ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး သခင်မလေး”

“ကျွန်မစိတ်မရှည်တော့ဘူးရှင်”

“သခင်မလေး အလောတကြီးလုပ်လို့ အကျိုးရှိမှာမှ မဟုတ်တာ၊ ကျုပ်တို့ကို ကူညီနိုင်တာ ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်းချုပ်တစ်ဦး တည်းပဲ ရှိတယ်လို့ သခင်ကြီးက ပြောခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား”

သခင်မလေးက...

“ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်းချုပ်ကို တွေ့ရဖို့တောင် သည်လောက် ခက်ခဲနေရင် သူ့ဆီက အကူအညီရဖို့ဆိုတာ လွယ်ပါ့မလား၊ သူက ရော အားတက်သရော ကူညီပါ့မလား”

အိမ်ထိန်းကြီးက ဖျောင်းဖျလေသည်။

အမုန်းနီဂုံး(ပ) ❖ ၁၅၁

“သခင်ကြီးက အကြောင်း မရှိဘဲနဲ့တော့ လွှတ်မှာ မဟုတ် ဘူး၊ ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်းချုပ်နဲ့ တွေ့ပြီးမှ အခြေအနေသိမှာ မဟုတ် လား”

သခင်မလေးက...

“ကျွန်မတော့ သူများ အားကိုးရမှာထက် ကိုယ့်အားကိုယ် ကိုးပြီး ဖြေရှင်းချင်တော့တာပဲ”

ဟု ညည်းတွားလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင်...

ဌာနမှူးလွေ ခပ်မြန်မြန် လှမ်းလာနေသည်ကို မြင်လိုက်ရ လေသည်။

သခင်မလေးနှင့် အိမ်ထိန်းကြီးတို့ စိတ်လှုပ်ရှားသွားကြ သည်။

ဌာနမှူးလွေ ရောက်လာခြင်းမှာ အကြောင်း ရှိမည် မဟုတ် လား။

ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်းချုပ်နှင့် တွေ့ရန် သူတို့အား လာခေါ်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်ထားသည်။

ဌာနမှူးလွေသည် သခင်မလေးအား ဦးညွှတ်၍...

“ဒုဂိုဏ်းချုပ်က ခေါ်ခိုင်းလိုက်ပါတယ်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ကျုပ် နောက်လိုက်နဲ့ပါ”

ဟု ဖိတ်ခေါ်လေသည်။

၁၅၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သခင်မလေး စိတ်ပျက်သွားသည်။
 သူမသည် ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်းချုပ်နှင့် တွေ့လိုခြင်း ဖြစ်၏။
 ဌာနမှူးလေက ဒုဂိုဏ်းချုပ်နှင့် တွေ့ဖို့ လာခေါ်နေလေ
 သည်။ သခင်မလေးက လှမ်းကြည့်သောအခါ အိမ်ထိန်းကြီးက...
 “ကျုပ်တို့ လိုက်သွားကြပါစို့”
 ဟု ပြော၍ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်လေသည်။
 သခင်မလေးလည်း မတတ်သာဘဲ အိမ်ထိန်းကြီးနှင့်အတူ
 ဌာနမှူးလေ နောက်သို့ လိုက်သွားရသည်။
 ဌာနမှူးလေသည် သူတို့အား သီးသန့်အဆောင်တစ်ခုသို့
 ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။
 အဆောင်ထဲ၌ ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်းသားတို့သည် လက်နက်
 ကိုယ်စီ ကိုင်ဆောင်၍ စောင့်ကြပ်နေကြပြီး ငွေရောင်ဝတ်ထားသော
 ခပ်ဝဝလူကြီးတစ်ဦးလည်း ရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၏။
 ထိုငွေရောင်ဝတ် ခပ်ဝဝလူကြီးမှာ ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်း၏ ဒုတိ
 ယဂိုဏ်းချုပ် လုဖုံး ဖြစ်သည်။
 ဌာနမှူးလေသည် ဒုဂိုဏ်းချုပ်လုဖုံးအား ဦးညွှတ်ဂါရဝပြု
 လိုက်၏။
 “ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို တွေ့ခွင့်တောင်းနေတဲ့ ဧည့်သည်တွေကို
 ခေါ်လာခဲ့ပါပြီ ဒုဂိုဏ်းချုပ်ခင်ဗျာ”
 ဟု လေးလေးစားစား ပြောလိုက်သည်။

အမုန်းနီဂုံး(ပ) ❖ ၁၅၃

ဒုဂိုဏ်းချုပ်လုဖုံးက အိမ်ထိန်းကြီးနှင့် သခင်မလေးတို့အား
 အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။
 တစ်ဖန် တည်ကြည်သည့် မျက်နှာဖြင့်...
 “ဧည့်သည်တွေဟာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို တွေ့ချင်နေတယ်လို့
 သိရပါတယ်၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး မအားမလပ် ဖြစ်နေတာမို့ ကျုပ်ကိုပဲ
 အကျိုးအကြောင်း တင်ပြနိုင်ပါတယ်၊ ကဲ ဘယ်လို အကြောင်းကိစ္စနဲ့
 ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်းကို ရောက်လာတယ်ဆိုတာ ပြောပါ”
 ဟု ပြောလေသည်။
 ဒုဂိုဏ်းချုပ်လုဖုံးသည် မိမိတို့ကို မတတ်သာ၍သာလျှင်
 လက်ခံတွေ့ဆုံရခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သခင်မလေး ရိပ်မိလေ၏။
 သူမ၏ရင်ထဲ ခံပြင်းစိတ်တို့ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။
 အိမ်ထိန်းကလည်း ပြတ်ပြတ်သားသားပင် ပြောလိုက်၏။
 “ကျုပ်တို့ လာရင်း ကိစ္စကို ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနဲ့တွေ့မှ ပြောပြ
 နိုင်ပါလိမ့်မယ်၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနဲ့သာ တွေ့ခွင့်ပြုပါ ခင်ဗျာ”
 ဒုဂိုဏ်းချုပ်က...
 “ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနဲ့ တွေ့ချင်တယ် ဟုတ်လား”
 “ဟုတ်ပါတယ်”
 “အင်း အိမ်ရှင်တွေဟာ ဧည့်ဝတ်ကျေပွန်တော့လဲ ဧည့်
 သည်တွေက မသိတတ်ကြပါလား၊ ကျုပ်တို့ ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်းဟာ
 အတော်ကို စိတ်ထားကောင်းလို့ တော်သေးတာပေါ့”

၁၅၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လှည်း၏မျက်နှာထား တင်းမာသွားပါတော့သည်။
အိမ်ထိန်းကြီးက...

“ကျုပ်တို့မှာ အတော်အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စ ရှိနေလို့ပါ။ ဂိုဏ်း
ချုပ်ကြီးနဲ့တွေ့မှ ပြောလို့ ဖြစ်မှာမို့ တောင်းပန်ပါတယ်”
ဟု ပြော၏။

သခင်မလေးမှာမူ ခံပြင်းဒေါသထွက်လာပြီ ဖြစ်ရာ...

“ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်းက ကြီးကျယ်လိုက်တာ အိမ်ထိန်းကြီး ဘာ
မှ ပြောမနေပါနဲ့တော့၊ ပြောနေလို့လဲ အငိုပဲ ကျွန်မတို့ သွားကြပါစို့”
ဟု ပြော၏။

အိမ်ထိန်းကြီးက လူကြီးပီပီ စိတ်ပျက်နေသည့်တိုင် စိတ်
ထိန်းထားနိုင်ခဲ့၏။

ဂိုဏ်းချုပ်လီရှစင်းနှင့် တွေ့ရဖို့ကိုသာ တောင်းဆိုနေ၏။

လှည်းသည် သခင်မလေး၏စကားကြောင့် မျက်နှာထား ဂို
တင်းသွား၏။

“မိန်းကလေး ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်းကို မစော်ကားပါနဲ့၊ ကျုပ်တို့
က သည်းခံမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဟု ပြော၏။

သခင်မလေးက...

“ကျွန်မကရော ကြောက်နေရမှာလား၊ ခိုင်ပေါင်းတစ်ရာ
ကျော် ခရီးအကွာအဝေးက လာခဲ့ရပြီး ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်းကို ရောက်

အမုန်းနိဂုံး(ပ) ❖ ၁၅၅

တော့မှ ဝတ်ကျောတန်းကျ ဆက်ဆံခံရတာ အတော့်ကို ခံပြင်းဖို့
ကောင်းတာပဲ၊ အိမ်ထိန်းကြီး ကျွန်မတို့ သွားကြပါစို့”

စကားဆုံးလျှင် ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

အိမ်ထိန်းကြီးက...

“သခင်မလေး နေပါဦး”

ကပျာကယာ တားမြစ်လိုက်၏။

လှည်း၏မျက်နှာကြီး နီမြန်းသွားပါသည်။

“မိန်းကလေး၊ မင်းစော်ကားနေတာ များနေပြီ၊ ကျုပ်သည်း
ခံနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

သခင်မလေးက လူငယ်ပီပီ ဒေါသထိန်းနိုင်သဖြင့် အခြေ
အနေ အချိန်အခါ မတွက်ဆဘဲ ခါးထောက်၍ ပြန်လည်ရန်တွေ့၏။

“ရှင်တို့ကရော ကျွန်မတို့ကို အထင်သေးနေတာ ဘာပြော
ဦးမလဲ”

“မင်း...”

လှည်းက ချက်ချင်းရှေ့သို့ လှမ်းထွက်လာသည်။

အိမ်ထိန်းကြီးသည် သခင်မလေးရှေ့မှ ကပျာကယာ
အကာအကွယ်ပေးထားလိုက်ပြီး...

“ကျုပ်တို့ လျှာဂေဟာက ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်းရဲ့စိတ်ဆွေ ဖြစ်
တယ်ဆိုတာ သတိထားပါဦး”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

၁၅၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လုဖုံး ချက်ချင်း ခြေလှမ်းရပ်သွားသည်။
သခင်မလေးနှင့် အိမ်ထိန်းကြီးကို မျက်လုံးပြူးကြည့်ပြီး

လျှင်...

“ဘာဗျ၊ လျှူဂေဟာက ဟုတ်လား”

ဟု မေး၏။ အိမ်ထိန်းကြီးက...

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်တို့ဟာ လျှူသခင်ကြီးရဲ့ အမိန့်ကြောင့်
ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်းကို လာခဲ့တာပါ”

လုဖုံး အံ့သြသွား၏။

သူ၏အသွင်သည် စောစောကနှင့် မတူဘဲ ပြောင်းလဲသွား
ပြီ ဖြစ်၏။

“လက်စသတ်တော့ လျှူဂေဟာက လာတာကိုး၊ ခင်ဗျားတို့
ဟာ ဘယ်သူဘယ်ဝါ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ပြောပါဦးဗျာ”

အိမ်ထိန်းကြီးက...

“ကျုပ်က လျှူဂေဟာရဲ့ အိမ်ထိန်းကြီး ဖုံးရှိပါ။ သူကတော့
သခင်မလေးလျှူမေ ဖြစ်ပါတယ်”

သူတို့သည် မည်သူမည်ဝါများ ဖြစ်သည်ကို အမှန်အတိုင်း
ထုတ်ဖော်ပြောပြလိုက်သည်။

သခင်မလေးလျှူမေက ဝင်ပြောလိုက်၏။

“ကျွန်မဖေဖေက ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်းချုပ်နဲ့ တွေ့ဖို့ လွှတ်လိုက်
တာပါ။ တွေ့ခွင့်ရမယ် မရဘူးဆိုတာ ပြောပါ”

အမုန်းနိဂုံး(ပ) ❖ ၁၅၇

သူမ၏အသံက မာသော်လည်း လုဖုံး စိတ်ဆိုးခြင်း မရှိပါ
ပေ။ သူ၏မျက်နှာတွင် လေးစားသည့် အရိပ်အယောင်တို့ ဖြစ်နေ၏။

ဌာနမှူးလေသည်လည်းကောင်း၊ အစောင့်အကြပ်တို့သည်
လည်းကောင်း ချက်ချင်းဦးညွှတ်လိုက်ကြသည်။

အိမ်ထိန်းကြီးက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

သခင်မလေးလည်း ယခုမှ ဘဝင်ကျသွားလေတော့သည်။

လုဖုံးက...

“အိမ်ထိန်းကြီးနဲ့ သခင်မလေးတို့ ကျေးဇူးပြု၍ ခဏစောင့်
ပါ။ ကျုပ်က ဂိုဏ်းချုပ်နဲ့ တွေ့နိုင်ဖို့ စီစဉ်လိုက်ပါမယ်”

ဟု ပြောပြီး ဌာနမှူးလေဘက်သို့ လှည့်ကာ...

“ဌာနမှူးလေ၊ သခင်မလေးတို့ကို လိုလေသေးမရှိ ဧည့်ခံ
လိုက်ပါ”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ဌာနမှူးလေက...

“အမိန့်အတိုင်းပါ ဒုဂိုဏ်းချုပ်ခင်ဗျာ”

လုဖုံးသည် ခန်းမဆောင်အတွင်းမှ အမြန်ဆုံး ထွက်သွား
သည်။

◆ ◆ ◆

အညတရ

လူဖုံး ထွက်သွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

ဌာနမှူးလွေသည် သခင်မလေးကို နေရာထိုင်ခင်းပေးလေသည်။

“သခင်မလေး သက်တောင့်သက်သာနားပြီး စောင့်ပါလား၊ ဒုဂိုဏ်းချုပ်က ချက်ချင်းပြန်လာမှာပါ”

လျှူမေက ပြုံးလိုက်သည်။

ဌာနမှူးလွေသည် သူမအပေါ် ဆက်ဆံရေး အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲသွားပြီ မဟုတ်ပါလား။

အချိန်မရွေး တိုက်ခိုက်ဖို့ ပြင်ဆင်ထားကြသည့် အစောင့်အကြပ်တို့သည်လည်း ရိုက်ချိုးသည့်အသွင် ဖြစ်နေကြသည်။

လျှူမေ ကျေနပ်သွားလေသည်။

“လျှူဂေဟာဆိုတဲ့ နာမည်ကြားရုံနဲ့ အားလုံး အပိုးကျိုးသွားတာပဲ”

ဟု တီးတိုးရေရွတ်လိုက်မိသည်။

အိမ်ထိန်းကြီးက...

“သခင်မလေး ထူးခြားတာ တစ်ခုခု ရှိနေပါတယ်၊ သတိထားပါ”

ဟု တီးတိုးသတိပေးလာလေသည်။

လျှူမေက...

“ကျွန်မတို့ဟာ လျှူဂေဟာကဆိုတာ သိတာနဲ့ မလေးမစား မလုပ်ရဲတော့ဘူးလေ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

အိမ်ထိန်းကြီးက...

“ဒီလို မဟုတ်သေးဘူး သခင်မလေး”

လျှူမေက...

“ဘာကြောင့် မဟုတ်ရမှာလဲ၊ ကျွန်မတို့ကို အထင်သေးနေတဲ့ ဒုဂိုဏ်းချုပ်လူဖုံးတောင်မှာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနဲ့ တွေ့ရအောင် သွားစီစဉ်နေပြီ မဟုတ်လား”

အိမ်ထိန်းကြီးက...

“အဲဒါကိုက မဟုတ်သေးဘူးလို့ ကျုပ်ထင်မိတယ်”

သူမ မျက်မှောင်ကုတ်မိ၏။

“ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

အိမ်ထိန်းကြီး တည်ကြည်သော မျက်နှာဖြင့်...

၁၆၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“သခင်မလေး လမ်းမှာ ကျုပ်တို့ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ မသိလို့ ဌာနမှူးလွေတို့က ဟန့်တားခဲ့တာ သဘာဝကျပါတယ်။ အခု တော့ ဒုဂိုဏ်းချုပ်က သိသွားပါပြီ။ ကျုပ်တို့ကို လေးစားတယ်ဆိုရင် ဂိုဏ်းချုပ်ဆီကို ခေါ်သွားရမှာပေါ့”

သူမ တွေဝေသွား၏။

အနည်းငယ်စဉ်းစားပြီး...

“ဂိုဏ်းချုပ်က ဧည့်သည်နဲ့ တွေ့နေလို့ မအားမလပ်သေး တာကြောင့် ဖြစ်မှာပေါ့”

ဟု ပြော၏။ အိမ်ထိန်းကြီးက...

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ ကောင်းပါတယ်။ ဒီလို မဟုတ်ရင်တော့”

သူက ဌာနမှူးလွေကို လှမ်းခေါ်၏။

ဌာနမှူးလွေ ရောက်လာ၏။

အိမ်ထိန်းကြီးက...

“ဂိုဏ်းချုပ်ကို ကျုပ်တို့ထက် အလျင်စောပြီး လာတွေ့တဲ့ ဧည့်သည် ပြန်သွားပြီလား”

ဟု မေးလိုက်၏။ ဌာနမှူးလွေက...

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပြန်သွားပါပြီ”

“အတော်ကြာပြီလား”

“မကြာသေးပါဘူး၊ မိတ်ဆွေတို့ ဒုဂိုဏ်းချုပ်နဲ့ စကားပြော နေတဲ့ အချိန်မှာပဲ ပြန်သွားတာပါ”

အမုန်းနိဂုံး(ပ) ❖ ၁၆၁

အိမ်ထိန်းကြီး သက်ပြင်းချ၏။

လျှူမေက ပြုံး၍...

“ကဲ ကျွန်မ မပြောဘူးလား”

ဟု ပြောသည်။

ထိုအချိန်မှာ ဒုဂိုဏ်းချုပ်လုနဲ့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသည် ကို တွေ့မြင်ရ၏။

◆ ◆ ◆

ဒုဂိုဏ်းချုပ်လုနဲ့ ပြန်ရောက်ရှိလာ၏။

သူ၏အမူအရာသည် တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းကိစ္စ ကြောင့် မလုံမလဲ ဖြစ်နေသည်ဟု အိမ်ထိန်းကြီး တွေးမိသည်။ တစ်ခုခု မှားယွင်းနေပြီဟူသည့် သံသယစိတ်က ပိုကြီးထွား လာသည်။

ဒုဂိုဏ်းချုပ်ကို မြင်လျှင် သခင်မလေးလျှူမေ ဝမ်းသာမိ၏။

ထိုင်ရာမှ ထ၍...

“ကျွန်မတို့ ဂိုဏ်းချုပ်နဲ့ တွေ့ခွင့်ရပြီလားရှင်”

ဟု မေးလိုက်၏။ လုနဲ့က...

“ဂိုဏ်းချုပ်ဟာ သခင်မလေးတို့ကို တွေ့နိုင်ဦးမှာ မဟုတ် ဘူး”

၁၆၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဟု ပြောလေသည်။

“ဟင်”

သူမ အံ့သြမိ၏။

ကြားရသည့် စကားကို မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်မိသည်။

လူဖုံးကို စိုက်ကြည့်ပြီး...

“ဂိုဏ်းချုပ်က ကျွန်မတို့နဲ့ မတွေ့နိုင်သေးဘူး ဟုတ်လား”

လူဖုံးက...

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဂိုဏ်းချုပ်မှာ တခြားကိစ္စတွေ ရှိသေးလို့ပါ”

လျှူမေ မကျေမနပ် ဖြစ်သွား၏။

“ဪ ကျွန်မတို့ဟာ သူ့ရဲ့တခြားကိစ္စလေးလောက် တောင် တန်ဖိုးမထားတော့ဘူးလား”

အိမ်ထိန်းကြီးက...

“သခင်မလေး ကျုပ်တို့ သွားကြပါစို့”

အခြေအနေ မဟန်မှန်းသိ၍ ထိန်းသိမ်းသည့် သဘောဖြင့် ပြောခြင်း ဖြစ်သည်။

လျှူမေက...

“စိတ်ချ၊ ကျေးဇူးကန်းတဲ့ ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်းမှာ ကျွန်မ တစ် စက်ကလေးတောင် မနေချင်ပါဘူး”

အမုန်းနီဂုံး(ပ) ❖ ၁၆၃

သူမသည် ဒုဂိုဏ်းချုပ်အား စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ရှင်တို့ ဂိုဏ်းချုပ်ကို ပြောလိုက်ပါ၊ လူမှန်ရင် ကျေးဇူးသိ တတ်ကြတယ်၊ ကျေးဇူးကန်းတဲ့လူဟာ တိရစ္ဆာန်ထက် ဆိုးတယ်၊ ရှင်တို့ဂိုဏ်းကို ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ မကျေဘူး၊ တစ်နေ့ ဆုံးမပြမယ် ဆိုတာ မှတ်ထားပါ”

စကားဆုံးလျှင် ခြေသံပြင်းပြင်းနင်းကာ ထွက်သွား၏။

အိမ်ထိန်းကြီးကလည်း ပြေးလိုက်သွား၏။

ထိုစဉ်...

“ရပ်လိုက်”

ဌာနမှူးလွေက ဟန့်တားလိုက်သည်။

လျှူမေက ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်းအား စော်ကားမော်ကား ပြော သည်ကို မကျေမနပ် ဖြစ်သွားသည်။

လျှူမေက...

“ရှင် သေချင်ပြီ ထင်တယ်”

ဟု အော်ငေါက်လိုက်သည်။

ဒုဂိုဏ်းချုပ်က...

“ဌာနမှူးလွေ နောက်ဆုတ်လိုက်စမ်း”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ဌာနမှူးလွေက ချက်ချင်း နောက်ဆုတ်လိုက်သည်။

လူဖုံးက...

၁၆၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ဘယ်သူမှ အဟန့်အတား မလုပ်ဘဲ သူတို့သွားကြပါစေ”
ဟု အမိန့်ပေးလိုက်၏။

လှမ်းအိမ်နံ့သည် ဂိုဏ်းချုပ်၏အိမ်နံ့ကဲ့သို့ပင် အားလုံးက
နာခံကြသည်။ မည်သူမျှ ဟန့်တားခြင်း မပြုကြချေ။

သခင်မလေးလျှူမေနှင့် အိမ်ထိန်းကြီးတို့သည် ထိုက်ကျုံး
ဂိုဏ်းမှ ထွက်သွားကြလေသည်။

ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်းသည် အနောက်ဘက်တွင် ကျန်ခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။

လျှူမေနှင့် အိမ်ထိန်းကြီးတို့သည် ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်းအား
ကျောခိုင်းကာ ထွက်လာကြပြီ ဖြစ်သည်။

လျှူမေ ဒေါသထွက်နေသည်။

သူမ၏ခြေလှမ်းများ သွက်လက်လွန်းသဖြင့် အိမ်ထိန်းကြီး
ပင် မနည်းလိုက်သွားရသည်။

သို့ဖြင့်...

အတော်ဝေးဝေးသို့ ရောက်ရှိလာကြပြီး လမ်းဘေး၌ အနား
ယူရန် စေတနာရှင်များ ဆောက်ထားသော ဧရပ်တစ်ဆောင်ကို
တွေ့ရသောအခါ လျှူမေက ခေတ္တအနားယူလိုက်သည်။

သူမ အနားမယူ၍လည်း မဖြစ်ပါ။

အမုန်းနိဂုံး(ပ) ❖ ၁၆၅

“သခင်မလေး ဘယ်ကို သွားမလို့လဲ”

အိမ်ထိန်းကြီးက မေးလိုက်သည်။

သူမ ငိုငံနေသည်။

သူမသည် ဒေါသ ဖြစ်နေရာမှ ဝမ်းနည်းကြေကွဲလာသည်။

သူမ၏မျက်ဝန်းအစုံတွင် မျက်ရည်များ ဝဲလာသည်။

အိမ်ထိန်းကြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားသည်။

“သခင်မလေး ဘာမှ ဝမ်းနည်းမနေပါနဲ့၊ မတော်တဆ ဒီလို
ဖြစ်လာနိုင်တယ်ဆိုတာ သခင်ကြီးက ကျုပ်ကို ကြိုတင်ပြောပြခဲ့ပါ
တယ်”

“ဟင်”

လျှူမေ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွား၏။

အိမ်ထိန်းကြီးအား မယုံနိုင်စွာ ကြည့်ပြီး...

“ဗေဗေက ဒီလိုပဲ ပြောခဲ့တယ် ဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

အိမ်ထိန်းကြီးက...

“ဟုတ်ပါတယ် သခင်မလေး”

လျှူမေက...

“ကျွန်မတောင် မသိလိုက်ရပါလား”

အိမ်ထိန်းကြီးက...

“သခင်မလေး စိတ်မကောင်း ဖြစ်မှာစိုးလို့ တမင် အသိ

၁၆၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

မပေးဘဲ ကျုပ်ကို တိုးတိုးတိတ်တိတ် မှာလိုက်တာ”

လျှူမေက...

“ဖေဖေ မပြောရင်လဲ အိမ်ထိန်းကြီးက ကျွန်မကို ပြောသင့်တာပေါ့”

ဟု အပြစ်တင်လိုက်သည်။

အိမ်ထိန်းကြီးက...

“အခု ပြောပြနေပြီပဲ သခင်မလေးရယ်”

လျှူမေက မကျေမနပ်ဖြင့်...

“အခု ပြောပြလို့ ဘာအကြောင်းထူးတော့မှာလဲ”

အိမ်ထိန်းကြီးက လက်ကာပြလိုက်သည်။

“ထူးပါတယ် သခင်မလေးရယ်၊ ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်းကသာ

အကူအညီ မပေးဘူးဆိုရင် လူတစ်ယောက်ကို သွားရှာဖို့ သခင်ကြီးက ကျုပ်ကို မှာလိုက်ပါတယ်”

လျှူမေ မျက်မှောင်ကုပ်သွားပြီး...

“ကျွန်မတို့က ဘယ်သူ့ကို ရှာရမှာလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

အိမ်ထိန်းကြီးက...

“အညတရကို ရှာဖွေပြီး အကူအညီတောင်းရမယ်လို့ မှာခဲ့

ပါတယ် သခင်မလေး”

“အညတရ”

အမုန်းနိဂုံး(ပ) ❖ ၁၆၇

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကျွန်မ တစ်ခါမှလဲ မကြားဖူးဘူး”

လျှူမေက အံ့သြသော လေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

အိမ်ထိန်းကြီးက တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့်...

“သခင်မလေး မကြားဖူးပေမယ့် သိုင်းလောကသားမှန်ရင်

မကြားဖူးသူ မရှိသလောက်ပါပဲ”

ဟု ပြောလေသည်။

လျှူမေက...

“သူ့ကို လူတိုင်း သိကြတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် သခင်မလေး၊ အညတရကို လှည်းနေ လှေအောင် မြင်းစောင်းမကျွန်အောင် သိထားကြပါတယ်”

လျှူမေသည် အညတရအား မသိ၍ အိမ်ထိန်းကြီး ပြောသည့် စကားကို မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေ၏။

“ကျွန်မဟာ လျှူဂေဟာက သခင်မလေးတစ်ယောက်ပါ၊ သိုင်းလောကနဲ့ ပတ်သက်ဆက်နွယ်နေသူပါ။ သူက ဒီလောက်တောင် ကျော်ကြားနေရင် သူ့ကို မသိဘူး၊ မမြင်ဘူးပဲထားဦး၊ သူ့နာမည်ကိုတော့ ကြားဖူးသင့်တာပေါ့”

အိမ်ထိန်းကြီးက...

“ဒါကတော့ သူ့အကြောင်းကို လူတွေက မပြောကြလို့ တခြားချီးမွမ်းပြောဆိုခံရတဲ့ သိုင်းသမားကြီးတွေလို လူကို မသိလဲ

၁၆၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

နာမည်တော့ ကြားဖူးတဲ့ အဖြစ်မျိုး မဟုတ်တာပါ”

လျူမေက...

“သူ့ကို လူတိုင်း သိကြတယ် ဟုတ်လား၊ ဒါပေမယ့် သူ့
အကြောင်းကို ဘယ်သူကမှ မပြောကြဘူး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် သခင်မလေး”

“ထူးဆန်းလိုက်တာ ဘာကြောင့် မပြောကြတာလဲ”

အိမ်ထိန်းကြီးက...

“သူ့ကိုယ်တိုင်က ထင်ပေါ်ကျော်ကြားမှုကို မလိုလားပါဘူး၊
အေးချမ်းလွတ်လပ်စွာ နေလိုပါတယ်၊ ဒါကြောင့် သူ့ကို ချီးမွမ်းပြော
ဆိုခြင်း မပြုကြဖို့နဲ့ ဖြစ်နိုင်ရင် သူ့အကြောင်း ဘာမှ မပြောကြဖို့
သိုင်းလောကကို မေတ္တာရပ်ခံထားခဲ့လို့ပါ”

ဟု ရှင်းပြလေသည်။

လျူမေ နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်၏။

“တော်တော်ကြီးကျယ်တဲ့လူပဲ”

ဟု ဝေဖန်လိုက်သည်။ တစ်ဖန်...

“သူက မေတ္တာရပ်ခံတာကို သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးကလဲ
လက်ခံခဲ့ကြတယ် မဟုတ်လား”

အိမ်ထိန်းကြီးက...

“ဟုတ်တယ်၊ အားလုံးက လေးလေးစားစားပဲ လက်ခံခဲ့ကြ
ပါတယ်၊ ဘယ်သူကမှ အညတရ အကြောင်းကို မပြောကြလို့ သခင်မ

အမုန်းနီရုံး(ပ) ❖ ၁၆၉

လေး မသိနိုင်ခဲ့တာပါ”

လျူမေက မယုံချေ။

“ဒါ တကယ်ပဲလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

အိမ်ထိန်းကြီးက...

“သခင်မလေး မယုံရင် သိုင်းလောကသားတစ်ဦးကို သွား
မေးကြည့်ပါ၊ အညတရကို သိတယ်လို့ ချက်ချင်းပြောပြကြပါလိမ့်
မယ်”

လျူမေက...

“ဒါဆိုရင် အဲဒီ အညတရဆိုတဲ့လူဟာလဲ ဟန်ပုံမပေါ်သေး
ပါဘူး၊ သူ့ဆီကို သွားဖို့ ဖေဖေက ပြောခဲ့တယ် ဟုတ်လား”

အိမ်ထိန်းကြီးက...

“ဟုတ်ပါတယ် သခင်မလေး”

“ကျွန်မတို့ကို သူက အကူအညီတွေ ပေးနိုင်မတဲ့လား”

ယခုတိုင် လျူမေ၏အသံသည် အညတရဆိုသူ အပေါ်၌
လုံးဝ အယုံအကြည် မရှိသော လေသံမျိုး ဖြစ်နေပါသည်။

အိမ်ထိန်းကြီးက...

“ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်းချုပ်ဆီက အကူအညီမရရင် အညတရ
သိုင်းသမားဆီသွားဖို့ သခင်ကြီးက သေသေချာချာ မှာလိုက်ပါတယ်၊
သူကလွဲပြီး တခြား ဘယ်သူမှ အကူအညီပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့

လဲ ပြောပါတယ်”

လျှူမေက...

“အညတရ အကြောင်း ကျွန်မကို ပြောသင့်တာပေါ့”

အိမ်ထိန်းကြီးက...

“ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်းချုပ်က အကူအညီပေးလိမ့်မယ်လို့လဲ

သခင်ကြီးက ယုံကြည်ထားပုံရတယ်”

လျှူမေ ခံပြင်းနေသည်။

“ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်းကို ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ မကျေဘူး”

ဟု ကြုံးဝါးလိုက်သည်။

ထိုအခါ အိမ်ထိန်းကြီး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“သခင်မလေးရယ် ကျုပ်တို့ကို မကူညီတာ..”

သူ၏စကားမဆုံးမီ လျှူမေက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

“လူမှန်ရင် ကျေးဇူးတရားကို သိတတ်ရမှာပဲ၊ အခုတော့ ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်းချုပ်ဟာ ကျေးဇူးကန်းတဲ့ လူတစ်ဦး ဖြစ်နေပြီ၊ သူ့ကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး”

အိမ်ထိန်းကြီးက ဘာမှ မပြောဘဲ နေလိုက်၏။

အိမ်ထိန်းကြီးက...

“သခင်မလေး ကျုပ်တို့ ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်းကို အားကိုးလို့ မရ တော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် အညတရကို လိုက်ရှာကြရင် ကောင်းမယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

လျှူမေ ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“ကျွန်မတို့ လိုက်ရှာစရာ မလိုတော့ပါဘူး”

“ဟင် ဘယ်လိုလဲ သခင်မလေး”

“ကျွန်မက ဘယ်သူ့ကိုမှ အားမကိုးတော့ဘဲ ကိုယ့်ဘာသာ ဖြေရှင်းသွားမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါ”

“သခင်မလေး”

အိမ်ထိန်းကြီးက လွှတ်ခနဲအော်လိုက်၏။

လျှူမေက...

“ဖြစ်ပျက်သမျှကို ကျွန်မတို့ ရင်ဆိုင်ကြတာပေါ့၊ အိမ်ပြန်ကြ မယ်”

အိမ်ထိန်းကြီးက ခေါင်းခါလိုက်၏။

“မဖြစ်ဘူး၊ အိမ်ပြန်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ ကျုပ်တို့ သခင်ကြီးကို ကူညီနိုင်အောင် ကြိုးစားရမယ်၊ အညတရကို လိုက်ရှာရမှာပဲ”

“အိမ်ထိန်းကြီး သွားရှာချင်ရှာပေါ့၊ ကျွန်မကတော့ အိမ်ပြန် ပြီး မတရားလုပ်ခဲ့တဲ့ လူတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရလိမ့်မယ်”

“သခင်မလေး”

“သူတစ်ပါးဆီက အကူအညီရဖို့ ဒူးထောက်တောင်းပန်ရ မယ့် အဖြစ်မျိုးကို ကျွန်မ ဘယ်နည်းနဲ့မှ လက်ခံနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ လျှူဂေဟာက လူတွေဟာ အသက်စွန့်ရင်သာ စွန့်မယ်၊ ဂုဏ်သိက္ခာ ကို ဘယ်တော့မှ အထိခိုက်ခံကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

၁၇၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

အိမ်ထိန်းကြီး သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“လျှူဂေဟာက လူတွေ အသက်စွန့်ခဲ့ကြပြီးပါပြီ။ သခင်မလေး ဒီလိုစွန့်စားတဲ့ လုပ်ရပ်တွေ တော်သင့်ပါပြီ။ ကျုပ်တို့မှာ နောက်ထပ် စွန့်စရာ အသက်ဘယ်နှစ်ချောင်း ကျန်သေးလို့လဲ”

လျှူမေ ကျောခိုင်းထား၏။

အိမ်ထိန်းကြီးက...

“ကျုပ်အသက်သေရမှာ ကြောက်လို့ ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်အသက်ကို ဆယ်ခါပြန် သေရတယ်။ ဒါပေမယ့် သခင်ကြီး စေခိုင်းတဲ့အတိုင်း ဖြစ်အောင် မလုပ်နိုင်ဘူးဆိုရင် ကျုပ်တို့အသက်စွန့်ရတာ အဓိပ္ပါယ်မဲ့ ဖြစ်သွားမှာပေါ့”

လျှူမေ ချက်ချင်း လှည့်ကြည့်၏။

အိမ်ထိန်းကြီးက ဆက်ပြောသည်။

“သခင်ကြီးဟာ ဘယ်လို အခြေအနေနဲ့ ကြုံတွေ့နေရတယ်ဆိုတာ သခင်မလေး သိပါတယ်။ ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာလဲ သိပါတယ်။ သခင်ကြီးက သခင်မလေးကို ဘယ်လောက် ယုံကြည်အားကိုးတယ်ဆိုတာ ပြောစရာတောင် မလိုဘူး”

သူမ ငိုငွေ့သွား၏။ အိမ်ထိန်းကြီးက...

“ကျုပ်ရဲ့သဘောက တရားမျှတမှုကို ကိုယ်စားပြုတဲ့ လူတွေကို အကူအညီတောင်းရတာ ခူးထောက်တာလို့ မထင်ဘူး။ မတရားလုပ်သမျှ ခေါင်းငုံ့ခံရပြီး နာမည်ပျက် ဂုဏ်သိက္ခာကျရမှာ ထက်

အမုန်းနိဂုံး(ပ) ❖ ၁၇၃

စာရင် လူတော်တွေကို အကူအညီတောင်းမှ သခင်ကြီးရဲ့ အဖြစ်မှန်ကို ဖော်ထုတ်နိုင်မယ့် နည်းလမ်း ဘယ်ဟာကို ရွေးမလဲ”

သူမ ခန္ဓာကိုယ် တုန်လာ၏။

“ကျွန်မ..”

အိမ်ထိန်းကြီးက...

“ကျုပ်တို့ဟာ သခင်ကြီးအတွက် အသက်ရှင်နေတာပါ။ လျှူဂေဟာကို ကာကွယ်ဖို့ ကျုပ်တို့ ဘာမဆို လုပ်ရမှာပါပဲ”

သူမ စိတ်လျှော့လိုက်၏။

“ကောင်းပါပြီ။ ကျွန်မ သဘောပေါက်ပါပြီ။ ဒါပေမယ့်..”

“ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လဲ သခင်မလေး”

“တစ်နေ့ကျရင် ကျွန်မ ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်းကို ဆုံးမမယ်။ ဒါကိုတော့ အိမ်ထိန်းကြီး ခွင့်ပြုရမယ်”

သူခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“စိတ်ချပါ။ ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်းချုပ်ရဲ့ အသက်ကို သခင်ကြီးက ကယ်ခွဲဖူးပါတယ်။ အခုကျတော့ သခင်ကြီးရဲ့ အခက်အခဲကို မသိချင်ဟန်ဆောင်နေတာ။ သူ့လိုလူစားမျိုးကို မဆုံးမရင် ဘယ်လိုလူကို ဆုံးမရမှာလဲ”

သူမ ကျေနပ်သွား၏။

မျက်နှာပြုံးယောင်သန်းလာ၏။

အိမ်ထိန်းကြီးက...

၁၇၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ကျုပ်တို့ မကြာခင်တောင် ဆုံးမရမှာပါ”

ဟု ပြောလေသည်။ သူမက...

“အိမ်ထိန်းကြီး ဆိုလိုတာက”

“ကျုပ်တို့ ရောက်လာတာကို သိပေမယ့် ဘာကိစ္စလဲဆိုတာ

ကျုပ်တို့ မပြောရသေးဘူး၊ ဒါတောင်မှ သူက လက်ခံတွေ့ဆုံခြင်း

မပြုဘဲ နေခဲ့တယ်၊ ကျုပ်တို့ ကိစ္စကို သိနေသလိုပဲ”

သူမက...

“သူ ဘယ်လိုလုပ် သိမှာလဲ”

အိမ်ထိန်းကြီးက...

“ရှင်းပါတယ်၊ ခုကိစ္စ သူသိရင် သခင်ကြီးဘက်က ရပ်တည်

မလား၊ ရန်သူဘက်က ရပ်တည်မလား၊ ဒီနှစ်ခုပဲ ရှိတယ်၊ သူက

ကျုပ်တို့ လျှူဂေဟာက လူတွေဆိုတာ သိတာတောင်မှ မတွေ့ဘူး

ဆိုတော့ သခင်ကြီးဘက်က ရပ်တည်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ထင်ရှား

နေပါပြီ”

“ဪ သူက ဖေဖေရဲ့ ရန်သူဘက်က ရပ်တည်မယ်ဆိုပါ

တော့လေ”

“ဒါကြောင့်လဲ ကျုပ်တို့ကို အတွေ့မခံတာ ထင်ရှားတယ်”

“တောက်”

သူမ ဒေါသတကြီး တက်ခေါက်လိုက်၏။

အိမ်ထိန်းကြီးက ဆက်ပြောသည်။

အမုန်းနိဂုံး(ပ) ❖ ၁၇၅

“ကျုပ်တွေတာမှန်ရင် ဒီနေရာမှာ မနေသင့်တော့ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူက ကျုပ်တို့ကို ဒီအတိုင်း လွှတ်ပေးမယ်လို့ ထင်လား”

သူမ မျက်နှာပျက်သွား၏။ ထိုစဉ်မှာပင်...

“ဟူး...ဟူး...ဟူး”

အဝတ်အစား လေတိုးသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

လျှူမေနှင့် အိမ်ထိန်းကြီးတို့ ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်လိုက်၏။

ထိုအခါ အနက်ရောင်ဝတ်၍ မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားသူ တစ်

စု ရောက်ရှိလာသည်ကို တွေ့ရသည်။

ရန်ပြုမည့်သူများ ရောက်လာပြီ ဖြစ်သည်။

လျှူမေ အံတင်းတင်း ကြိတ်လိုက်သည်။

“အိမ်ထိန်းကြီး တစ်ယောက်မှ မလွှတ်စေနဲ့နော်”

ဟု ပြော၏။ အိမ်ထိန်းကြီးက...

“စိတ်ချပါ၊ သူတို့ကို ကျုပ်တစ်ဦးတည်း တာဝန်ယူပါမယ်”

“သခင်မလေး သွားနှင့်ပါ”

“ဟင် ကျွန်မထွက်သွားရမယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အချိန်ကြာရင် သခင်ကြီးကို ကယ်ဖို့

၁၇၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

နောက်ကျနေလိမ့်မယ်၊ သူတို့နဲ့ အချိန်ဖြုန်းမနေသင့်ဘူး”

သူမ ခေါင်းခါ၏။

“ဒီလိုတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“သခင်မလေး”

“သွားရင်လဲ နှစ်ယောက်စလုံး သွားမယ်၊ ရင်ဆိုင်ရင်လဲ နှစ်ယောက်လုံး ရင်ဆိုင်ကြမယ်”

သူမ ပြတ်သားစွာ ပြောလိုက်၏။

အိမ်ထိန်းကြီး အကြပ်ရိုက်သွား၏။

ထိုစဉ်မှာပင်...

“တစ်ယောက်မှ မလွတ်စေနဲ့”

အမိန့်ပေးသံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားရသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်လူတို့ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်ကြပြီး...

“ယား”

ညာသံပေး၍ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လာ၏။

သူတို့ ထွက်သွားဖို့ အချိန်မရတော့ပါ။

သူတို့သည် ဓားဆွဲထုတ်ကာ ပြန်လည်ခုခံတိုက်ခိုက်ကြ

သည်။ ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲ ဖြစ်လာသည်။

ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်မိသည်နှင့်...

“ဝုန်း”

“အား”

အမုန်းနိဂုံး(ပ) ❖ ၁၇၇

“အမယ်လေး”

“သေပါပြီဗျ”

စူးရှသည့် အော်ဟစ်သံများ တစ်ခဲနက် ထွက်ပေါ်လာ၏။

ထိုလူတို့ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရ၍ နောက်ဆုတ်သွားကြရသည်။

လျူမေ ကျေနပ်သွားသည်။

“ဘယ်လိုလဲ နင်တို့သတ္တိမရှိကြတော့ဘူးလား”

ဟု ခန့်လိုက်လေသည်။

အိမ်ထိန်းကြီးကမူ...

“သခင်မလေး ကျုပ်တို့ ထွက်သွားဖို့ အချိန်တန်ပါပြီ”

ဟု တီးတိုးသတ်ပေးလိုက်သည်။

အသာစီးရနေသဖြင့် သူမ နောက်ဆုတ်ဖို့ မစဉ်းစားပါ။

“အိမ်ထိန်းကြီး၊ ကျွန်မတို့ကို ဒုက္ခပေးချင်တာ ဘယ်သူတွေလဲ သိရအောင် မျက်နှာဖုံးစွပ်တွေကို ချွတ်ကြည့်မယ်”

ဟု ပြောလေသည်။

အိမ်ထိန်းကြီးက...

“သခင်မလေး အချိန်ရှိတုန်း မြန်မြန်သွားမှ ဖြစ်မယ်”

ထိုအချိန်မှာပင်...

“ဟား...ဟား...ဟား”

ရယ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

လူတစ်ယောက် ရှေ့တိုး၍ ထွက်လာ၏။

၁၇၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ထိုလူသည်လည်း အနက်ရောင်ဝတ်၍ ခေါင်းစွပ်နက်စွပ်
ထားသဖြင့် မည်သူမှန်း မသိရချေ။

သို့သော်...

ထိုလူ၏လှုပ်ရှားမှုကို ကြည့်ရုံဖြင့် ထိပ်တန်းသိုင်းသမား
တစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း အိမ်ထိန်းကြီး ရိပ်မိလေသည်။

“သခင်မလေး သတိထားပါ”

ဟု တီးတိုးသတိပေး၍ ရှေ့သို့ ထွက်၍ ထိုလူနှင့် ရင်ဆိုင်
လိုက်သည်။ ထိုလူက...

“လျှူဂေဟာက အိမ်ထိန်းကြီးရဲ့ သိုင်းပညာကို ကျုပ်လေ့
လာချင်နေတာ ကြာပါပြီ၊ ဒီကနေ့မှပဲ အခွင့်အရေးကြိုတော့တယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

အိမ်ထိန်း အံ့သြသွားသည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ မင်းက လေ့လာချင်တယ်ဆိုရင် ကြည့်
ထားပါ”

စကားဆုံးလျှင် လက်ဝါးနှစ်ဖက်၌ အတွင်းအားစုစည်း၍
စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

ထိုလူကလည်း လက်နှစ်ဖက်ကိုပင် အသုံးပြု၍ ပြန်တိုက်
၏။

သူတို့ လှုပ်ရှားတိုက်ခိုက်သည်နှင့် လေတိုးသံတို့သည် မြည်
ဟီးထွက်ပေါ်လာ၏။

အမုန်းနီရုံး(ပ) ❖ ၁၇၉

အဝတ်တို့ တဖျပ်ဖျပ် လူးလွန်သွားသည်။

ဖုန်များ၊ သဲများ ပလူယုံနေသည်။

လျှူမေက ကပ္ပာကယာ နောက်ဆုတ်လိုက်၏။

အနက်ရောင်ဝတ်လူတို့က သူမကို အလွတ်မပေးဘဲ ပြေး
ဝင်လာပြန်၏။

◆ ◆ ◆

ရန်သူမှာ လူသုံးဆယ်ခန့် ရှိ၏။

လက်နက်ကိုယ်စီ ကိုင်ဆောင်ကြသလို သိုင်းပညာ ထက်
မြက်သူများလည်း ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် လျှူမေနှင့် အိမ်ထိန်းကြီးတို့မှာ အကြောက်
အကန့် ရင်ဆိုင်နေရသည်။

ယခုတစ်ကြိမ်...

ထိုလူများသည် လျှူမေကို အထင်သေး၍ မရမှန်း သဘော
ပေါက်ကြသဖြင့် တကြိမ်၊ ဝင်တိုက်ကြခြင်း မဟုတ်ဘဲ ခပ်ခွာခွာ
တိုက်ခိုက်ကြ၏။

အခွင့်ရလျှင် ရသလို လက်နက်ပုန်းတို့လည်း အသုံးပြု၏။

ထိုလူတို့က အကပ်မခံသဖြင့် လျှူမေ အခက်ကြုံရသည်။

ရှေ့မှ ရန်သူကို တိုက်လျှင် ထိုလူ နောက်ဆုတ်ပြီး နောက်

ကျောမှလှူက အလစ်တိုက်ခိုက်လာ၏။

သူမ ချာခနဲလှည့်၍ ထိုလူကို တိုက်သည့်အခါ ထိုလူက နောက်ဆုတ်ပြီး ဝဲယာတစ်ဖက်စီမှ လူတို့က ဝင်လာပြန်၏။

ထိုလူတို့၏ နည်းပရိယာယ်မှာ အသုံးဝင်နေပြီး သူမ အခက်ကြုံလာရသည်။

လေးဖက်လေးတန်မှ ဝိုင်းရံထားသော ရန်သူများကို ခုခံ တိုက်ခိုက်ခြင်း၊ တဝီဝီပစ်လွှင့်လာသည့် လက်နက်ပုန်းများကို ရှောင် ရင်း အချိန်ကြာသည်နှင့်အမျှ မောဟိုက်လာလေသည်။

သူမက အခက်ကြုံနေသဖြင့် အကူအညီရလိုရငြား အိမ် ထိန်းကြီးကို လှမ်းကြည့်မိသည်။

အိမ်ထိန်းကြီးသည်လည်း သူမကဲ့သို့ပင် အခက်ကြုံနေ သည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ဝတ်စုံနက်သုံးယောက်သည် အိမ်ထိန်းကြီးကို ရှေ့နောက် ညှပ်၍ တိုက်ခိုက်နေ၏။

ရှေ့က တစ်ယောက်၊ နောက်က နှစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

နောက်က ဓားကိုယ်စီ ကိုင်ထား၏။

ရှေ့က သူနှင့် လက်ဝါးချင်း ယှဉ်ပြိုင်နေခြင်း ဖြစ်၏။

သူ့အနေနှင့် ထိုလူများကို လွတ်လပ်စွာ ယှဉ်ပြိုင် မရလေ

အောင် နောက်က လူတို့က အနှောင့်အယှက်ပေးနေ၍ ဖြစ်၏။

သူတို့၏တိုက်ခိုက်မှုသည် အိမ်ထိန်းကြီး၏တိုက်ကွက် ပျက်

ပြားစေရန်သာ ရည်ရွယ်နေသည်။

ထိုလူတို့သည် ပရမ်းပတာ တိုက်ခြင်း မဟုတ်ဘဲ အကွက် ကျကျ အချိတ်အဆက်မိမိ တိုက်နေ၍ စည်းစနစ်တကျ ရှိလှသဖြင့် ဂိုဏ်းအဖွဲ့တစ်ခုခုမှ သိုင်းသမားများ ဖြစ်သည်မှာ ထင်ရှားပါသည်။

လျူမေ ဒေါသထွက်မိ၏။

“ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်းရဲ့အကြံ ဒါအကုန်ပဲလား”

ဟု အော်ပြောလေသည်။

ထိုလူများကို အမှုမထားဘဲ အနိုင်ရရေးသာ ဦးတည်၍ တိုက်ခိုက်နေကြ၏။

သို့ဖြင့် အချိန်များ ကုန်ဆုံးသွားသလို အိမ်ထိန်းကြီးနှင့် လျူမေတို့မှာ ပို၍ပို၍ အကျပ်ရိုက်လာကြလေသည်။

တိုက်ပွဲသည် တစ်စထက်တစ်စ ပြင်းထန်လာ၏။

သခင်မလေးလျူမေ မကျေမနပ် ဖြစ်လာသည်။

သူမတို့ကို ဝိုင်းရံကြသူများမှာ ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်းမှ လူများ ဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်၍ ဒေါသထွက်ကာ ပို၍ တိုက်ခိုက်၏။

သူမသည် အနက်ရောင်ဝတ်သူတစ်ယောက်ကို တိုက်ခိုက် ၍ ထိုလူ၏ဓားကို လုယူပြီး ပြန်လည်ဝှေ့ယမ်းလိုက်သလို သူမ၏ လက်နက်ပုန်းတို့ကိုလည်း ထုတ်ယူ၍ ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်၏။

ဝင်းလက်တောက်ပသည့် ဓားရောင်များ ထွက်လာ၏။

လက်နက်ပုန်းများလည်း တရစပ် ပစ်လွှင့်သွား၏။

၁၈၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

မရှေးမနှောင်းမှာပင်...

“ဝုန်း”

“အား”

“အမယ်လေး”

“သေပါပြီဗျ”

စူးရှသည့် အော်ဟစ်သံများ တစ်ခဲနက် ထွက်ပေါ်လာသည်။ အနက်ရောင်ဝတ်တို့ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လဲကျသွားကြ၏။

လျှူမေ ဝမ်းသာမိ၏။

“ရှင်တို့ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ”

ဟု ကြိုးဝါးလိုက်၏။

ထိုစဉ်မှာပင်...

“ဝုန်း”

လူရိပ်တစ်ခုသည် ရိပ်ခနဲ ခုန်ဝင်လာပြီး သူမကို ခြေဖြင့် ကန်ကျောက်လိုက်၏။

မမျှော်လင့်ဘဲ ခံလိုက်ရသဖြင့် သူမ မရှောင်နိုင်တော့ပါ။

သူမ၏ဝဲဘက်ပခုံး၌ အကန်ခံရပြီး အဝေးသို့ လွင့်သွားလေသည်။

အိမ်ထိန်းကြီးသည် ရန်သူနှင့် ရင်ဆိုင်နေရာမှ လျှူမေ ခံလိုက်ရသည်ကို တွေ့၍ ထိတ်လန့်သွားကာ...

အမုန်းနိဂုံး(ပ) ❖ ၁၈၃

“သခင်မလေး”

ဟု အော်မိ၏။

ချက်ချင်းပင် သူမထံ ပြေးသွားရန် ကြိုးစားလိုက်၏။

ထိုအခါ...

“မပြေးနဲ့”

အနက်ရောင်ဝတ်သုံးယောက်က ညှပ်ပူးညှပ်ပိတ် တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

သူမအတွက် စိတ်ပူနေသည့် အိမ်ထိန်းကြီးလည်း အလောတကြီး ဖြစ်နေ၍ ဒဏ်ရာရရှိလေသည်။

“ဝုန်း”

“အား”

သူတို့နှစ်ယောက် ခံလိုက်ကြရပြီ ဖြစ်သည်။

“မလှုပ်နဲ့”

ထိုလူတို့က သူမတို့ကို ဓားဖြင့်ချိန်၍ ဖမ်းလိုက်ကြ၏။

သူမ ဒေါသထွက်သွား၏။

“လူယုတ်မာတွေ၊ ရှင်တို့ကို ကြောက်နေရမှာလား”

ဟု အော်ဟစ်၍ ခုန်ထလိုက်၏။

သူမသည် အသက်ကိုပင် ပဓာနမထားဘဲ ရန်သူများနှင့် သူသေကိုယ်သေ တိုက်ခိုက်ရန် ကြိုးစား၏။

ထိုစဉ်မှာပင်...

၁၈၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ဟူး...ဟူး”

လူရိပ်တစ်ခုသည် လျှပ်တစ်ပြက် ခုန်ဝင်လာ၍ အနက်
ရောင် ဝတ်ထားသူတို့ကို တိုက်ခိုက်လိုက်တော့သည်။

◆ ◆ ◆

အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူများသည် လျှူမေနှင့် အိမ်ထိန်း
ကြီးတို့ကို လူအင်အားသုံး၍ အနိုင်ယူကြ၏။

သူက ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ရန် ဟန်ပြင်စဉ်မှာပင် လူရိပ်တစ်ခု
ရောက်ရှိလာပြီး တိုက်ခိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

“ဝုန်း”

“အား”

“အမယ်လေး”

“သေပါပြီဗျ”

ကျယ်လောင်သော အသံများ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ထိုလူများ ဖရိုဖရဲ လဲကျသွားကြသည်။

“ဟင်”

ခေါင်းဆောင်သည် ကြားဝင်လာသူကို မကျေမနပ်ဖြင့်

ကြည့်လိုက်ပြီး...

“မင်း ဘယ်သူလဲ၊ ဘာကြောင့် ကိုယ်နဲ့မဆိုင်တဲ့ ကိစ္စထဲ

အမုန်းနိဂုံး(ပ) ❖ ၁၈၅

ဝင်ပါရတာလဲ”

ဟု အော်ငေါက်လိုက်၏။

ထိုလူမှာ အဖြူရောင်ဝတ်၍ ခေါင်းစွပ်အဖြူစွပ်ထားသူ ဖြစ်
သည်။ အနက်ရောင်ဝတ်သူတို့နှင့် ဆန့်ကျင်ဖက် ဖြစ်၏။

ထိုလူသည် အနက်ရောင်ဝတ်သူတို့ကို လုံးဝဂရုမစိုက်ဘဲ လျှူ
မေတို့ထံ ချဉ်းကပ်သွားပြီး...

“သခင်မလေးတို့ မြန်မြန်ထွက်သွားကြပါ၊ သူတို့ကို ကျုပ်
ဟန်တားထားလိုက်ပါမယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

လျှူမေနှင့် အိမ်ထိန်းကြီးတို့ ကြောင်နေကြသည်။

ထိုလူကို တအံ့တသြ ကြည့်မိသည်။

ဝတ်စုံနက်များလည်း မတိုက်ခိုက်ဘဲ နောက်ဆုတ်မိ၏။

သူမသည် ထိုလူ၏အသံကို ကြားသွားသည်ဟု ထင်မှတ်

နေစဉ်မှာပင်...

“သခင်မလေး မြန်မြန်သွားပါ”

ဝတ်စုံဖြူ တိုက်တွန်းလာ၏။ ထိုအချိန်မှာပင်...

“တိုက်ကြစမ်း”

အမိန့်ပေးသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

နောက်ဆုတ်သွားသည့် ဝတ်စုံနက်များသည် ပြန်လည်ရှေ့

တိုးလာပြီး...

၁၈၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ယား”

ညာသံပေး၍ တိုက်ခိုက်ကြ၏။

ဝတ်စုံဖြူက...

“နောက်ဆုတ်လိုက်ကြစမ်း”

ဟု အော်ငေါက်ကာ ဟန့်တားတိုက်ခိုက်၏။

လျှူမေနှင့် အိမ်ထိန်းကြီးသည် လူးလိမ့်ခန့်ထပြီး ရန်သူနှင့် ရင်ဆိုင်ကြသည်။ ပြင်းထန်သောတိုက်ပွဲ ဖြစ်ပေါ်လာပြန်သည်။

“ဝုန်း”

“အား”

“အမယ်လေး”

“သေပါပြီဗျ”

အော်သံများ ပေါ်လာပြန်သည်။

ဝတ်စုံဖြူ၊ လျှူမေနှင့် အိမ်ထိန်းကြီးသည် တက်ညီလက်ညီ တိုက်ကြသဖြင့် အနက်ရောင်ဝတ်များ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်ကြလေတော့ သည်။

ထို့အတူ...

လျှူမေနှင့် အိမ်ထိန်းကြီးလည်း ဒဏ်ရာများ ရရှိသွားသည်။

မည်သို့ဆိုစေ...

အနက်ရောင်ဝတ်များမှာ အင်အားကောင်း၍ နောက်ထပ် တိုက်ပွဲဆင်ရဦးမည် ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားနေသည်။

အမုန်းနီဝုံး(ပ) ❖ ၁၈၇

ထိုအချိန်မှာပင်...

“ဖောက်.. ခွီး..”

မီးကျည်တစ်ခုသည် ကောင်းကင်ပေါ် ထိုးတတ်လာသည် ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

အနီရောင်မီးခိုးငွေ့တန်းကို အဝေးမှပင် တွေ့ရလေ၏။

အနက်ရောင်ဝတ်များ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်သွားကြ၏။

ခေါင်းဆောင်က...

“ဝိုင်းထားကြဟေ့၊ တို့မိတ်ဆွေတွေ မကြာခင် ရောက်လာ တော့မယ်၊ သူတို့ ပြေးမလွတ်နိုင်တော့ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ဝတ်စုံဖြူ လန့်သွားသည်။

“သခင်မလေး မြန်မြန်ပြေးပါ”

အော်ပြောရင်း ညာသံပေး၍ ပြေးဝင်လာသည့် အနက် ရောင်များကို ဟန့်တားလိုက်၏။

အခြေအနေကား ပိုပြီးရှုပ်လာပြီ ဖြစ်သည်။

နောက်ထပ် လူများ ရောက်လာကြတော့မည် ဖြစ်သည်။

လျှူမေနှင့် အိမ်ထိန်းကြီး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။ အိမ်ထိန်းကြီးက...

“သခင်မလေး ကျုပ်တို့ သွားကြရင်ကောင်းမယ်”

ဟု ပြောသည်။

၁၈၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သူမက...

“ကျွန်မတို့ သွားကြမယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ကျွန်မ..”

“ကျုပ်တို့ ဒီမှာ နေလို့ရော ဘာများ အကြောင်းထူးမှာလဲ၊

အန္တရာယ် ဖြစ်ဖို့ပဲရှိတယ်”

ထိုစဉ်...

“သခင်မလေး မြန်မြန်သွားပါ”

ဝတ်စုံဖြူ အော်ပြောလေသည်။

“လာပါ သခင်မလေး”

အိမ်ထိန်းကြီးသည် လျှူမေ၏လက်ကို ဆွဲ၍ ပြေးသွားလေ

၏။

လျှူမေနှင့် အိမ်ထိန်းကြီးတို့ ရှောင်ထွက်သွားကြပြီ ဖြစ်၏။

ဝတ်စုံဖြူ ကျေနပ်မိသည်။

အနက်ရောင်ခေါင်းဆောင်က ရှေ့လှမ်းထွက်သည်။

ထိုလူသည် ဝတ်စုံဖြူအား မကျေမနပ်ကြည့်ပြီး...

“ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်ဘဲ ဝင်မရှုပ်ပါနဲ့ လမ်းဖယ်လိုက်ပါ”

အမုန်းနိဂုံး(ပ) ❖ ၁၈၉

ဟု ပြောလေသည်။ ဝတ်စုံဖြူက...

“ဒုဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဘာကြောင့် မတရားလုပ်ချင်တာလဲဗျ”

ဟု ပြော၏။

ခေါင်းဆောင် လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်မိသည်။

“မင်း...မင်း”

ဝတ်စုံဖြူက...

“ဒုဂိုဏ်းချုပ် ပြန်ကြပါတော့”

“ကျုပ်ကို ဟန့်တားလို့ ရမယ်ထင်သလား”

ခေါင်းဆောင်သည် ကြိုးဝါးပြီး ဝတ်စုံဖြူထံ ဝင်ရောက်တိုက်
ခိုက်သည်။ ဝတ်စုံဖြူကလည်း ပြန်၍ တိုက်ခိုက်သည်။

နှစ်ယောက်သား ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်မိသည်နှင့်...

“ဝုန်း”

ခေါင်းဆောင် ဒဏ်ဒဏ်ဖြင့် နောက်ဆုတ်ရသည်။

သူ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

ဝတ်စုံဖြူကို ကြည့်ရင်း...

“မင်း...မင်း...သခင်မလေး”

ဝတ်စုံဖြူ ကပျာကာ နောက်ဆုတ်လိုက်၏။

လျှူမေနှင့် အိမ်ထိန်းကြီးတို့ လွတ်လပ်စွာ ထွက်ခွာသွားပြီ
ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရလျှင် ရှည်ဝေးစွာ စဉ်းစားမနေဘဲ ရှောင်ထွက်
သွားသည်။

၁၉၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဝတ်စုံနက်တို့သည် လျူမေတို့ကို မဖမ်းနိုင်၊ ဝတ်စုံဖြူကို
လည်း မဖမ်းနိုင်၍ မကျေမနပ် ဖြစ်မိသည်။

ခေါင်းဆောင်က...

“တောက် အသုံးမကျတဲ့ကောင်တွေ”

ဒေါသတကြီး တက်ခေါက်၍ ငယ်သားများကို အော်ငေါက်
လိုက်သည်။ ထို့နောက် မျက်နှာဖုံးကို ချွတ်လိုက်၏။

ထိုအခါ ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်း၏ ဒုဂိုဏ်းချုပ် လုဖုံး ဖြစ်ကြောင်း
ပေါ်လွင်လာ၏။

လုဖုံး မျက်နှာဖုံး ချွတ်လိုက်မှ ငယ်သားတို့လည်း ချွတ်လိုက်
ကြသည်။ ထိုလူများမှာ ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်းသားတို့ ဖြစ်ကြပါသည်။

သူတို့သည် လျူမေနှင့် အိမ်ထိန်းကြီးတို့အား အဘယ်
ကြောင့် ရန်ပြုခဲ့သနည်း။ အဘယ်ကြောင့် လိုက်ဖမ်းခဲ့ကြသနည်း။
ထိုစဉ်...

“ဟူး...ဟူး...ဟူး”

အဝတ်အစား လေတိုးသံများ ထွက်လာ၏။

အပြာရောင်ဝတ်သူတစ်ဦး ရိပ်ခနဲ ရောက်လာသည်။

ထိုလူမှာ လျူမေ၏ကိုယ်ရံတော် ရှောင်ဖုံးကို သုတ်သင်ပစ်

ခဲ့သည့် မျက်လုံးနီနှင့်လူ ဖြစ်သည်။

ထိုလူသည် လုဖုံးကို ကြည့်လိုက်ပြီး...

“သူတို့ လွတ်သွားကြပြီ မဟုတ်လား”

အမုန်းနိဂုံး(ပ) ❖ ၁၉၁

ဟု မေး၏။ လုဖုံးက...

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာကြောင့် သူတို့ကို မတားတာလဲ”

“တားနေတာပဲဗျ”

“တောက်”

ထိုလူ မကျေမနပ်ဖြင့် တက်ခေါက်၏။

“တော်တော်အသုံးမကျတဲ့ လူတွေ”

ဟု အထင်သေးစွာ ပြောလေသည်။

ထို့နောက် လုဖုံးတို့ကို ဂရုမစိုက်တော့ဘဲ လျူမေတို့ ပြေး
သွားရာသို့ လိုက်သွားလေ၏။

လုဖုံး မကျေမနပ် ဖြစ်မိသည်။

သို့သော် မျက်လုံးနီနှင့်လူမှာ ကြောက်စရာကောင်းသူ
ဖြစ်သည်ကို နားလည်၍ မပြောခဲ့ချေ။

ငယ်သားများကို ဝေကြည့်ပြီး...

“ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်းကို ပြန်ကြမယ်”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

◆ ◆ ◆

၁၉၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်း...။

ရုတ်တရက်ကြည့်လျှင် အေးချမ်းသာယာ၍ တည်ငြိမ်မှု ရှိသည်ဟု ထင်ရသည့် နာမည်ကျော်ထိုက်ကျုံးမှာ အတွင်းလိုက်၍ မငြိမ်မသက် ဖြစ်လျက်ရှိသည်။

သီးသန့်အဆောင်အတွင်း၌ လက်နှစ်ဖက် နောက်ပစ်၍ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်၍ ဂဏာမငြိမ် ဖြစ်နေသည်။

ထိုစဉ် အစောင့်တစ်ဦး ဝင်လာကာ လိဂ္ဂစင်းကို ဦးညွှတ်လိုက်သည်။ လိဂ္ဂစင်းက...

“ဘာသတင်းထူးလဲ မြန်မြန်ပြောစမ်း”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။ အစောင့်က...

“ဒုဂိုဏ်းချုပ် ပြန်ရောက်လာပါပြီ ခင်ဗျာ”

ဟု အစီအရင်ခံလိုက်လေသည်။

လိဂ္ဂစင်းက လက်ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်လေသည်။

“မြန်မြန်လွှတ်လိုက်စမ်း”

“ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျာ”

အစောင့် ပြေးထွက်သွားပြီး မရှေးမနှောင်းမှာပင် ဒုဂိုဏ်း

ချုပ်လုဖုံးက အခန်းထဲသို့ ဝင်လာလေသည်။

လုဖုံးသည် လိဂ္ဂစင်းကို ဦးညွှတ်ဂရုပြုလိုက်သည်။

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို ဂရုပြုပါတယ် ခင်ဗျာ”

လိဂ္ဂစင်းက...

အမုန်းနိဂုံး(ပ) ❖ ၁၉၃

“ဒါတွေ အသာထား၊ အခြေအနေ ဘယ်လို ရှိသလဲဆိုတာ ပြောစမ်းပါ”

ဟု အလောတကြီး မေးလေသည်။ လုဖုံးက မဝံ့မရဲဖြင့်...

“လျှူဂေဟာက သခင်မလေး လွတ်မြောက်သွားပါပြီ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ဘာ”

လိဂ္ဂစင်း၏အသံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ လုဖုံးကို မျက်လုံးပြူး၍ ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဘာပြောတယ်၊ လွတ်သွားတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး”

လိဂ္ဂစင်းက...

“တော်တော် အသုံးမကျတဲ့ကောင်တွေ”

ဟု ဒေါသတကြီး အပြစ်တင်လိုက်သည်။

လုဖုံးက ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်သည်။

သူသည် လိဂ္ဂစင်း ပေးအပ်သည့် တာဝန်ကို ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်နိုင်ခြင်း မရှိသဖြင့် အပြစ်ပေးခံရမည်ကို စိုးရိမ်ပူပန်၍ နေပါတော့၏။ လိဂ္ဂစင်းက...

“သူလွတ်သွားတာ ကျုပ်တို့အတွက် ဘယ်လောက် အရေးကြီးတယ်ဆိုတာ မင်းသိသလား”

လုဖုံးက ဘာမှ မပြောပါ။

၁၉၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လိဂ္ဂစင်းက...

“သူလွတ်ခဲ့တဲ့အတွက် ကျုပ်တို့ ဂိုဏ်းတစ်ခုလုံး ပြိုကွဲဖျက်
စီးနိုင်တယ်ဆိုတာ မင်းသိလား”

လုဖုံးက...

“ကျုပ်တို့ အစွမ်းကုန် ကြိုးစားပါတယ် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ လျှို့ဝှက်
မေကို မိကာနီးအချိန်မှာပဲ လူတစ်ဦးက ဝင်ရှုပ်ခဲ့တဲ့အတွက် သူတို့ကို
လွှတ်ပေးလိုက်တာပါ”

လိဂ္ဂစင်း မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။

“ဘယ်သူက ဝင်ရှုပ်တာလဲ”

ဟု ခက်ထန်သည့် လေသံဖြင့် မေးလိုက်၏။

လုဖုံးသည် အမှန်အတိုင်း မပြောရဘဲ ခေါင်းငုံ့ထား၏။

လိဂ္ဂစင်း ဂိုဏ်း မကျေမနပ် ဖြစ်ရသည်။

“ဘယ်သူ ဝင်ရှုပ်တယ်ဆိုတာကို ပြောစမ်း”

“ကျုပ်...ကျုပ်”

“လုဖုံး၊ မင်း ဘာလို့ မပြောသေးတာလဲ”

“ကျုပ်...ကျုပ် မပြောရဲလို့ပါ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး”

လိဂ္ဂစင်းက...

“ကောင်းပြီ၊ မင်းက အမှန်အတိုင်း မပြောရင် မင်းကိုလဲ
ထိုက်သင့်တဲ့ အပြစ်ဒဏ်ပေးရမယ်”

ထိုစဉ်...

အမုန်းနိဂုံး(ပ) ❖ ၁၉၅

“သူ့မှာ အပြစ်မရှိပါဘူး ဖေဖေ”

စကားသံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာသည်။

လိဂ္ဂစင်း လှမ်းကြည့်တဲ့အခါ အခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်လာ
သော သားဖြစ်သူ လီဝမ်းစိမ်းကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“သခင်လေး”

လုဖုံးက လွှတ်ခနဲ ခေါ်လိုက်သည်။ လိဂ္ဂစင်းက...

“သား၊ မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ဝင်ပြောနေတာလဲ၊ ဒီမှာ ပြဿ
နာ ပေါ်နေပြီကွ”

ဟု ပြော၏။ လီဝမ်းစိမ်းက...

“ကျွန်တော်သိပါတယ် ဖေဖေ”

လိဂ္ဂစင်းက...

“မင်းသိတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ဘယ်သူလဲ ပြောစမ်း”

လီဝမ်းစိမ်းက ရင်ကော့၍...

“ကျွန်တော်ပါ ဖေဖေ”

ဟု ပြောလိုက်၏။ ထိုစကားကြားလျှင်...

“ဟေ”

လိဂ္ဂစင်း ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားလေတော့၏။

◆ ◆ ◆

၁၉၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

အခန်းတွင်း၌ အပ်ကျသံ ကြားရအောင်ပင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်
သက်သွားလေသည်။

လုဖုံးက နောက်ဆုတ်လိုက်၏။ သခင်လေးလီဝမ်းစိမ်း
ကြောင့်သာလျှင် သူက လျှူမေတို့ကို လွှတ်ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။
ယှဉ်ဖြိုင် တိုက်ခိုက်ရင်း ဝတ်စုံဖြူ အသုံးပြုသည့် သိုင်းကွက်
ကြည့်၍ ဝတ်စုံဖြူသည် သခင်လေးလီဝမ်းစိမ်း ဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိ
လိုက်၏။

ထို့ကြောင့် ဆက်၍ တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုဘဲ လက်လျော့
လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

လီရှစင်းသည် သားဖြစ်သူ လီဝမ်းစိမ်းကို မျက်လုံးပြူး၍
ကြည့်၏။ လီဝမ်းစိမ်းက တည်ကြည်သောမျက်နှာဖြင့် ရင်ကော့၍
ရပ်နေ၏။ အတော်ကလေးကြာမှ...

“လီဝမ်းစိမ်း”

လီရှစင်း၏ခေါ်သံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

လီဝမ်းစိမ်း ဦးညွှတ်လိုက်၏။

“အမိန့်ရှိပါ ဖေဖေ”

လီရှစင်းက...

“မင်း ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

ဒေါသကြောင့် သူ၏အသံ တုန်ခါနေသည်။

လီဝမ်းစိမ်းက...

အမုန်းနိဂုံး(ပ) ❖ ၁၉၇

“ကျွန်တော်က သခင်မလေးလျှူမေကို ကူညီလိုက်တာပါ
ဖေဖေ”

“မင်း...မင်း”

“ဖေဖေ လျှူအိမ်ဂေဟာဟာ တစ်ချိန်က ဖေဖေအပေါ်မှာ
ကျေးဇူးရှိဖူးတယ် မဟုတ်လား”

“မင်း...”

လီရှစင်း မျက်နှာပျက်သွား၏။ လီဝမ်းစိမ်းက...

“ဖေဖေ၊ သူ့အိမ်တောင့် သခင်ကြီးဟာ ဖေဖေကို ကယ်ခဲ့တဲ့
ကျေးဇူးရှိဖူးတယ်လို့ ဖေဖေ မကြာခဏ ပြောတယ် မဟုတ်လား”

လီရှစင်းက...

“မင်းပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း”

ဟု ငေါက်လိုက်သည်။ လီဝမ်းစိမ်းက...

“ဖေဖေ၊ ကျွန်တော်တို့ ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်းကို သိုင်းလောက
တစ်ခုလုံးက ကြည်ညိုလေးစားကြပါတယ်”

“ဖေဖေဟာ လူရှိသေ ရှင်ရှိသေ သိုင်းသမားကြီးတစ်ဦးလဲ
ဖြစ်ပါတယ်၊ ဖေဖေ ပြန်ပြီး စဉ်းစားသင့်ပါတယ်”

“ဘာကွ”

လီရှစင်း ဒေါသတကြီး ဖြစ်သွားပြန်လေ၏။

လီဝမ်းစိမ်းက...

“လျှူဂေဟာဟာ အန္တရာယ်တစ်ခုခုနဲ့ ကြုံနေရပြီဆိုတာ

၁၉၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ထင်ရှားပါတယ်၊ သူတို့ကို မကူညီရင်တောင် ဒုက္ခမပေးသင့်ဘူး”

“မင်းပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း”

လိရှစင်းသည် အော်ရင်း ပါးရိုက်ချလိုက်လေသည်။

“ဖြန်း”

ကျယ်လောင်သည့်အသံ ထွက်လာသည်။

လိဝမ်းစိမ်း၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားသည်။

လိရှစင်းကို ကြည့်၍...

“ဖေဖေ၊ ကျွန်တော့်မှာ အပြစ်ရှိရင် ကြိုက်သလို အပြစ်ပေး

ပါ၊ လျှူဂေဟာနဲ့ ပတ်သက်လို့တော့ သေသေချာချာ စဉ်းစားစေချင် ပါတယ်”

လိရှစင်းက...

“မင်းပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း”

ဟု သုံးကြိမ်မြောက် အော်ငေါက်လိုက်သည်။

လိဝမ်းစိမ်းက...

“ဖေဖေ ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်းဟာ..”

“ဟေ့ မင်း ဘာမှဆက်မပြောနဲ့တော့၊ ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်းရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို အသာထား၊ လျှူဂေဟာက လူတွေကို ငါတို့ ကူညီ လိုက်မယ်ဆိုတာနဲ့ ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်းဟာ လောကကြီးက ပျောက်သွား ရလိမ့်မယ်”

လိဝမ်းစိမ်းက...

အမုန်းနိဂုံး(ပ) ❖ ၁၉၉

“မဖြစ်နိုင်တာဘဲ ဖေဖေရယ်”

လိရှစင်းက...

“နေပါဦး၊ လျှူဂေဟာမှာ ဘာတွေ ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာရော

မင်းသိလို့လား”

လိဝမ်းစိမ်းက ဖခင် ဖြစ်သူကို ကြည့်လိုက်လေသည်။

လိရှစင်းက...

“လျှူဂေဟာ အကြောင်းကို မင်း ဘယ်လောက်သိလို့လဲ

ပြောစမ်းပါဦး”

လိဝမ်းစိမ်းက...

“ဖေဖေတို့ဟာ..”

“သူတို့ သစ္စာဖောက်တွေ ဖြစ်နေပြီ၊ သိုင်းလောကတစ်ခု

လုံးကို ဒုက္ခပေးမယ့် လူတွေ ဖြစ်နေကြပြီ”

“ဗျာ”

လိဝမ်းစိမ်းက...

“လျှူဂေဟာက မိုးကြယ်ဂိုဏ်းရဲ့ ထင်ရှားတဲ့ အစိတ်အပိုင်း

တစ်ခု ဖြစ်တယ်၊ မိုးကြယ်ဂိုဏ်း ဘယ်လို ဖြစ်ပေါ်လာတယ်ဆိုတာ

မင်းလဲ ကြားဖူးမှာပါ၊ ဒုတော့ လျှူဂေဟာဟာ မိုးကြယ်ဂိုဏ်းကို

သစ္စာဖောက်ပြီး”

လိဝမ်းစိမ်းက မည်သို့ ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်ရလေသည်။

လိရှစင်းက...

၂၀၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“လျှာဂေဟာဟာ ဖေဖေအဖေမှာ အသက်ကယ်ခဲ့တဲ့
ကျေးဇူးရှိတာ မှန်တယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ဟာ သစ္စာဖောက်တွေ
ဖြစ်နေပြီး သိုင်းလောကအတွက် ကြောက်ဖို့ကောင်းတဲ့ လူတွေ ဖြစ်
နေပြီ”

လိဝမ်းစိမ်း ဘာမှ နားမလည်နိုင်တော့ပါ။

လိရှစင်းက...

“မင်းက လူငယ်တစ်ဦးပဲ ရှိသေးတာ၊ သိုင်းလောက
အကြောင်း ဘာမှနားမလည်သေးဘူး၊ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်တဲ့ ကိစ္စထဲ ဝင်
မရှုပ်နဲ့”

“မင်းဝင်ရှုပ်တာကို ဟိုလူတွေ သိခဲ့ရင် မလွယ်ဘူး၊ သွား...
သွား၊ မင်းရဲ့အခန်းကိုပြန်၊ ဘယ်ကိုမှ ထွက်ဖို့ စိတ်မကူးနဲ့၊ မင်းလုပ်
ပုံနဲ့ ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်း ပျက်စီးရလိမ့်မယ်”

ဟု အပြစ်တင်လိုက်လေသည်။

တစ်ဖန်...

“လုဖုံး”

ဟု ခေါ်လိုက်လေသည်။

လုဖုံး ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“အမိန့်ရှိပါ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး”

လိရှစင်းက...

“သူ့ကို ခေါ်သွား၊ ဘယ်မှ ထွက်လို့ မရအောင် ကြည့်ထား၊

အမုန်းနိဂုံး(၁) ❖ ၂၀၁

နောက်ထပ် ပြဿနာပေါ်လာတာ မလိုချင်ဘူး”

“ကောင်းပါပြီ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး”

လုဖုံးက လိဝမ်းစိမ်းဘက်သို့ လှည့်၍...

“ကျုပ်တို့ သွားကြပါစို့ သခင်လေး”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

လိဝမ်းစိမ်းက ဘာမှ မပြောဘဲ လုဖုံး နောက်သို့ လိုက်ခဲ့
သည်။

အကျဉ်းသား

လိဝမ်းစိမ်းသည် သူ၏အခန်းထဲသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိသွား
ပြီ ဖြစ်၏။

လှဖုံးကိုယ်တိုင် လိုက်၍ ပို့ပေးခြင်း ဖြစ်လေသည်။

လှဖုံးသည် လိဝမ်းစိမ်း ဘယ်မှ ထွက်မသွားစေဖို့ စောင့်
ကြပ်ထားရန် အစောင့်အကြပ်တို့ ချထားပေးလိုက်သည်။

အစောင့်တို့က အခန်းပတ်လည်၌ နေရာယူ၍ စောင့်နေကြ
လေသည်။

လှဖုံးသည် လိဝမ်းစိမ်းကို အခန်းထဲသို့ ပို့ဆောင်ပေးပြီး
နောက် ပြန်လည်ထွက်ခွာကာနီးတွင် ဦးညွတ်လိုက်သည်။

“သခင်လေး ကျုပ်အပေါ် ဘယ်လိုမှ သဘောမထားပါနဲ့
ဗျာ၊ ကျုပ်က အမိန့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ရတာပါ”

ဟု တောင်းပန်လိုက်လေသည်။

လိဝမ်းစိမ်းက...

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ဦးလေးလှဖုံးရယ်၊ ကျွန်တော် ဘဝင်မကျ
တာက လျူဂေဟာက သခင်ကြီးဟာ တစ်ချိန်က ဖေဖေရဲ့အသက်
ကို ကယ်တင်ခဲ့ဖူးတဲ့ ကျေးဇူးရှိတာ လူတော်တော်များများ သိကြပါ
တယ်၊ သူတို့မှာ အခက်အခဲ ရှိတော့ ကျွန်တော်တို့က မကူညီတဲ့အပြင်
ဒုက္ခပေးခဲ့တာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ သဘောမကျလို့ပါ”

ဟု စိတ်မကောင်းသော လေသံဖြင့် ပြောလေ၏။

လှဖုံး သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“လျူဂေဟာအပေါ်မှာ ကျေးဇူးတင်ရမယ်ဆိုတာ ဂိုဏ်း
ချုပ်ကြီး နားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး ပျက်
စီးသွားမယ့် အရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး လျူဂေဟာသခင်မလေးကို ဖမ်း
ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ရတာပါပဲ၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဟာ လျူဂေဟာသခင်ရဲ့ ကျေး
ဇူးအား အသက်လဲပြီး ဆပ်ပွဲမယ်၊ ဒါပေမယ့် သိုင်းလောကတစ်ခု
လုံး အတွက်တော့ သူတို့ကို ဟန့်တားရပါလိမ့်မယ်”

လိဝမ်းစိမ်းက...

“ဒါဆိုရင်လဲ သူတို့ ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်းကို ရောက်လာကတည်း
က တစ်ခါတည်း ဖမ်းထားလိုက်လို့ မဖြစ်ဘူးလား”

လှဖုံးက...

“မဖြစ်ဘူး”

၂၀၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ဘာကြောင့်လဲ”

“လျှူဂေဟာက သခင်မလေးကို ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်းက ဖမ်းလိုက်တယ်လို့ သိုင်းလောကမှာ သတင်းတွေ ထွက်ပေါ်လာရင် သို့လောသို့လော တွေးစရာ ဖြစ်လာမယ်၊ စောဒကတက်စရာတွေ ဖြစ်လာပြီး အခြေအနေ ရှုပ်ထွေးသွားနိုင်တယ်လို့ ဂိုဏ်းချုပ်က ပြောပါတယ်”

လီဝမ်းစိမ်းက...

“ဒါ တကယ်ပဲလား”

“ကျုပ်လိမ်မပြောပါဘူး သခင်လေး”

လီဝမ်းစိမ်းသည် သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“အဖေစကားတွေက ရှေ့နောက်မညီဘဲ လွဲချော်နေတယ်၊

သံသယ ဖြစ်စရာ အကြောင်းတစ်ခုခုတော့ ရှိနေပြီ”

ဟု စိတ်ထဲ တွေးလိုက်၏။ သို့သော် လုဖုံးအား ပြောမပြဘဲ စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းလိုက်သည်။

“ဒါထက် လျှူဂေဟာက လူတွေ ရောက်မလာခင် ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်းကို ရောက်လာတာ ဘယ်သူတွေလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။ လုဖုံးက...

“အထူးညွှန်သည်တော်တစ်ယောက်ပါ၊ ကျန်ဂေဟာက လူတစ်ယောက်ပါ”

“ကျန်ဂေဟာ”

အမုန်းနိဂုံး(ပ) ❖ ၂၀၅

“ဟုတ်တယ်”

လီဝမ်းစိမ်း အံ့သြသွား၏။

“ကျန်ဂေဟာကလဲ မိုးကြယ်ဂိုဏ်းရဲ့ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုပဲ မဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်၏။ လုဖုံး မျက်နှာပျက်သွား၏။

သူက လွှတ်ခနဲ ပြောပြီးမှ မှားသွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း သတိပြုမိ၏။ သူက...

“မိုးကြယ်ဂိုဏ်းရဲ့ မဏ္ဍိုင်ဖြစ်တဲ့ သိုင်းအဖွဲ့အစည်း ငါးခုထဲက လျှူဂေဟာက လူတွေဆိုတော့ ဖေဖေက လက်မခံဘူး၊ ကျန်ဂေဟာက လူတွေဆိုတော့ အထူးညွှန်သည်တစ်ဦးအဖြစ် လက်ခံကြိုဆိုခဲ့တယ်၊ ဘယ်လို ဖြစ်ကုန်ပြီလဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။ လုဖုံးက...

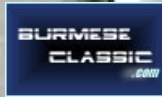
“သခင်လေး သိုင်းလောကရဲ့ တစ်ချို့ကိစ္စတွေဟာ လျှို့ဝှက်နက်နဲပါတယ်၊ အန္တရာယ်လဲ များပါတယ်၊ ဒါကြောင့် အေးအေးဆေးဆေးနေတာ ကောင်းပါတယ်”

လီဝမ်းစိမ်းက...

“ဦးလေးဖုံးက ကျွန်တော့်ကို ခြိမ်းခြောက်တာလား”

ဟု မေးလိုက်၏။ လုဖုံး ချက်ချင်းလက်ကာပြလိုက်၏။

“ကျုပ်..ကျုပ်က ဒီလို သဘောမျိုး မဟုတ်ပါဘူး၊ သခင်လေးရယ်၊ ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်းအတွက် ပြောတာပါ”

လီဝမ်းစိမ်းသည် သိလိုစိတ် များနေသော်လည်း မမေး
တော့ပါချေ။

“ကောင်းပြီလေ၊ ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်းရဲ့ အကျိုးအတွက်ဆိုရင်
ကျွန်တော် ဘာပြောရမှာလဲ၊ ကျွန်တော် ဘာမှ မရှုပ်တော့ပါဘူး၊
အဖေ စိတ်ချမ်းသာအောင် အေးအေးဆေးဆေးပဲ နေပါတော့မယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လုဖုံးသည် လီဝမ်းစိမ်း၏စကားကို ကြားရသောအခါ ဝမ်း
သာသွားသည်။

“သခင်လေးဟာ တစ်နေ့ကျရင် ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်းကို ဦး
ဆောင်ရမယ့်လူပါ၊ သခင်လေးမှာ ဝေဖန်ပိုင်းခြားတတ်ပြီး ထိုက်ကျုံး
ဂိုဏ်းရဲ့ အကျိုးကို ကြည့်တတ်တဲ့စိတ် ရှိနေတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊
ကျုပ်ကို ခွင့်ပြုပါဦးဗျာ”

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ကောင်းပါပြီ”

လုဖုံးသည် လီဝမ်းစိမ်းအား နှုတ်ဆက်ထွက်သွား၏။

အခန်းတံခါးအား အပြင်မှ ပိတ်လိုက်၏။

မိမိသည် အကျယ်ချုပ်ကျခံရပြီဟု သူနားလည်လိုက်၏။

သို့သော်...

အေးအေးဆေးဆေးပင် ထိုင်ခုံတစ်လုံး၌ သွားထိုင်ကာ
အနားယူလိုက်၏။

ည...။

နေဝန်းနီမှာ အနောက်ဘက်တွင် ၎င်းလျှိုးသွားပြီ ဖြစ်၏။

ကောင်းကင်တွင် လဝန်းနှင့် ကြယ်ကလေးများ ရှိနေ၏။

သာယာလှပသော ညတစ်ညဖြစ်၏။ ညအချိန်ရောက်ပြီ

မို့ ထိုက်ကျုံးတွင် မီးများ ထွန်းထားပြီးဖြစ်သည်။

မီးရောင်ဖြင့် ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်း၏ ခန်းနားထည်ဝါမှု ပေါ်လွင်
နေတော့၏။ သူသည် အခန်းတွင်း ရှိနေဆဲ။

ဖခင်လီရှစ်နှင့် လုဖုံးတို့က သူ့အတွက် လိုလေသေး မရှိ
အောင် လုပ်ပေးကြ၏။

သို့သော် အခန်းတွင်းမှ ထွက်ခွင့်မပြုချေ။

သူသည် သခင်လေးတစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း လျှူမေ
ကို ကူညီမိခြင်းကြောင့် အကျဉ်းချခံရသလို ရှိနေ၏။

သူသည် မည်သို့မျှ သဘောမထားဘဲ အေးအေးဆေးဆေး
ရှိနေ၏။

အခန်းထဲ၌ ပိတ်လှောင်ခံရသည်ကို မကျေမနပ် ဖြစ်ပုံမပြု။

သူက လျှူမေ လွတ်မြောက်ကူညီခဲ့မှုကြောင့် ကျေနပ်စွာ
အပြစ်ခံယူနေခြင်း ဖြစ်သည်ဟု အားလုံးက ယုံကြည်ကြလေသည်။

အမှန်တော့ အစောင့်များ အေးအေးဆေးဆေး ဖြစ်သွား
အောင် သူက ဟန်ဆောင်နေခြင်း ဖြစ်၏။

အစောင့်တို့သည် အခန်းပြင်ဘက် လေးဘက်လေးတန်မှ

၂၀၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

စောင့်ကြပ်နေကြသလို အချို့က တိတ်တဆိတ် ခြောင်းမြောင်းကြည့်
ရှုကြ၏။

သူ့အတွက် အလွန်အနေကြပ်သည့် အဖြစ်မျိုး ဖြစ်ပေ၏။

မည်သို့ဆိုစေ...

သူသည် အေးဆေးစွာပင် ရှိနေ၏။

အကယ်၍...

သူ၏အတွေးကိုသည် သိနိုင်ကြမည်ဆိုလျှင်...

BURMESE
CLASSIC
COM

ပထမပိုင်း ပြီး၏။

ဒု-ဇာတ်သိမ်းတွင် ဆက်လက်ဖတ်ရှုပါရန်။